

കണ്ണകൊണ്ട് കിട്ടിയ ഉത്തര
തുടങ്ങി
നാലു ചെവരകുടമകൾ.

സക്ക. സൂക്ഷ്മാരം, ബി. എ.

ஸுகமாரகமாமண்ணி புஸ்கஂ 3.

புகாரைக்குறை:

கெ. சுனார். வெள்ளை,
கோழிக்கொடு.

— 3-0. பதிப்பு கோடி—1000 —

[பகல்லவகாஸ புகாரைக்குறையின் ஹரிகணம்.]

கோழிக்கொடு:

கெ. அருர். வெள்ளை அதூக்குடம்.

1948.

Price 1—4—0.

விலை 1-க 4-ஸ.

സുകമാര കമാമഞ്ചരി പുസ്തകം 3.

വിഷയ വാചകം.

ഭാഗം.

1.	കടകേകാണ്ട കിട്ടിയ മതൽ	1—34
2.	വീരവാദം	34—66
3.	ആ വസ്ത്രാശ പെണ്ണ്	67—100
4.	രോഗാന്തകയോഗി	101—146

സുക്കമാരകപാമജേഷി വുന്നുകം 3.

കടങ്കൊണ്ട കിട്ടിയ മതൽ.

(മീസ്റ്റർ എം. കെണ്ണൻമേനോൻ എഴുതി വച്ചത്.)

三

எனால் பங்கது, நாலீசுக்னான்திடி வாய்மை என்றாண். பிரிசுவீரன் குளைஞ்சிடி தெரிவ்வது என்கின்றன். ஏற்கிடேற்றுவதே, கட்சியிலை களைவாராண் பாய்வதற்கு. நாலுபுஜாஸ் மறுசிறியில் தாழைசிடி. ஸஂகஸிடி ரூப் கோக்கே தலையூரிலிழ்வதனை வாரங்கிவந்து. ஏராம் ஸுயூ மாணியது உத்தி. ஏற்கன் அது சாமாலூ ஏற்கன் கொஞ்சொஞ்ச என்க வரிக்காய்வின்கை. வாரைத்துவமதி வெர்க் அட்கை ஏற்றுக்கூடியான் அது காங்கிரஸ் குத்துவு வாச்சுயு. ரீபார்டியேல் காங்கு. அந்துமத்தினால் கூகு, பூர்ணாங்கியங்கு என்றால் பலரியைக் கீர்த்தி யள்ள வானுவையும் கொன் தட்டுத்திடி உலாமூண்டிடி பூத்துக்கு கூத்துப்பூர் என்றாலீந பக்கா அதுவிரீந உமாதிரிக்குவரது குதான் அந்தும் ஜீஸரிடு. அவயி அட்கைப்பூர் என்க வொரிக்கையிடுக்கு என்கு கொடுவது நூலைப்படியிடு. அவயி கொரிக்கைப்பூர் அந்தும் கோடுத்தினில் பூவெயி ஆ. என்க கட. ஸம்ஹதிடி. கோடுதி வியீடு என்கொ ஓரிடி. கடங்கீங்கீலுன் தூத்துக்குடை ரகங்கையும்பாய மறுசிறியில் கடங்கீட்டி குதை லீலாயுதபாஸ் காஷிடி. முங்கொயிலை காலஶீல தலைக்கிடியூரூ வகைங்காலம் கீவவித்திடுபோவது என்க. குதை குவங்காரங்கான் ஏற்கன் ஏற்கும் பா

അം. പത്രത്വ പത്രിനായിരം ഉദ്ധൃതിക കാലാനുവദിച്ചു തന്യം കൂടംണം. എന്നാൻ അടുത്ത അന്വന്തീരവനമാണ്. കാരണവ ആം എന്നം പലായ വിഹോധിതിലാണ്. കാരണവക്ക് എ തീരുമാനം തമ്മിൽ സിഖാനം ഉണ്ടാക്കിത്തു എന്നും ഏതു പരമാത്മയും കരവാല തുള്ളിക്കൊള്ളുണ്ട്. ശാഖകൾ ഉപദേശ തലകരം കാരണവക്കുടെ ഭേദങ്ങളുടെ ജൈഷ്ഠത്തീയുടെ ഒക്കളും, അതു കാണാൻ കോലമില്ലാത്ത കാർത്തായി റിംഗട്ടിക്കു, വിവാഹം കഴിപ്പാൻ എത്രതനെ കാരണവർ നിശ്ചയിച്ചുട്ടും എന്നാൻ തുട്ടാക്കിയില്ല. കൂദപ്പിന്റെ ഏഷ്ടണിക്കെട്ടിട്ടും തന്യാട്ടിക്കുംനിന്നും എഴുകിക്കുന്ന നൃംഖമായ സംപ്രീടിക്കുടി കീടംതായി. കാരണവക്ക് പ്രായമും കരെ ആയി. ക്ഷേരാഗംകൊണ്ട ദിവസം തെരംഡം ശരീരപുണ്ണി കുറങ്ങുവാൻ കാരണവരെ കണക്കേപ്പും എത്രകിഴക്ക് അനുഭവത്തെ വെറുപ്പുകൊണ്ട പൂശാമ സകടവും ഉള്ളിൽ സന്തോഷവുമുണ്ടായി. അടുത്ത കാലത്തീരുള്ളിൽ കാരണവരും കിമല്ലാ എന്ന ആശ്രയാസത്തിനേക്കും നടന്നതുടങ്ങിയപ്പോരും കുറു ചാരാതികളിലും കുറു കടങ്ങളിലും ഇത്തീക്കണ്ണിപ്പോലെ എ കന്ന ബാധിച്ചു. കാരണവക്കുടെ രോഗത്തിനു ക്ഷയവും ദേഹത്തിനു പുണ്ണിയും വെച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോരും എന്നും ഏതു പ്രാണിയും മോർത്തിനു ക്ഷയവും ഉണ്ടായി. കടക്കാൻരഹിക്കു എന്നും അവരും അവരും ക്ഷയവും ഉണ്ടായി. പലകം വിസി സന്ധാരിച്ചു ആപത്രുകര വക്കേന്നരമാനും എന്നു പറഞ്ഞുപോലെ, എന്നാൻ മയ്യചിയിൽ എങ്കിലും കാംതിരിക്കും? നാലഞ്ചുമിന്നും കഴിഞ്ഞപ്പോരുതന്നെ എന്നാൻ മട്ടത്രു. ഒരു ചാരാതിയുടെ ഉപദേശപ്രകാരം കൂദപ്പിന്റെ സൗഖ്യ എങ്കിനെ യെക്കിലും വിച്ചും കാരണവക്കുടെ ലോഹമായി എന്നും കുടഞ്ഞു തിന്ത്തുതരാൻ അപേക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് എന്നാൻ ആയും കാണാതെ മയ്യചിയിൽനിന്നും പറഞ്ഞുട്ട തയാറുന്നീയിൽ എത്തിച്ചേന്നതു. മയ്യചിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന കൂദപ്പിന്റെ ഒരു

രാമന്റനായർ:—ഇന്നലെ നൊന്ത് നിരങ്കടിഗ്രൂപ്പരമേന്നോന്നു കാണാൻ പോകിയുണ്ട്. അപ്പും നിങ്ങൾ നാളെ സംബന്ധം കഴിക്കാനിരിക്കുന്ന ഒരു യാവതിയെക്കണ്ട്. സംക്ഷാരം മഹംലക്ഷ്മി. ഇങ്ങിനെയെങ്കിൽ സുഖരിതു മലയാളരാജ്യത്തു കാണുകയില്ല. പണ്ട് വെണ്ണണി നന്ദി തിരിപ്പാട്⁹ പറഞ്ഞപ്പോലെ നൊന്ത് “നീലവിഭ്രാന്ത പക്ഷു നീനുപോയി”. അതിനെയും സൗഖ്യം.

കുറച്ചു:—സൗഖ്യം അംഗീയാകന്നതു ഒരു നല്ല സിദ്ധിയല്ല. രാമന്റനായർ:—എത്രകുണ്ടോ?

കുറച്ചു:—എത്രകും ശക്ക തൊന്ത്രിപ്പൂകന്നതു അതുകൊണ്ടാണ് സുഖരിക്കാൻ നടപ്പുഡോഷം നേരിടാൻ വളരെ എളിപ്പു മാണം¹⁰. പെണ്ണുക്കുള്ള വിശ്രപസിക്കാഞ്ഞു പന്നാർക്കുടാണ് സുഖരിക്കുള്ള കരിക്കാലും വിശ്രപസിച്ചുകൂട്ടുകൊണ്ടാണ് എന്നു കാണുമ്പെയും അഭിപ്രായം.

രാമന്റനായർ:—നടപ്പുഡോഷം ഉണ്ടാ എന്നു എന്നിക്കു പറയാൻ കഴിക്കാില്ല പെണ്ണുക്കണ്ണാൻ അസ്ഥി പെണ്ണും ണം¹¹. നല്ല ചുവന്നപശംപോലെ ഇരിക്കുന്ന പെണ്ണും എന്നു ആയുസ്സിനീട്ടും¹² നൊന്തിനുത്തു നല്ല പെണ്ണുനെ കുറിച്ചില്ല. ഇന്തിക്കാണാകയുമുണ്ടോകയാണ്.

കുറച്ചു:—പ്രത്യേകം നൊന്താ നിങ്ങൾ ഭൂമിച്ചുപോലെയാണെല്ലാ പറയുന്നതോ.

രാമന്റനായർ:—നൊന്തു ഉണ്ടിയുള്ള പറയുന്നതു.

കുറച്ചു:—ഭൂമം ഉണ്ടാവാൻ പാട്ടജൂത്തല്ലോ?

രാമന്റനായർ:—ഭൂമിച്ചുപാഠംത്തെന്നു പറയുന്ന തുടർച്ച കുറഞ്ഞ പറയുകയാില്ല. അതു നല്ല പെണ്ണുനെന്നും¹³ നീങ്ങൾ ഒരു കിട്ടുന്നതു. നീങ്ങളുടെ പരമലാഘ്യം.

കിരുപ്പ്:— ശുഭ്രം, ഒന്നു ഫോറിച്ചും നേരു പറയുമോ?

രാമൻനായർ:— ഉണ്ട്.

കിരുപ്പ്:— ശ്രൂ വധീനിനു വല്ല കഞ്ചകളിലേയോ മറ്റൊരു ഉണ്ണനു തോന്ത്രം ദാനോദാനം കണ്ണും?

രാമൻനായർ:— എന്തു കഞ്ചകളി?

കിരുപ്പ്:— കഞ്ചകളാക്കം കഞ്ചകളിരി എന്നതെന്തു വിലക്കുട്ടം പി തുവാട്ടുണ്ണലിലേ? സംശയിചന വല്ലാം കണ്ണും?

രാമൻനായർ:— നല്ല ദാന്തം, നല്ല ചീരി. ഇതുവേണ്ടംമാത്രം മെ ഏറ്റവിക്കു പാശാനു കഴിക്കുമ്പോൾ.

കിരുപ്പ്:— നടപ്പുഡോഷം ഉണ്ണനു കെട്ടാൽ എന്തിക്കു എ വൈ ലൈനോട് വലിയ അസ്ഥാനം.

രാമൻനായർ:— തീരുക്കളും ലൈ തന്നെയാണ് നടപ്പുഡോഷം.

കിരുപ്പ്:— അല്ല എന്തിക്കുതു കയ മുത്തുക്കതയാണ്. എന്തു അസ്ഥാനം അസ്ഥാനം ദക്ഷി ജംസ്റ്റി കണം.

രാമൻനായർ:— സംശയിചനയാണെങ്കിൽ അതെന്തുക്കു അന്തേ ശാരി തിച്ചപ്പുട്ടകിൽപ്പെന്നു പോരായിക്കുന്നു സംശയ ന്യത്തിന്റെ ആലോചനയോ?

കിരുപ്പ്:— പാരിക്കുകരം കഴിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. നടപ്പുഡോഷം ഉണ്ണനുതിനു കയ തെളിവും ഇതേവരെ കിട്ടിട്ടില്ല. എ നൂലും എന്തിരാഖാക്ക സംശയം, സെംഗന്തും ജാസ്തിയും ആളുകൊണ്ടാണ് ഇത് സംശയം. കാക്ക കൊത്താക്ക പഴ മുണ്ണോ?

രാമൻനായർ:— ഇല്ലാതിരിക്കില്ല.

കിരുപ്പ്:— തന്മ കിട്ടിയും കാക്ക കൊത്താതിരിക്കില്ല.

രാമൻനായർ:— ഇത് പഴം കൊണ്ടുന്ന കന്നമുള്ളതു കാക്ക താണി അള്ളായിരിക്കിം.

കിരപ്പ്—ഒരു സമയം കൊത്തിയ പഴമാവണ്ണനു കണ്ണാമതറിയ നാ കാക്ക കൊന്നായിരിക്കും.

രാമന്നന്നായർ:—നീങ്ങൾ വലിയ സംഗ്രഹങ്ങൾക്കുന്നതും സം റോ സ്കൂളികളിൽ അനാവശ്യമായി സംഗ്രഹിക്കുന്നതും ശരീര യാണ്.

കിരപ്പ്:—നീങ്ങളെല്ലാത്തരിഞ്ഞു. സംഗ്രഹിപ്പിക്കണ്ടു മുട്ടിരാണു സ്കൂളികൾക്ക്

ഇതുന്നേതാളിലും പറഞ്ഞപ്പോരും തൊൻ അറിയാതെ ഒരു കൊന്ദ തട്ടിപ്പോരിയിട്ടു് ഒരു അദ്ദോച്ചം ഉണ്ടായി.

രാമന്നന്നായർ:—എന്നാ, അതിൻ്റെ ഉള്ളിൽ നന്ദിക സംസം രവും കെട്ടംകൊണ്ടു വല്ലവരുമാരിക്കുന്നുണ്ടോ?

കിരപ്പ്: ഉണ്ണോ എന്നു ചന്ന പരിപ്രോളിപ്പ് നോക്കിക്ക ഉയാം.

ഈക്കിനെ പറഞ്ഞിട്ടുകൊണ്ടു രണ്ടാഴിലും പറക്കിമുഖിയിൻ്റെ ദേഹം വന്നു. കൊന്ദ തന്ത്രപോരായിൽ എൻ്റെ കഷ്ടി പറ തന്നുവും. ഓട്ടിപ്പോരാവാൻ രാമന്നന്നായരുടും തൊൻ എത്രുകയി പ്പു. എന്ന പിടിച്ചുപോകാതിരിക്കില്ല. ശീവനോ കെണ്ണി ഞണ്ണാൻ? ഒരിക്കലെമില്ല. എത്തിക്കെ തല്ലാലും ഒരു യുക്തിതോന്തി. അവർ കൊന്ദപിശേഷം ഒക്ക വെച്ചുപ്പോരും തൊൻ ചോടെ വി ണ ഇവകളിനേക്കും പാന്ധിച്ചുപോകാലെയുള്ള ഒരു ശബ്ദമുണ്ടും കാണി ‘ഹു’ എന്ന രണ്ടുവട്ടം ഉണ്ടി. ‘ഹുയി പാന്ദു’ എന്ന നിലവിലിച്ചുപോകാണ്ടു ഇരു രണ്ടു മുട്ടുക്കും ഓട്ടിയ കംട്ടം കുന്നു കാണുന്നതായിരുന്നു. കല്ലും ദിക്കല്ലും കണ്ണും കശിയും. പ്രമാണിയാ തെ കത്തിച്ചു രണ്ടു പുഞ്ജികളിലും ചക്ക വലിച്ചിട്ടുന്നോലെ ന ദയിൽ തുഞ്ജി കുറി നടക്കുന്ന വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു.

II

ജവർ ബാക്കിയില്ലവോയും കൂട്ടി, വിളക്കം എക്കാളിത്തി വന്നാൽ കൂട്ടും അബദ്ധമാക്കുമെന്നു ഞാൻ ഉറപ്പാക്കി. ഒരു ചെറിയ പുണ്യവിരിയോടെ ഞാൻ തംഖ്യംവാടി നിരത്തിനേതു മുത്തി മെല്ലെ റാട്ടന്മരുടക്കു. ഒരു തിരിച്ചലിൽ അരികെക്കു ഉണ്ടായിരുന്ന മനസ്സില്ലാബിററി ലാന്തൽ വധിച്ചതിൽ, ഏന്തും കുമ്പുക്കാലത്തിനു ഞാൻ പാഠന്നു. നഹയേയും ശീപം ആയേയും കണ്ടുട്ടും. കിടപ്പും രാമന്നന്നുയും പാഠത്തിനു കൊം വേഗത്തിൽ ഞാനും കതിച്ചു എന്നിട്ടുകൂടി ആ നണ്ഡ പുഞ്ഞികളും ഏപ്പനു വിട്ടോഴിച്ചു പോവാൻ ഭാവമില്ലെന്നു ഞാൻ കണ്ടു. ഒരു ദിവസിൽ ഞാനും ഒരു റാസ്യക്കുടിയും പുഞ്ഞിയും നീം പാഠിക്കുന്നു. പുഞ്ഞിക്കുടിയും കുമ്പുക്കാളിലും ഒരു നല്ല തുകയിലും കുറുന്നു ഞാനും. ആരു ആരു ആരു കാലിലും. അവിടെ ഇരുന്നു അല്ലെങ്കിലും വിശ്രൂതിക്കുന്നുമല്ലും നഹയും ശീപായായും കരിവനും. ഞാൻ അഭ്യുപംഥം ഒരു തുസല്പും കൂട്ടാണു അക്കത്തെ കോഡായായിൽ കുറീ പോരു പട്ടംതാരായിൽ കടനു ചെന്നു. ദീസങ്കം ഞാനും വളരെ പരിചയത്തായിരുന്നുകൊണ്ടു ഏതെങ്കിലും ഒരു കഴികഴിവു പറയാമെന്നു ഏതൊക്കെ നല്ല ചെയ്യുമ്പുണ്ടായിരുന്നു. നഹയും ശീപായായും, ആദ്യമും കാണണ്ടുപോലും കുറോഡം അടാിക്കുന്നുണ്ടും. പുരിനു ഏതെന്നാക്കുന്നും അന്ത്യും നും പാഠപിരിയും. അവർ നിരത്തിനേതു ശുന്നും. പുറത്തിനു അണിയാൻ ഒരവച്ചമുക്കുണ്ടെങ്കിൽ കുത്തി ഞാൻ കുറേന്നരത്തോളം പട്ടിത്താരായിൽത്തന്നു നില്പാനരാച്ചു. നേരം സുമാരാബന്ധത്തിൽനാണുണ്ടായി. അഭ്യുപാഴക്കു പെട്ടെന്നു വിളക്കംമാറ്റായി അണ്വും റാളിക്കും അടക്കാളിവച്ചിയായി വിട്ടിനുകരുതു പ്രാവശ്യിച്ചു ഒരു പഞ്ചവന്നു മുഖാഭിഷ്ഠി ആരു മാറ്റുകൂടുന്നും പുഞ്ഞിക്കുറീ അ

വി ട ഇട്ടികന കയ ചാങ്കൻസർമേൻ കീറനു. തൊൻ അട്ടബല
കോ എം കോ, ഇഗപേരിയപരാ നെരൻ നടക്കും. എൻറു മുഖം
വാടി. തൊൻ വിയത്രു. റണസർ പകരം കണ്ണതു എന്തിക്കു കയ
പരിഹയവുമില്ലാതെ കരാഞ്ഞ ശ്രദ്ധയിക്കുന്നു. റണസർ വീട് മാറി
അംഗന വിവരം നൊന്നറിയതിക്കുന്നില്ല. യേംകൊണ്ട് ചെയ്യു
ണ്ണ ചതാനും എന്നിക്കു തള്ളാലും അകാന്നിയില്ല. എന്തുചെയ്യുടെ
എന്ന വിഷാദില്ല കൊണ്ടിരിക്കുന്നോരു പെട്ടുനു വിളക്ക്
മായി. റണഡാഴ്കരം സരക്കതേക്കാലായിൽ പുത്രി. പടിഞ്ഞാറു
ററക്കിൽ എന്ന കണ്ണാരൽ കൂട്ടും സംബന്ധമാക്കുമെന്നു കയതി
നൊൻ തള്ളാലും യാതൊയു നിമ്പുത്തിയുമില്ലെന്നു. കണ്ണ ദറിയുടെ
വടക്കഭാഗത്തിട്ടികന കട്ടിലിടാൻ ചുവട്ടിൽ പത്രത്രി. ഒരു
സീമിഷത്തിൽ റണ്ട് പെട്ട്, മുറിയിൽ, ഇന്നലരിക്കു ഇട്ടികന
കയ മേശയേൽ ഒരു റൂട്ടിക്കവിളക്കം വെച്ച്, കാരം കണ്ണു
മേൻ ഇരുന്നു. ഇവൻ നായകരംക്കാനു തൊൻ ഗണിച്ചുട്ടതു.
തള്ളാലും ഏല്ലാവരും വിട്ടവിട്ടു പടിഞ്ഞാറു ദാഗത്രുണ്ടായി
കന കൂടക്കു തീപ്പുറിയുരുക്കുന്നേ” അടു കുണ്ണം കെട്ടപ്പുന്നു
വേണ്ടി മാത്രമായിക്കുന്ന എന്നു പടിഞ്ഞാറാറയിൽ വന്നിക്കു
റണ്ട് ചൈപ്പു ആളുടെ സുസംരത്തിൽനിന്നും തൊൻ മനസ്സി
ലാക്കു. ചൈപ്പു കുണ്ണം റണ്ട് ശരമയും മക്കളുണ്ടാണെന്നു എന്തിക്കു
യരിക്കാൻ സംശയിച്ചുണ്ടായി. ഇവയുടെ മുഖം കാണും
സാധിപ്പിക്കാനില്ലെന്നും ഇവയുടെ കാലടി എന്നിക്കു നല്ലവെല്ലും
കാണാമായിരുന്നു. നൊൻ അനാധാസ്യമായ ഒരു ദിനംവരുടെ
തതിൽ ആയുടെ എന്തിലും നൊൻ അസാഖ്യമായ കയ കട്ട
കൾക്കുപട്ടും ഉണിവാൻ വഴികുണ്ടാതെ ഉഴലുന്നവനാണെങ്കിലും
കൂടി ശ്രൂ നാഞ്ഞാണി മുടെ വവഴ്ത്തു കാലടിയുടെ റിക്കണ്ടത ഓഗാ
കണ്ണപ്പും,

“മുണ്ണയുതവെംഗാന്നിരതപരിത്തു പല്ലവഗ്രീ—

അന്നിയുടികരകരജ്ഞിം റണ്ടുപേരേച്ചവിന്നാൻ

ഈണ്ണിചലരണ്ണിവാൻ പുക്കാത്തശോകവക്കയും നൽകുമ്പെയും കലാകരകളാലേ കാഞ്ഞക്കാഴ്ച കാണുന്നുണ്ടു്.”

എന്ന ഫ്രോകം എന്നിൽ തൊന്ത്രിപ്പുായി. ആ കാലുകളിൽ കാതിഡറ്റ് പ്രോക്രി ആനദേഹിമഗാഡാങ്ങിനുംപൊയ നീന്തണം എന്നും അതിയായ നാട്ടിന്ദും എന്നിക്കു വലുതായ ലാഗും സിഡർപ്പുവാദയിൽ വിചാരിച്ചു. എൻ്റെ അപകടവും എൻ്റെ സങ്കടവും ക്ഷണംകണ്ടു എന്തെന്ന് മറന്നു. കുറേ കഴിത്തുപ്പോരും ആ തയ്യാറിയുടെ അമ്മ അവകാട അറയി ചേക്കു ചോരായി. അമ്മ പോരു ഉടനെ ആ തയ്യാറി എഴുന്നോടെ, പട്ടിത്താറയുടെ വാതിൽ അടച്ചു നോന്നു തയ്യാറിയും ഒരു മറിയും തനിപ്പായി.

III

ഒരു ദിവസം നേരംകെ. നീന്തു മറിയുംപുള്ളി വിവരം തയ്യാറാണെന്നു അറിയുന്നു. മറിയിൽ ഉണ്ടായീരുന്ന തയ്യാറിയുടെ ഭവം തൊന്തരെന്നു കാണുന്നു. എന്നും കുട്ടകിലാണു് നീന്തു ശുക്രപ്പുംതു. പട്ടകിടക്കയിലെഞ്ഞാൻ കീടക്കേണ്ടുന്ന തന്ത്രാട്ടകരായും നീന്തു, തുട്ടിലാട്ട്, മെരുവപ്പുംതല എ അംബുക്കാടക്കുന്ന ഒരു തയ്യാറിയുടെ കുട്ടിലാട്ട് ചുവട്ടിൽ നല്ല വള്ളം ശ്രാസംകഴിപ്പുന്നുടുടി തരമില്ലാതെ അടങ്കിപ്പുംനേരി വന്നതു കണ്ണപ്പും എന്നിൽ ശരിന്തനിനേക്കു ശുക്രപ്പുംടെ ഒരു കഴിപ്പും കേരി എന്നിക്കു ചെന്തുടിപ്പുണ്ടായി. പിളക്കുകെട്ടു തുടു തയ്യാറി ഉണ്ടാൻ കീടനുംതന്നു വാതില്ലും തുറന്നു ആകും. അറിയാതെ എന്നിക്കു പുറതേക്കു പോവാൻ സംശയമാക്കുന്നു നീന്തു കരിക്കലും കുക്കരിയീനന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടുനീന്തു വാതിൽ അടയ്ക്കുന്നും പോങ്ങിയ രണ്ടും തുക്കിനേബന്ധം ഉണ്ടായും ആ വിട്ടിലും സകലതുണ്ടു്. ഉറക്കം ചെന്തു

പൂർണ്ണ തക്കവല്ലം കംറിനമാരാതായീയനു. എത്തു പ്രകാരത്തിൽ സൊക്കിട്ടും ഞാൻ ഏറ്റിക്കൊയ്ക്കുന്ന രക്ഷാമാർഗ്ഗം കൊഡില്ലോ എക്കദേശം പത്രത്തിനീളം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തങ്ങളീൽ എഴുന്നേറ്റും, യാളിക്കും കുറക്കുട്ടി നല്പുവല്ലം റൈറ്റി ഉറഞ്ഞാൻവണ്ണീ കട്ടിലി മേൽ കേരിക്കിട്ടുന്നു. കാരക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അമ്മത്തിൽ കേട്ടതു ദക്ഷിയ ശാഖകളുടെ നിശ്ചപാസശമ്പും ശാഖ ഉറഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്ന എന്ന ബോധ്യപ്പെട്ടുവരും. മടയിൽനിന്നു ചുറ്റേതുകൾ വലിഞ്ഞവകനു പാബ്യിനുപോലെ ഞാൻ കട്ടിലിന്റെ ഉള്ളിൽനിന്നു ചുരുക്കേ വലിഞ്ഞത്' മരബ്ലു എഴുന്നേറ്റുന്നു ആ തങ്ങളീയെ ഒന്നു കെടുത്തുക്കേതുടെ യോക്കി. പട്ടണത്താട്ട ത ലയംവെച്ചു പടക്കംട്ടു ചെരിഞ്ഞു ഒരു തലയണ്ണയും ചോന്തി പ്രീടിച്ചുറുതുനു ആ തങ്ങളീയെടു മുഖം ഞാൻ നല്പുവല്ലം ഒന്നു നോക്കി. ഇംഗ്രേസ് ഇംഗ്രേസ് എന്നെന്നു സീമയില്ലുംതു സെശണ്ട്രമണം'. എന്നതാൽ കളക്കരില്ലുന്ന വെള്ളിനിന്മണം', എന്നതാൽ തീക്കണ്ണ തൊഴ്യുന്നമണം', എന്നതാൽ കെല്ലിഞ്ഞതു പ്രസന്നതയും പ്രസാദവുമണം', 'സാക്കാഡാലപ്പുംതു കുന്ന കാന്തിരമേക്കംവത്തുശീവ നീനുക്കാവത്തുശീവ' എന്നു തല കിലുക്കീരക്കാണ്ടു ശ്രദ്ധാംഭണം' പറഞ്ഞുപോ കാത്തതു'. എന്നീക്കു കല്ലുവിശ്വാസംകൂട്ടി ദേഹത്തുംഡണം കില്ല. കനിഞ്ഞതു', ശാഖകളുടെ ചോരച്ചുണ്ടിൽ ഒരു ചംബനും വക്കാനുള്ളി എന്നുന്നു ഒരു ശാഖവുംതു ഒരു ഞാൻ എഴുന്നേരു കുടക്കിവെച്ചു എന്നു' എന്നിന്നൊന്നുഞ്ഞും. ആ കന്ധകയുടെ മാരിന്തുമിഡിക്കനു കംവൽക്കാരൻ എന്നു ദേഹപ്പെട്ടതിനി റിക്കം; ആ സുഖരിയുടെ തേരല്ലുകനു വെള്ളിച്ചും എന്നുന്നു ശാഖകാരവിച്ചാരത്തെ റൈഫ്രേഷം നശിപ്പിച്ചുംയിരിക്കും; ആ കുലേംകരംഡയുടെ പുണ്യവിലം സം എന്നുന്നു ചംപബ്യുത്തെ വി ലക്കിയായിരിക്കും; ശാഖകളുടെ മുഖം നോക്കിനില്ലെന്നൊരും എന്നിക്കു ചുറ്റുന്നും താമരയോട്ടമണംയീയനു ബഹുമാനം ശാ

സ്ഥമിച്ചു. ലഘവകം മുച്ചവൻ നശിച്ചുപാഡ്യലും ദാഡി, മംതോരി കൗശലമന്ത്രം നശിച്ചുപെട്ടുന്നതു റൈപ്പിക്കവയ്ക്കുന്ന ക്ഷയമായീ ക്രമക്രമ തേണ്ടീ. എന്നിക്കു പറഞ്ഞതാണ് ലാട്ടിന്റെ ശ്രദ്ധിപ്പ് വും സൗന്ദര്യവുംശായീ തോന്ത് തോന്തുലമരിയിൽ നാിക്കണ്ണായീ. തോന്ത് വ'വരീക്കവയ്ക്കുന്നതു ഒരു സന്ദേശങ്ങളാണ് തുണി ലാളിച്ചുപോയീ. എൻ്റെ അന്നരാശം കാട്ടതിപോറ്റ ലഭിച്ചു. തോന്ത് എന്നതെന്നു മറന്നു. ലാട്ടിന്റെ മറിയും നാനും ഒരു കേട്ടേട്ടും മാത്രം തോന്നുന്ന ഒരു തെട്ടി. എന്നും സുഖവും വന്നു. എൻ്റെ തല്ലുംലുന്നതു മുൻഘടനയിൽ തീരുവാട വിച്ചാരം ദാഡ്യും മാത്രം എന്നിക്കണ്ണായുള്ളൂ. എൻ്റെ രക്ഷാമാധ്യം എടിക്കുന്നരഹംബാധിക്കേണ്ടുന്ന കംലം ശാതിക്രമിച്ചു. വിളക്കുതീയാം അവസ്ഥ ഉറക്കം. തെട്ടി ഉടനെ വിളക്കിട്ടുക്കുമ്പോൾ അക്കമൊന്തു പരിശോധിക്കും. ആ സമയ തുടർന്നു കുറുക്കുന്ന കംബാകയും. അവസ്ഥ വിലവ് കീഴീക്കയും ചെയ്യും. വിളക്കുതാതെ? ക്രീഡിച്ചവട്ടിപ്പാനു ഇങ്ങനും സമിപം കാണുന്ന കുംഭംവിക്കംവയ്ക്കും തോറിട്ടും, എന്നു പെട്ടുന്ന കംബാകയും. തരിസമയം നിലവിളിക്കകയും ചെയ്യും. വിളക്കുതാതെ? ക്രീഡിച്ചവട്ടിപ്പാനു ഇങ്ങനും തെട്ടിക്കാണും കംബാപുന്ന എന്നു ഒരു പ്രത്യാശാനും ശക്കിച്ചിട്ടും എല്ലാറിലും ഉച്ചതീൽ നിലവിളിച്ചുപോവകയും ചെയ്യും. വിളക്കം ഉംതീ കംിനമനീ ശബ്ദിക്കുന്ന ആ വംതീൽ തുറന്നാൽ അക്കുന്നും അക്കുന്നും കുംഭംകൊലംബായിൽ കീടകുന്ന കുട്ടി ഉണ്ടാം, അവ അണ്ണാക്കുന്ന ബഹുളംകൊണ്ട് എന്നുപ്പറിച്ചു കെട്ടിപ്പുരക്കും. കുന്നിനും വഴിയില്ലെന്ന കണ്ണപ്പോരം തുറന്നവെച്ചു അനലീക്കുന്ന മുഖപോടിക്കും കാരോനോരോന്നായീ തോന്തിലുക്കിണ്ടോക്കീ. മഹാജനാജീവിക്കു മനംപോലെ അതും ഇളക്കിയില്ല. കടത്തിക്കുന്ന കുട്ടിക്കൊക്കാം വലിയെല്ല കുട്ടക്കിൽ തോന്ത് കെണ്ണിണ്ടു.

നൊൻ ശ്രീ ശാക്താലഹിരൈ ഒന്നത്തിന് ദോഷി. “എതു ഉത്തരവ് സ്കന്ധരാഖരിയെങ്ങും” എന്നു അക്കംബരം മഹാദേവന്റെ പ്രസ്തുതയാണ് ദോഷം. അധികർ ക്ഷുദ്രാരൂപങ്ങൾനാം നിലവാളിക്കാതിരിക്കേണ്ടെങ്കിൽ ഒരു വാദ്യമാത്രമേ ഉള്ളിട്ടുണ്ട് എന്നിൽ ദോഷി. അതു സംശയാർഹ വേണ്ടന്നു ഏല്ലാംതന്നെങ്കംണം. നൊൻ മെല്ലു ശ്രു തലയും നീക്കാം സവാളും ദാട്ടുകുംണ്ടു സവരം കീടനാ പോലെതന്നെ വടക്കുംണ്ടു ദോക്കിനിന്നും. തലയും പോതി പ്രട്ടിച്ചിരുന്നു അതു കരപ്പെട്ടവതെന്നു എന്നു പെംതിപ്പിടിച്ചു പോലെ നിവർത്തിച്ചെല്ല. വാങ്ങുക്കാരോ നീങ്ങളിപ്പോരും എന്തു പറയുന്നു? നൊൻ യുവാവാഞ്ചേരി ഭാരിക്കും മനസ്സിലും കണ്ണം ഏന്നെത്തന്നു കീടനും ഫുവതിം തന്റെ വേണ്ടുന്നുവും നീങ്ങൾ കാക്കണം. എന്നേന്നു ദൗത്യതി ടിപ്പു എന്തിക്കേതുനും ശബ്ദവുമായി. എന്തിക്കും തുടർത്തുടർ രോഗം മാത്രമാണെങ്കിലും. നൊൻ കവചത്വക്കാളി. വലിയ ദൈയത്തും അവലംബിച്ചു. അവിടെക്കീടും. എന്നേന്നു മനസ്സിൽ പലമാറ്റി ആരും പുലംബന്നുകളും ശൈകളും പൊണ്ണി, നൊൻ മഴുരു കുഴഞ്ഞി; നീങ്ങവിച്ചുകൂട്ടം ദൈവത്വവിഭാഗത്തിൽ ദോരിട്ട് ഭർണ്ണം ദിഷ്ടമാണെന്നും കുലാളിട്ടി, ഉപമിച്ചുകൂട്ടംതു ‘ലക്ഷ്മിത്രപം’ വീഴ്ത്തുനു ഒരു സുന്ദരംഗിയുടെ മെത്ത പക്കക്കാളിട്ടുക എന്നു ശബ്ദവുംനുവേണ്ടി എന്നു ആനുമതതന്നു അനുത്തിക്കൊണ്ടില്ല. ഭരംഭരം കാളിംനും ദോരിട്ടുകിരിപ്പുണ്ടും വേണ്ണി നൊൻ എന്നും കയ്യും ദയവും കഴിഞ്ഞു. ഇതിനും പഞ്ചവസ്തുംനും എന്നും തന്റെ കാരിക്കാനും കഴിഞ്ഞു. അനുനാംകകാണ്ടിം തിരിച്ചും മരിച്ചും വാഡിതനായി മതിമറന്നപോയ നൊൻ ഒരു വിഡാതിൽ അംമജ്ജരം മുണ്ടായും കഴിച്ചുകൂട്ടി. തവക്കൊണ്ണി കുകീയരേംടുക്കി അതു തന്റെ മന്മുഖിയുടെ ഉറക്കവും അടഞ്ഞുകൂടി

കുന്ന എംഗോ കയറപാലെ ഒന്തട്ടി. എൻസൈറ്റിയാരത എൻറ എരുപയം പിന്നെയും ഇടിച്ചു. എൻ പൊത്തിപ്പിടിച്ചു രിതിയിൽ യെവ്വേനെ ലക്കെ അവരു പെട്ടെന്ന വരാച്ചുക തണ്ണു. ഞാൻ ഉറക്കരെയിൽ എന്നപൊലെ മെല്ലു മഹിന്കടന്ന. എൻറ ദിവവും തങ്ങളികൾക്കു സണ്ടമത്രം കുണ്ണാണമെന്നു കെഴു തുകം ജൂനീപ്പിസ്റ്റാഞ്ചു തന്നെല്ലുന്ന ഞാൻ തന്നു പറയുന്നതു എന്നീ അല്പകീഴ്ചാ പരമായ്മമാണ്. അവരു കീടകരെയിൽ എഴുന്നേ ഡീയനു, തുംനും ചുറ്റുകാരം ചെയ്തു; അവരു കുറ്റും ഇടച്ചു എ ശ്വസ്തരുടുടർന്ന എന്ന നേരിൽ അപ്പേരും, തുംനും മുടക്കു സിച്ചു, എൻറ സാഹിസ്ത്യത്തു കുമുകിക്കേണ എന്നും പറഞ്ഞു, എൻറ വിട്ടപേരും പേരും പറയാതെ, എൻറ കമ മുഴുവൻ നടന്നപൊലെ പറഞ്ഞു കൊടുത്തു. ഇതെല്ലാം കെട്ട് അവരു തുപ്പിനു വക്കിമാറ്റി ഒരു മുദ്ദസ്ഥുചുരും എൻറ യുക്തി മലവിച്ച പുന്ന ദാണ്ട എൻറ എരുപാവും തെളിഞ്ഞു.

അംഗം:—എന്നിട്ടു തേരിട്ട ഭർമ്മഘടം നിന്നെന്ന നേരിട്ടുകണ്ട സംസാരിപ്പാനിടയിൽക്കിയതുകൊണ്ട് കയ ശാന്തുസേംവെച്ചാ യീ തുമ്പൻ കരിക്കലും വിഹാരിക്കുന്നില്ല.

കരണി:—വിഹാരിച്ചിലും ശരീ, ഇല്ലെക്കിലും ശരീ. ശരിപാ അയിച്ചു വാറാണ്ടും വഴിക്കിൽ കാത്തു നീല്ലുന്നശാംകയില്ലോ? തോൻ:—യീ ദയവുകെയ്യും ഇപ്പോൾക്കുന്ന എൻ പുറത്താക്കിയാൽ തോൻ എണ്ണിനെന്നെങ്കിലും അവരെ ഒരീതു ചൊംരേണ്ണുമ്പാം.

തങ്ങാം:—അവരെ ഒഴിയാതവീഡിയത്തിൽ പോവാനുന്നും മാറ്റുമീഡു?

തോൻ:—പണമില്ലാത്തോൻ എറു മാറ്റുമാണാണോകന്നതു്? അല്ലെങ്കിൽ ചില്ലറയോ? അഞ്ചുരം പലവിശയങ്ങളും.

തയണി:—പണക്കില്ലെങ്കിൽ ശാത്രംവാഴണാം.

ഞാൻ:—എന്നീറ കാരണവക്കു ദയ തോന്തിശൈക്കിൻ എതി നനാനം പ്രധാസമില്ലാതിരണ.

തയണി:—ബാക്കിയുള്ളവക്കു ദയ തോന്തിയാൽ ഭപാരേന്നോ?

ഞാൻ:—ബാക്കി ആക്കാണു് എന്നോടു ദയ തോന്തിടയുള്ളതു? ആ കുളിൻ കൂളിക്കരപ്പിന്റെ ഏഷ്യൻിബുള്ളംവാണു് നാനാം കാരണവയം മധ്യിയേണ്ടി വന്നതു. ആ ശാസ ഞിഞ്ചീറ ട്രാവറ്റേറതാലംണു് നഹ എന്നീറ മേൽ വാം രണ്ടും കരംഞു നടക്കുന്നതു ആ കൃഡോ—

തയണി:—അദ്ദേഹത്തെ കൂട്ടിനെ ശകാരിച്ചുകൂട്ടുക ദയ സമയം നിങ്ങൾ പദ്ധ്യാത്തപീജകണ്ണിവയം.

ഞാൻ:—ശകാരിക്കരു കരാണ്ടോ, അവന്തേപ്പിപ്പുല്ലു കകാഴി തുംബും ഞാൻ പ്രശ്നാത്തപീജകാമനു തോന്താില്ല.

തയണി:—അദ്ദേഹത്തെ ശകാരിച്ചുകൂട്ടുകൊണ്ടാണു കടം തീരി സില്പി.

ഞാൻ:—അവനെ ശകാരിക്കണ്ടുന്നതും എന്നീറ കൂടുകു ട്രാണു് ഞാൻ കരുതുന്നതും.

തയണി:—അതുകൊണ്ടു ആ കടം തീരുമാനണ്ടുവെന്നും മരറാക്കു ടും എന്തിരു തീരും?

ഞാൻ:—കാരാരോ കടം തീരുവരുമ്പി.

തയണി:—തീക്കരമതിന്നു മനു പിടിച്ചുപോകാലോ?

ഞാൻ:—പിടിക്കുന്നവനെ തീരുക്കളാണും, അല്ലോ? ആക്കു നുറം നല്ലവയ്ക്കും ചുലകും മനു മനു പുത്രത്തിന്തും അംഗു വലിഞ്ഞ ഉപകാരമായിരാണും.

തയണി:—ഈ നീലങ്ങിൽത്തന്നുവയാം?

നൗസ:— ഒരു ച.

കൈമാൻ:— പറീച്ചശക്കില്ലെന്ന പെണ്ണും കൂളിനും അരഞ്ഞിൽ വാങ്ങു കേരാൻ മടിക്കാതെ നീങ്ങലേ ഇരു നീലക്കാർക്ക് പുറത്തിനു കണ്ണതും രാന്നല്ല.

നൗസ:— നീനും കനിപ്പാണെങ്കാൽ, നൗസ കരീക്കലും പുറത്തിനു കണ്ണാതെ എന്നും ഇവിടെ കുടീരകംജ്ഞം.

കൈമാൻ:— ഏ നും കനിപ്പിരില്ലുംനും അവകംശികൾ വേരെ ഉച്ചങ്ങനും വണ്ണം.

നൗസ:— (ഇപ്പോൾ ഗൈത്താട്ട) ഏനാലീനീ ഒട്ടും താമസിപ്പും തരമില്ല, ഏനു കുഞ്ഞം വീട്ടുക്കണ്ണം.

കൈമാൻ:— വരട്ടി, നീങ്ങൾ ഇവിടെ വന്നതിനും സ്വാരക്കാര്യാ നൗസന്നായ സമ്മംഗം തരാൻ പോണ്ണ. ആ സമ്മരനം വക്കാം ഭന്ന സവൃം ചെയ്യാൻ മാത്രമുള്ളതു തനിക്കു കണക്കും ഇല്ല.

നൗസ:— നീ തങ്ങനു എന്തു സാധനമായംല്ലോ വേണ്ടില്ല നൗസ വാങ്ങും. ശേവറ്റനാണു വാങ്ങും.

ഇതു കേട്ടപ്പോറം ആ കൈമാൻ മനസിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു പെട്ടിത്തുറന്ന ചീലവത്തല്ലാമെന്തുതു് ഏനും കയ്യും ഇട്ടു. ആതു എറീയുപ്പീകയുടെ ശുരു ദേംടുകളിംബന്നു കണ്ണപ്പോറും നൗസ നൂറിക്കൊണ്ട് മതിക്കിനും. ആ പണ്ണും ചെയ്യു കൈക്കു കൈ ചു മനനംവെച്ചു. അവരു കൈ വല്ലുത്തരാവത്തോൽ ഏനു കുഞ്ഞ കൊണ്ണാൻ, മറിയുടെയും കൊലായുടെയും വാതിലുകൾ തുറന്നു, ആംഗുംകൊണ്ട് എന്ന പോവാനനുവദിച്ചു.

കരവാല തിള്ളിക്കുപ്പ് മുഴുവൻ വെച്ചു.

കാരണവരോടു മാപ്പു ചേരിപ്പാനും കടം വീട്ടിന്തരാൻ ചൊരിപ്പാനും കൈ സ്ക്രൂമിതിനും കണ്ണുന്മേനുംനും ഉപയോഗിച്ചു എറിനും അതീനവേണ്ടി ഇന്ന പുറപ്പെട്ടുമെന്നും ഏനും

വേല ശാരന് കണ്ണീട്ടി ചെയ്തിരുത്തിനു മുമ്പുന്ന ശരീരത്തിൽ വളരുന്ന തരത്തിനു പറാറിയിരുക്കുന്നു. കണ്ണൻ മേഖലയ്ക്കുന്നു വരുവാൻ കാരണം നഹായും ശീച്ചാരിയൈയും വരംഗോഢടക്കത്തിൽ നിന്നിരുന്നു എന്തിക്കും സംബന്ധിച്ച്. കണ്ണ ഉമേഖലയോടു ഏറ്റവും പണ്ടുതന്നു നീരിസുമാജാ⁹. അവന്റെ സെഴുവും കണ്ണം അവരുന്നം തന്റെ വിവാഹിതപംക്രാബ്ദം ഏറ്റവും കുറവാണ് അനുഭാവിക്കുന്നത്. അവനു എന്തെങ്കിലും ഒരുപാശം ദൈർഘ്യത്തിൽ ഏറ്റവും വലിയ സൗഹ്യമാണ്¹⁰. വാറാണ്ടുകംഡാട് വിവരമെന്തെങ്കിലും എന്നുകൂടാനു പറയുന്നു. അവനു എന്തെങ്കിലും ഒരുപാശം ദൈർഘ്യത്തിൽ ഏറ്റവും കുറവാണ്. ദൈർഘ്യത്തിൽ മാറ്റിക്കുന്ന കുറവാണ്.

ശീച്ചാരി:—ഈ തൊം ദാനാമത്ര കണ്ണീട്ടുമേഖലയും കണ്ണതു വണ്ണിത്താവളിൽ ദിവ്യാശാം¹¹. ആ പുഞ്ചി പാശത്ത് പ്രൂഢി ദിവ്യാശാം പിന്നാം ലഭിക്കാം. ഏകിലും ഏവിടെ പോരമെന്നുന്നു ദിവ്യാശാം പാടിരുത്ത്, കീടിക്കിലും.

കരജ്ഞി:—പുന്നാം¹²:

നഹാ:—ഞാൻ ശീച്ചാരിയെ വിശ്വിലും, കണ്ണപിടിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നും മുന്നും ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ശീച്ചാരി:—ഈ തൊം നാലുവാട്ടു, തിരിത്തുനോക്കാം. പുഞ്ചി യേ കണ്ണിലും. പിന്നു കൈ മുൻസീപ്പാം ലഭിത്തിനുന്നു ശരതികെ വെച്ചു പുതിയെയ പിന്നെയും. കണ്ണടട്ടി പുതി കാടി. തിരിത്തും തുടന്നുകൊഞ്ഞാടി. കട്ടവിൽ തിരിത്തു നോക്കിനില്ലെ അധാരം, നിശ്ചാരം നാലെ സംബന്ധം തെള്ളുന്നു. പോന്ന പെണ്ണീഞ്ഞു വിശ്വിൽ കണ്ണ കൈ ത്രിസ

ബും കൂടാതെ സപ്രതിം അതുകൊണ്ടുവോഡാവാ നേരെ പിന്തുതാറുകയിൽ കേരിപ്പോകുന്ന എങ്ങോം രണ്ടാഴ്ചം കണ്ട്. അല്ലെങ്കിലും ഇതുവരുത്താക്കു വോധ്യമായിരുന്നവെന്ന എങ്ങോം ധരിച്ചിരുന്നു. പീനന റാത്രി വിട്ടിരുന്നു എങ്ങോം കളുതുവെച്ചു മുതിരായ പിടിച്ചുകൂടാതെയുള്ള കണ്ട് എങ്ങോം മിക്കാണി.

കിരപ്പ്:—അതുകുട്ടി, ഇപ്പോൾ പോവിൻ. നാലൈ കോഴിക്കും മുന്നേ ആ വിട്ടിരുന്നു ചുറ്റം അതുകുട്ടി നീറാണി ആ കളു ഒന്ന് വാറണ്ടുപ്പുകാരം പിടിക്കണം.

ഗഹം:—ജാഞ്ജിനെ അടുക്കുട്ടി. നേരംവെവക്കി. എങ്ങോം ഇ പ്പോൾ പോകുന്നു.

നമ്മൾ ശിഖായിയും പോയ ഉടനെ തൊൻ ഏൻ്റെ സപറ്റകായ്യും അതുപുറി അരുളാവിപ്പും തുടങ്ങാം. തൊൻ സംഖ്യയിൽ കഴിപ്പാൻ പോകുന്ന പെണ്ണീച്ചൻ്റെ അറ പടിനേരാറു യഥാനുന്നേല്ല എൻ്റെ ശാന്തപ്രഭാതിന്റെ അറിയെത്താൽ. അതു അറയിലേക്കുന്നെന്ന റാത്രിസമയത്തു ആ കളുകും ക്രൂഡ് മേരുകൊൻ കേരിപ്പോകുന്നതു കണ്ട് എന്നുല്ലെന്നു നമ്മൾ ശിഖായിയും പറഞ്ഞതു. അപ്പോൾ ഇം പെണ്ണീക്കൂട്ടുകളിൽ ഏഞ്ജിനോ വിന്റപ്പുകാം? ക്രൂഡ് മേരുകേന്നും ഒരു സുന്ദരനാക്കിക്കാണ്ടു എന്തു പെണ്ണീനും അവന്റെ നേരെ ഒരു ദയ ചുട്ടം ഉണ്ടാകുന്നതിരുക്കുന്നീല്ല സുന്ദരികളുണ്ടെങ്കിൽ ഇതായിരിക്കും. ശത്രീ ഏന്നും വകുന്ന റാനു നായർ ഇന്തിയും മനസ്സിലും കീഴീല്ല. കൊപ്പംകരണാണ് അസൃഷ്ടകാണ്ടം എൻ്റെ ഉള്ളം കത്തിക്കരിഞ്ഞുട്ടുണ്ടാണി. എൻ്റീ നീക്കു ഉറഞ്ഞെണ്ടു വിചാരം ഉണ്ടായില്ല. റാത്രി പറുണ്ട മനിയായിട്ടും എൻ്റെ അസ്പദാധ്യം തീരുന്നീല്ല അതിന്റെ പരമാർക്കും എഞ്ജിനെ അറിയും? ഒന്നു പാരിക്കുംപോക്കും അംഗീൽഹം ചേരും? തൊൻ വെളിക്കീംഞ്ചീ നിരത്തിനേൽ

എങ്ങനെയിരുന്നില്ല തൊൻ മെല്ലു വാടന, നിറക്കോടി രേഖരമേന്തോന്തുറ വിട്ടിൽ ചെന്ന. മററത്തെത്തീവപ്പോൾ തൊൻ അല്ലോ ശക്തിചു അവിടെനിന്ന. എത്തോളും ഒരു കാ തുത്തിനു തുനിഞ്ഞപോയാൽ ശാതു നിപുണത്തിപ്പുംലെ, മടങ്ങംവു എന്ന പ്രമാണംനീംനും തൊൻ മെല്ലു വിട്ടിക്കും പട്ടിഞ്ഞാ വരു മററത്തെത്തീ പട്ടിഞ്ഞാററയുടെ ഇന്ത്യ തുന്നിരുക്കുന്നു എന്നം. ആ അറദ്ദീംനും വിളക്ക കുറുന്നുണ്ടെന്നം. കണ്ണ പ്പോൾ എന്തുറ ഉച്ചിഷ്ടാനു തെളിഞ്ഞു. തൊൻ ശമ്പൂമെന്നു മിഞ്ചാക്കാതെ ഇന്ത്യവിന്റുറ ശാടുക്കു വന്ന, അറദ്ദീം ഇട്ടിനു കട്ടിവിന്നേക്കും ഭാാക്കിയപ്പോൾും കണ്ണ കുഴുക്കിൽ നിന്നുടി പീ സൗംകംവെച്ചു തട്ടുക്കി നിന്നപോയി. കോപംകംഞ്ഞും വിസ്താരംകംഞ്ഞും അടിമാനങ്ങംകംഞ്ഞും തൊന്തവിട്ടതെന്നു ഭൂമായിപ്പോകംതെന്നെന്നു എന്നിക്കുന്നുള്ളടാ. എൻ കൊരംബുകൾക്കാണ്ട് കുമിച്ചടി കിട്ടിയാലും എന്നിക്കിരു വേദനാശാക്കമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. തൊൻ നംബേ സംബ ന്നും ചെല്ലും പോകുന്ന ഒരു സുഭറിയായ കുഡ, ലജ്ജയി ചുംതു ഒരു കുഡപാംസുഖ, എന്തുറ പരമാന്ത്രവാദ കൂദ്ദുമുഖേ തോന്തെയും പൊത്തിപ്പുടിച്ചു കിടക്കുന്നയും കാണുന്നും ഒരു പോദകം? ശമധനരായ മനിക്രംപോലും എന്തുവിന സഹി ഷം? ഇം നിന്മധനായ അധ്യമത്തും കണ്ണപ്പോൾ എന്നിക്കു നോ റിട്ട മഹാപീഡി നരകപീഡിയ കണിം ശക്തിംഡരിയതാകീ കുന്നു എന്നു എത്ര ആവർത്തിച്ചുപറഞ്ഞാലും മതികംകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്നിക്കു കുന്താരുതു ഒരു ഘനനാപും തതാംജീവി തെ വിർപ്പും തലക്കു ഒരു പേരെയും കൂദ്ദുകരംകു ഉജ്ജിവും ഒരു സമയാനു പൊണ്ണി തൊൻ പല്ലു കടിച്ചു. തൊൻ തുക കരി മധ്യാക്കി മുടക്കി. തൊൻ കുമാട്ടടി ആവേംചുംചു. എന്തുറ മനസ്സു തിരിച്ചു മരവിച്ചുപോയപ്പോൾ തൊൻ എന്തുറ വികാരങ്ങളുംകു ശാടക്കി. ശരദ്ധും എന്തുറ വി

കാരണം കൈ അടക്കി. ഒപ്പോടു എൻ്റെ ബുദ്ധി നേക്കാം വന്നു. ഞാൻ അവക്കെ സാമ്പത്തിക ഏന്ന കൈ വലിയ സമാധാനം എന്ന രൂപപ്രസിദ്ധീച്ചു. എന്നേന്നു കൈ വലിയ അവക്കെ പിന്നെന്നുവരുന്നപോലെ അല്ല കിൽ തല്ലുകൊണ്ടെ ഇളിച്ചുനായ കൈ പട്ടി പോകുന്നുവോലെ ഞാൻ മടങ്ങി വിട്ടിൽ വന്ന രാത്രി ഓംഗരംഗം ഉറക്കണ്ണായി സി. മുതികാരവിചാരം കുട്ടി എൻ്റെ ഉജ്ജീവനാകെ നീറി നേരു. അവരുന്ന നാലു രാവിലെ പിടികിട്ടുമ്പോലും എന്ന കുടപ്പാസം എന്നുകും താമിച്ചുവന്നു കിട്ടിയ വെള്ളം പോലെ വായി; കോഴി കുക്കിയ ഉടനെതനനു നുഹയും തീപായിയും എന്തും. നേരും മുരുന്തിനു ചുവി വിച്ച കുടണ്ണത്തുകബിയത്തിൽ കേരളത്തുനാളിച്ചു. എക്കുമേശം അഞ്ചുമണിയാകുന്നുവോരും മാ യവിതനു കുക്ക തുറന്നു അവരുന്നു. പുറത്തിരക്കുന്നതു കുട്ടി ഒപ്പോടു എന്നുകും പിന്നേയും കൈ പത ഉണ്ടായി. നേരും കൈ ഇടവഴിയിൽ വാങ്ങിന്നുന്നു, ഫേനവന്നു വരവും കൂത്രു നീനു. അട്ടിഫം അട്ടവരുത്തത്തിയപ്പോടു ശീപായി വാരങ്ങു കാണിച്ചു. മെനവൻ കുന്നും മിണ്ടിയീലും. ജൈറ്റിൽബുത്തു അ ചുപ്പോൻ പണമെട്ടുകുടിവാൻ ഞാൻ നുഹയോട് പറത്തു പ്പോടു മെനവൻ എൻ്റെ മിവരുത്തുനോക്കി കുന്ന ചീംചു. ഞാൻ കോപാന്ത്യനാണയി. ഇം മഹം പാപിക്കു എന്നുപറത്തു നേരിട്ടാലും കൈ കുസലിലുപ്പോലും എന്ന സംഗതി എന്നുകും വാരീ വാലിപ്പീച്ചു. പല്ലുടത്തു, കുളി മുതലായ നീത്യക്കുങ്ക്കും കുഴിപ്പുന്ന അട്ടത്തു കുളത്തിൽ പോവാൻ നുഹയോട് സ്ഥാനം ചോദിച്ചപ്പോടു ചുവി വിഡ്യും ഉടനെ അനവബിച്ചു. ശീപായി കുന്നിച്ചുജ്ഞുതകുണ്ടെ എന്നുക്കുത്തു തെവുമുഖായിലും, കുളിച്ചുട്ടു കണ്ണുന്തുമെന്നു എക്കുമേശം കൈ മനിക്കൂർ ജപിമുഖിയിൽനാം. ഇതാക്കു കുഴിന്നതുവരുന്നുവോരും മനി ക്കവാട്ടുത്തു. മട

അവി യാദിക്കെട ഒട്ടകക്കെ എത്തിയപ്പോൾ മേനോൻ തന്റെ ചെലവു പത്രങ്ങളണ്ണിയും കീപായിക്കേണ്ട ചോദിച്ചു. റിപാർട്ട് ഉടനെ കുറവുണ്ടായിരുന്നു. അതുവാൻഡി ഒരു കല്പക്കമീല്ലാത്ത ദു ന്താൻ മന്ദഹസിച്ചുകൊണ്ട് തന്ത്രജ്ഞനെ ഒക്കെ ചൊയ്യു ക്കണാം ചു. നാൻ പോയതേ ഇല്ല. “എന്നാൽ അതുവരുകയില്ലോ ലം റോ കീട്ടോട്” എന്ന പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ബാക്കിയുജ്ജവരോടുകൂടി ഒരു കംബേലുമീല്ലാത്ത മഹാവാഹി അടക്കത്തു കണ്ണെ ഒരു ചുംബക്കും കേരി. അവിടന്നിരിക്കുന്നേം നേരം എന്നുകുറേം പത്രായി. എൻ്റെ മുമ്പിൽ വന്നപ്പോൾ നധയോടു വിഡി ക്കട്ടു എന്തു ഉണ്ടെന്നു ചൊദിച്ചു. അഞ്ചത്തുനാലിൽനിന്നും ഉണ്ടെന്നു നധ പറഞ്ഞു. ഇതു കീട്ടോപ്പാരാ ശവക്കു കൂപ്പായ ക്കിശയിൽ കൈകയിട്ടു് ഒരു ഘക്കോട്ടുകൂട്ടത്തു തന്ത്രജ്ഞാനം കാണാൻ ഒക്കെ ആരു ഗുരുത്തുപൂരിക നോട്ടുകരം എടുത്തു കാണരാന്നായി എല്ലാം അതെതാങ്കെ വിശ്വം ലഭക്കാട്ടിന്തനെ ഇട്ടു് എന്തെന്നു മു വരത്താനു നോക്കി തൊഴന്നാനു ശത്രു. എന്നാൻ ക്കുപ്പാംഗ തനിനും ഒക്കപത്രതിനും സീമയ്ക്കായിരുന്നില്ല. എന്തിക്കവൈ? ഒട നില്ലുംന്തനെ പ്രയാസമായി. തൊൻ ഇന്ന ചെവക്കേന്ന റം സംഖ്യയിൽ കഴിപ്പാൻ നിയോഗിച്ചു ഒരു കലടയാള മാധ്യമിൽ ഇവൻ വരുത്തുവാം അരുന്നുവുപ്പീകയുംതുടി സഹായിക്കെ ണമക്കിൽ അവരുക്കു ഇവൻറെ മേൽ എത്തുമാത്രം ഇജ്ഞുമണം താരിക്കണ്ണാം. തൊൻ എന്തിനുകൊള്ളിംി? തൊൻ ജീവിച്ചിട്ടു മല്ല? എന്തിക്കു പറഞ്ഞു ചെവുണ്ടിനെ ഇവൻ പണ്ടിലം കാണി അട ചെവുണ്ടിനെന്നു സഹായത്തിനേക്കു തൊൻ ഇളിപ്പുനായി. ഒരു ചെവുണ്ടിനെന്നു കഞ്ഞി പുരത്താക്കി അവരെ നാട്ടിൽ നടത്താം താക്കണ്ണാ എന്ന ശപമദ്യം ചെയ്തുകൊണ്ടു തൊൻ ഒരു ദീക്കിൽ നീനും വീട്ടിലും മടക്കും.

(മീറ്റുക പുരോഗാനി നാരായണൻ ഭായർ എഴുതിവെച്ചുള്ള്.)

“എന്നെന്ന് മരക്കരാ മാധവിക്കുട്ടിയുടെ സംബന്ധം ഇന്നൊക്കെന്നോ നിശ്ചയിച്ചുതു്. അവളിടെ അപ്പുണ്ട് കിറേനാളംയീ മേഖലവന്തിനുവേണ്ടി ഇവിടെ ശാടക്കു കൈ വീഴ്ചം വാടക ജൂഡാഞ്ചി താമസിച്ചുവരുന്നു. മാധവിക്കുട്ടി എഴുപ്പുംഡും അവ കൂടിപ്പോൾ അപ്പുണ്ട് ഒന്നിച്ചുംയീങ്ങനു താമസിച്ചുവന്നിരുന്നു. എന്നാൽ സംബന്ധം നടത്തേണ്ടുന്നതു അവളിടെ കരവാട്ടിൽത്ത കൊണ്ടയിരിക്കുന്നു. എന്ന വിഹാരിച്ച ഇന്ന രാവിലെ പദ്ധതി നീക്കേതന്നു അവക്കു ഇവിടെ കൂട്ടിച്ചുകൊണ്ടുണ്ട്. പവ ഫ്ലീൻറു മുഖ്യമു കൈ പ്രസാദം കാണുന്നില്ല. എന്നെന്നു മനോ രാജ്യത്തിൽ മുക്കിയപോലെ തോന്നുന്നു. അവക്കു സംബന്ധം ചെയ്യുന്ന നിശ്ചയിച്ചു കുറവാഡു തുള്ളുക്കുറപ്പു് വലിയ തംഖം കുക്കംനുള്ളുകുിലു്. നല്ല പണക്കാരനുണ്ട്. മുംബി. അസംരം കവിഞ്ഞപോയി. കുറഞ്ഞു കുറത്തിട്ടംണ്ണക്കുിലു് വലിയ വി ത്രുപ്പനംഞ്ഞുന്നുണ്ടോ. കൂടുള്ളിടെ വലിക്കുവേണ്ട പുകയിലെ പൊട്ടിയിലുംകുട്ടി ശീചുകുടാതവിയി. കൈ ദന്തയുള്ള സാധനമാണുന്ന തോന്നിപ്പുകംപ്രകാരം പഴകിംവയക്കം തോരും ദാത്തുയും ഭേദംവും തക്കിൽ ഉള്ള സ്നേഹത്തിനു ശക്കി വല്ലിപ്പുംവരീടുണ്ടുന്നു എന്നിക്കു എന്നെന്നു കാഞ്ഞത്തിൽത്തന്നു ദോശ്യമായ കൈ സംഗതിയാണു്. ശരതുകുടംഞ്ചു ത്രാംമാന്ത്രം ഇപ്പുംകുടുന്ന കനുകയുടെ മനോഗതങ്ങളുംനും തക്കംഡം. അറിയേണ്ടുന്ന സംഗതിയും ആ മനോഗതത്തിനുനുസരിച്ചു ആടുടെ ണ്ണുന്ന ആവശ്യമെം എന്നിക്കുണ്ട്. സംബന്ധം എത്രയോ ചുക കത്തെലംണു് തകാഞ്ഞംഡാണ് വിഹാരിക്കുന്നതു്. കഷ്ണിച്ച കൈ മുപ്പുട്ടാഴുകളുണ്ടുകുമോ എന്ന സംരാധമണ്ണു്. ശരതുകുടംഞ്ചു വലിയ കൈക്കുണ്ടുകുമോ എന്ന സംരാധമണ്ണു്. ശരതുകുടംഞ്ചു വേദനു ദാരമുന്നുമില്ല ഇപ്പുംശത്ര പരിപ്പൂരത്തിന്നു കൂട്ടി

അതിൽ ഇതൊരു ശബ്ദമായ പുണ്യമാണെന്ന എല്ലം തറവാട്ടിൽ കംരണവയും സമർത്തിക്കുന്ന ഒരു കംണ്ടുമാണ്. വേണ്ടപ്പെട്ടി കംണ്ടുക്കളാക്കുന്ന നിവത്തികൾ തൊൻ എന്നും, പെണ്ണേഡി യും റേഞ്ഞേഡിയും എല്ലിച്ചു. ഒട്ടകം പറഞ്ഞുവരു സ്വപ്നമായീ ഒരു രാജ്യത്തേക്കു മത്തിയായിരുന്നു. എങ്കിലും നംട്ടമത്തും വിചാരിച്ചു തൊൻ പെണ്ണേഡിയും ഒന്നിച്ചുപെട്ടതി ഏനു മാത്രമേ ഉള്ളി. പല ടീക്കിലും കാടിത്തുടരുന്ന വാല്യകൾക്കും പലവ ചീയായി വന്നെത്തുന്ന സാമഗ്രികളിൽ മറഞ്ഞും തൊൻ എല്ലിച്ചു കുട്ടി അവരുടെ പ്രവൃത്തി ശരിയായി നിവ്വചിക്കുന്നുണ്ടെന്നു എന്നു അറിയിച്ചു. എന്നു തുടർന്നായി മാത്യവിക്കട്ടി നല്ല തന്നെടുക്കും ഒരു പെണ്ണേഡി. അകാരണമായി വ്യസനിച്ചു രിക്ക എന്നുതു അവളുടെ സ്വപ്നവക്കിനു എതിരായ ഒരു സ്വന്ദരംഗായമാണ്. അങ്ങളിടെ ഇടയിൽ നടപ്പുണ്ടു സംബന്ധത്തിനു അറയിൽ എത്തീയാൽ മാത്രമേ റേഞ്ഞുതേരുക്കുന്നും അനേകം നൃം കണ്ണടക്കാക്കുള്ളി. മിക്ക അവസരങ്ങളിലും റേഞ്ഞു, തന്ത്രവിരൈ കാണാനുത ഒന്നാമതു അവിടെ വെച്ചായിരിക്കും. അതു കൊണ്ടു സംബന്ധംനാണു ഭവും ഇതു കന്നുകയ്യും അപ്രതിക്കിരിക്കുന്ന മായ ഒരു കെശത്തുക്കരിന്നല്ലോതെ അകാരണമായ ഇട്ടുംഗത്തി വന്നുണ്ടു. അവകാശം അംഗങ്ങൾക്കു കയ്യിലു. പിന്നെ മാത്യവിക്കട്ടിക്കു ഒരു മെഴുസ്യം വരുന്നെന്നും മാത്യവിക്കട്ടിക്കു ഒരു സമയം അവം കൂട്ടിക്കും അംഗങ്ങൾക്കു കുറവും വരും. അംഗുഹത്തെ അതു കയ്യിലും പിടിച്ചില്ലെന്നും വരും. ഒരു സമയം അവരുടെ മരംരാളിടെ നേരെ വിശ്വല്യംവായിച്ചു എന്നും വരും. ഇംഗ്ലീഷുപഠിപ്പുണ്ടു കന്നുകകരക്കു കുറവും കുറവും ഒരു പ്രായത്തിനും മാധ്യമാണും മാധ്യവിക്കട്ടിയേ ബാധിക്കുന്നും യോഗിച്ചുണ്ടു. അണ്ണിനെ ഒരു തന്നെജുമാണും മാധ്യവിക്കട്ടിയേ ബാധിക്കുന്നും യോഗിച്ചുണ്ടു.

നീനു അതു പ്രകടിപ്പിക്കാനുള്ള ദയയും അവധിക്കണ്ണാനു മല്ല പെൻകിടംപോളിട താനേന്താനാത്തത്തിന് വഴക്കിനീ പ്രാം എന്നും സാം എന്നും പുതായാലും അവില്ല. പെണ്ണും ചാക്ക സ്പാംപിലും അരയും. അവക്ക് വിധിപ്പിപ്പോലെ അല്ലാതെ കൊതിച്ചുപ്പോലെ വരുന്നുനാനും കാക്കപ്പിക്കാൻ പാണില്ല അവക്ക് കീട്ടിയതുകൊണ്ട് തുളിപ്പും ഫൈസ്റ്റും അല്ലാതെ പുതയും കുക്കുപ്പുരുഷുപ്പോലെ വന്നുള്ളൂം. അല്ലാതെ പുതയും കുക്കുപ്പുരുഷുപ്പോലെ ശക്തിയുണ്ട്.”

ഇങ്ങിനെ തൊൻ കാരാനേ ആദേശപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു പോരം കൂട്ടിക്കരിപ്പിന്റെ പ്രാണജന്മമിന്നു രഥക്കണ്ണായർ എൻറെ അടക്കക്കു വന്ന ഒരു ഏഴുള്ളം കൈക്കരിൻ തന്നെ, കുഞ്ഞം മടക്കിപ്പുംയും. തൊൻ ലക്കൊട്ട് പൊട്ടിപ്പു കരുത്തായിപ്പു.

ശ്രീ.

ബുദ്ധീവാദ ക്രിയ കരുതു ഇതു അവസരത്തിൽ നീങ്ങൾക്കുള്ള തേണ്ടിവന്നതിൽ എന്നിക്കു സന്താപത്തേക്കാളി. സന്തോഷവും സംത്രപ്പിയമന്നു് തൊന്നുനാതെന്ന തൊൻ ആവത്തിച്ചറിയാതു കൊള്ളിനു. മുന്നാലോച്ചിക്കവയുംതെ കംപാപത്തിൽനിന്നുണ്ടും അബുദ്ധത്തിൽനിന്നുണ്ടും. അപമാനത്തിൽനിന്നുണ്ടും. ദൈവം എന്നു കുക്കിക്കവാൻ തക്കവല്ലും. സംഗതികംണിച്ചതനുതുക്കൊണ്ടു് തൊൻ ഒന്നാമതു് ആ സർവ്വസാക്ഷിക്കു ബഹുമാനപുരസ്കാരം നേരിപ്പാതെയുള്ളുണ്ടും. ഇന്ന നീങ്ങളിലെ അന്നതീരവം മാധ്യ വിശയ വിവാഹംചെയ്യാൻ വന്നുകൊണ്ടുംമെന്നുള്ള എൻറെ വംശത്തെതെ തൊൻ പീന്നവിവിക്കേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. ആലുകാരം ചെയ്യേണ്ടിവന്നാൽ എൻറെ തെററകൊണ്ടല്ല; നീങ്ങളിടെ സുഖ റിയായ മാധ്യവിക്കുച്ചുടെ തെററകൊണ്ടതനെയുണ്ടു്. തൊൻ

കൈ അനുവദ്യമായ ചേപ്പുറോപ്പണ ക്ഷാരനംബന്നു നീങ്ങളിലും ആ ക്രതകത്തു. ഞാൻ കണക്ക് കായ്ക്കുണ്ടോ പറയുന്നതും. അവ ഒരു എറി. കല്ലുംമേംബന്നും പാതിപ്പുത്യത്തിനു വികസമായ റികിയിൽ രഹസ്യമുഠണ്ണനു വിവരം നിങ്ങളുംകൂടു അറിയുമോ എന്നോടു പ്രകാരിചന്നയായാലും ഒരു തരവാട്ടുകാരിയായ പെട്ടു⁹ ഇങ്ങിനെ ഒരു ദന്തപ്പുരിന്നൊരുവിടാൻ തക്കവല്ലിലും നെയ്യുമായി വളംയിട്ടിരുന്നതു കാണാവുകയും അപ്പുന്നീരിയും കിരുവുകാണുംനു¹⁰. അതു കാണ്ടു അവക്കും അവലീകു തെറക്കാൻ നിങ്ങൾ സംജ്ഞാദിമംഗലം¹¹. ദ്രുതം ശാപവും മെലവ കൊപവും നിങ്ങളിടെ തലയിൽനിന്നാരിക്കലും ചിന്താചീയം കിരിക്കേണ്ടു.

എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചേണ്ട,

നിങ്ങളിടെ ശ്രദ്ധപൂർണ്ണതെന്തെന്നു കൈ. കൂദിച്ചേരുപ്പ്.

കത്തു വായിച്ചു ഉടനേതെന്ന ഏതൊന്തു മുഖം വംടി. വ്യസനംകൊണ്ടും കേരപംനകാണ്ടും ആകുലച്ചിതനായ ഞാൻ കേരിംബൻ പോകുന്ന ശ്രദ്ധമാനത്തെങ്ങാംത്തു കേവലം ഒരു നീന്തുന്ന മട്ടായി. ശാമൻനായ രല്ലായിരുന്നു കത്തുകൊണ്ടുവരുന്നു തെരുവിൽ ഞാൻ ഒരു കത്തു കൂടുക്കുത്തിനും കൂടുതിനും കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇതു സംഗതിയിൽ ശ്രദ്ധയും വഴിയും. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ ഉള്ള ഒരു മനിക്കണ്ണു വെക്കില്ലും കൂടി പ്രഥമനിയാതെ നീറുകൂടിയുള്ളക്കരമനോന്നും വിട്ടിലേക്കുംഡി. അവിടെച്ചേല്ലുവന്നാൽ ഒരു കടലാല്ലും കൈയ്യിൽ പിടിച്ചിട്ടു കൈരമേംബന്നും തന്നും ഏഴുവത്തു, ബഹുധ്യതീയം ആ അഞ്ചാട്ടം ഇംബാട്ടം നടക്കുന്നതാണോ എന്തെന്തും. ഏഴുവത്തീൽ എത്തിയെംടക്കൂടി ഇരിക്കാൻ പറഞ്ഞപ്പുകംരം ഞാൻ അഡിനു ഇരുന്നു. കത്തിനും വിവരം പറഞ്ഞപ്പും, അഞ്ചി

നന്തനെ കൈ കരുതു തനിക്കും കീഴ്തിച്ചുവന്നു ശക്രമേന്നോനും സമാതിച്ചു. ആ കത്തിൽ വംചകം ഒന്ന് ഓൺ ഉണ്ടായിരുന്നു. “ഒരു കൊണ്ടു പത്തനവും ഒരു ദേവരിച്ചവയ്ക്കു സദ്യ വട്ടംഖലാക്കു എന്നും പേരിൽ ഇന്നു സംബുദ്ധമാക്കു യോം കൊടുപ്പാണു എന്നും പ്രത്യേക ശാപേക്ഷയുണ്ടുന്നു നിങ്ങൾ തന്ന നാരാധാരന്നും അറിയിച്ചും വലിയ ഉപകരം” ഇതണ്ണേ.° ആ വംചകും.

ഞാൻ:— കുറപ്പു ഇതു ഇരുപ്പുനാഥനും തൊഞ്ചറിതകില്ലെല്ലോ. കണ്ണുക്കുമ്പുനും തെളിഞ്ഞിട്ടുള്ള തനവാളിൽ കടക്കാൻ ഇല്ല. ഇനീ കടന്നാൽക്കൂട്ടാണി നായവിക്കും മീക്ക ദാവസരങ്ങളിലും നിംബളിടു കൂടുതല്ലുംതെ തനവാളിൽ പാർപ്പന്തു അപൂർവ്വമണം.°

ശക്രമേന്നോൻ:— കണ്ണുക്കുമ്പുനും എന്നും വിട്ടിലേ വരുറിപ്പി തൊൻ അയാചളി കണ്ണീട്ടുകൂട്ടാണി ഇല്ല. ഇതെന്നൊരു സംഗതിയില്ലാത്ത ദുഷ്കാരാപണമാണു.°

ഞാൻ:— ശായാരം മനുസ്തീ രാജ്യവമേന്നുവും അടുത്ത് അന്ന നന്നിരവനാണു.°

ശക്രമേന്നോൻ:— ഏനിക്കു അപ്പേരുതെയും അറിയേണ്ടിട്ടും.

ഞാൻ:— ഇവിടെവെച്ചു വലിയൊരു ഇന്തിയും നല്ലൊരു തനവാട്ടുകാരനമാണു. നല്ല തന്നുടന്തും വിഞ്ഞവഴിഞ്ഞ കൈപുഞ്ചനാണു. ഏന്നോടു കൈ പ്രത്യേകതാല്ലും ദിഷ്ടപ്പുലുന്നു.

ശക്രമേന്നോൻ:— നല്ലതുതന്നു. എന്നാൽ കിരവ് ല്ലാതെ നിന്മരം ഇക്കാല്യത്തിൽനിന്നുന്നുണ്ടിരുന്നു. കുറപ്പും ഇല്ലാതെ അപരാധങ്ങളിലാക്കു നാടുവും കൈ പ്രത്യേകതാല്ലും ദിഷ്ടപ്പുലുന്നു.

എന്ന്:—കുറപ്പു രാജവമേഖാന്റെ വലിയ ആനുതന്ത്രണം°.

എന്ന് അവക്കമായി കനാലേംചീക്കര്ത്ത്. അദ്ദേഹം ഉൽക്കുപ്പോകപരിശയം ഉണ്ടി കരാളാണ്°. നമ്മൾ അഃഖി വരത്തിന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം നടക്കണം.

ഇങ്ങിനെ പാണ്ഡി എന്ന് രാജവമേഖാന്റെ വിട്ടിലേക്കു നടന്ന അഃഖിയം കോലായിൽ ഝട്ടിക്കു കോച്ചിനേൽക്കിടക്കയായിരുന്നു. എന്ന് അഃഖിയുംതൊടു° എന്ന് സകടം മുഖവൻ അറിയിച്ചു. അഃഖിയം രണ്ട് പ്രാവശ്യു” തുല്യക്കുറപ്പും ഒന്നെലിപ്പുംനാളെ അയച്ചു. ഏറ്റാട്ടിന്തുടി കുറപ്പു. വരാന്തുട്ടുകാഡിയില്ല. സാധാരണനാ തന്നെ വിട്ടിക്കു റിത്യനായിരുന്ന കുറപ്പു—വളിച്ച കാഞ്ഞജലിൽ തനിക്കു കടക്കുട്ടിക്കു കുറപ്പു—താൻ രണ്ട് പ്രാവശ്യവും വിളിച്ചിട്ടും വരാത്തപ്പോറും റാഡിവമേഖാന്റെ കോപം അനിച്ചുതോട്ടുടി അഃഖിയത്തിനു കുറപ്പീന്റെ അമ്മാർമ്മുവും മനസ്സിലംഘി. ചീനംകെംണ്ട വലഞ്ഞകിടക്കുന്ന ആ സാധു കൂറുന്നേരം ആശ്വാസിച്ചു. പിന്നെ എറുന്നു പതിനേത്ത് സ്വരത്തിൽ മനമം മീ എന്നും ഇങ്ങിനെ പാണ്ഡി.

റാജവമേഖാന്റെ:—കുറപ്പു വിശ്രസിക്കാൻ കൊള്ളുത്താതെ വന്നാണു°. അയാളിംണു° എന്നേയും കണ്ണാനേയും വിഹോയികളുംകുടിത്തിന്ത്തു. കണ്ണാനെ ഇന്ന വാറണ്ണിൽ പിടിച്ചു കോടതിയിൽ ഹാജരാക്കിട്ടിട്ടുന്നു എന്ന് കെട്ടു. എന്നു കടം എത്തു ചെന്നുനിവാൻ കരംജൈ വിട്ടിട്ടുണ്ടും കണ്ണാന്റെ കടമാക്കു വിട്ടിയാൽ അവൻ നന്നാവും. കണ്ണാൻ ഒന്നുകെംണ്ടം ഒരു പോരാത്തവന്നല്ല. നീഞ്ഞും ഒരു കാഞ്ഞത്തിൽ എന്ന് കണ്ണാനാടുന്ന പറത്തുനുംകുട്ടി. അവൻ അന്നസരിക്കുമ്പെന്നു തീർപ്പ് പറത്തുകൂടാം അന്നസരിച്ചാൽ കുറപ്പീനേക്കാം നല്ലവനെ നീഞ്ഞുക്കു

പകരം കീഴ്ചീ. കുറപ്പിനാ പറമ്പുവെച്ചുവളാണെന്നു. മാത്രം അവൻ അറിയുന്നതു. വിവരം എന്നും ഉടൻ അറിയിക്കാം. സമൂഹിച്ചാൽ സംബന്ധം ഇന്ത്യനു നിർണ്ണാം. എന്നും പത്രമധുച്ചതാജോട്ടുട്ടി ഘംഡപ്പട്ടനാണ്.

ഇവത്താൽക്കു മേച്ച വളരെ ആശ്വസ്തംതുടെ എന്നും ഒരു കുറപ്പുകിരാം എൻ്റെ മശമകരങ്ങൾ എത്രയോ പറഞ്ഞ ദയവും കല്ലേൻ്തുമനോന്നാണെന്നു. എന്നും നല്ലവല്ലും അറിയും. ആശീര്ഷപോലെ തു കാഞ്ഞും തിരുവേറിപ്പുംാംബൽ എന്നും ഒരു കുറപ്പുപ്പാശീഴുപോലെ സാധുക്കിരുക്കും മാത്രമായിപ്പോകയില്ല എന്നു ഒരു പിച്ചാറവും ഏതൊക്കെ പുരുഷപ്പെട്ടാൽക്കാണും. എന്നും വീട്ടിൽ മടങ്ങിരച്ചുന്ന ശക്കാക്കലനാടീ കാര്യമാണു.

(ധിന്ദുർ ഫോ. കല്ലേൻ്തുമനോന്തും മുഴുവിവെച്ചു.)

ഞാനം നമ്മയും ശിപാദിയും കുടംകുറഞ്ഞിൽ എത്രും നോഡാം എക്കേണും പതിക്കൊന്നു മനീയംയീരിക്കുന്നു ഇപ്പും എന്നു ചതിച്ചുംലാ എന്നു മനുച്ചിട്ടുണ്ടും. എന്നും ആദ്യംതന്നെ വിധിക്കുടം റീപാരിയുടെ കൈകുംഭിൽ കൊടുക്കാംതു. കോടതിമുഖവരാക്കുട്ടത്താൽ പിന്നീട് അതുകൊരു പുണ്ണം ഉണ്ണാവാനിടയീരല്ലെന്നും ഞാനം മനസ്സിലാക്കി അനുകൂലാലത്തിനു മുൻസിപ്പു വാംഞ്ഞ രണ്ടു മനീയായും പലവക കഴിയുന്നും ദേഹം എക്കേണും മുന്നമനീയായും. എൻ്റെ ഹരാഡി എടുത്തെപ്പോറും. എന്നും പണവും മഹാരാക്കി. പണം അടച്ചു ഉടൻതന്നെ എന്നു വിട്ടയും എന്നും കേംടതിയീൽനീനു പിന്നോമനനായും മടങ്ങി ഘുഖനായ കാരണം വരുടെ സ്ഥലം സന്ധാരിപ്പും എന്നും എത്രു പ്രകാരത്തിൽ ഉദ്യമിക്കണമെന്നും മററം കാരെം മനോരാജ്യത്തിൽ മുഴക്കി നട-

ക്കണ്ണവാടം, ശോഖവിന്ദക്കിടാവും ഒരു ശീപായിയും മരറായ വാറണ്ണേംടക്കിടി എൻ്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യുഷംമായി. എന്നിക്കെം ചിവാദനാക്ക മാർഗ്ഗചുമഞ്ചായിക്കൊന്തിലും. നംരണ്ണവരല്ലാതെ മരറായ ശരശാവുമന്തിക്കില്ലായിരുന്നു എൻ്റെ മംബല്ലിനു റവാട്ടിൽ എൻ്റെ കൊനിച്ചുതന്നെ വന്നാൽ ഞാൻ കടം വിട്ടി തന്റെമെന്നു ശോഖവിന്ദക്കിടാവും പറഞ്ഞതെല്ലാം അംഗ്രേഷം സമർത്ഥിച്ചു. ഇംഗ്രേഷത്തിനു ഞാൻ മന്ത്രാഖാഡില്ലാനും ഉട്ടും കുകാട്ടക്കുവാനണംയിരുന്നു. ഇംഗ്രേഷം വാറാഞ്ഞെടുത്തതും നന്നുടെ കുട്ടും എൻ്റെ ഉത്സാഹം തീരുമെല്ലായിരുന്നു. എന്നിക്കു പുർണ്ണപ്പകംരിണിയായും ഒരു കന്ധകയുടെ സുന്ദരമുഖം ഓൺവ നും. എന്നു രക്ഷിച്ചുപിടിപ്പേം എന്ന ചുരീതാക്കമ്പുതോടെ വസിക്കുന്ന ആ പുണ്യവത്രി ഞാൻ രണ്ടാമതും കുട്ടക്കിലംയെന്നു കേടുവരുന്നു. അവളുടെ രംബിലഭ്രത ധമ്മം. അസ്ഥിരത്തിലാണെന്നു വിചാരിക്കാനാടകയിട്ടും? അവളുടെ കടം വല്ല പ്രകാരത്തിലും തിങ്കൽനാമെന്നു ഉംഗശിമുഖിയെന്ന എന്നിക്കു രണ്ടാമതും. ഒരു മുതിബന്ധം ദൈറ്റിപ്പും ഞാൻ സഹിക്കുവയ്ക്കുന്നതെന്നരാശും തേരുന്നു. എൻ്റെ പല്ലു. കൂടിച്ചുപോയി. “കേരപമാകുന്നതെല്ലും കൊടിയു നരകജാം” എന്ന പ്രമാണം. കംമ്മ്വേനു. ഞാൻ എൻ്റെ സകല വികാരങ്ങളും ഒരു കു. തറവാട്ടിൽ ചെല്ലുന്നും പതിവുപോലെ എൻ്റെ കാരണവർക്ക് കൊലംബിയിൽ ഒരു കേംച്ചിനേൻകുടിക്കുന്നതു കണ്ടു. എന്നു മുരൈ നീനു കണ്ണു ഉട്ടനെ പുഞ്ഞെൻ്റെ മുഖത്തു സന്തോഷസുചകമായ ഒരു മനസ്സം സ്വാധീനിച്ചു. തന്റെ കാരണം എൻ്റെപ്പുംറി ഒരു ധാരണ ഉറച്ചുപോയ ഞാൻ, കൊലായിൽ കേരി, കാരണ വരുതെ കാരി പിടിച്ചതും. അംഗ്രേഷം എൻ്റെ ദൈക്കയിൽ തെട്ടു അനുഗ്രഹിച്ചതും ഒരു നീമിഷംകുണ്ടു കഴിയും. പിന്നെ കാരണവർക്ക് ശോഖവിന്ദക്കിടാവിനെ തോക്കിവന്ന വിവരം

മെല്ലും ഫോറ്റീച്ചു മനസ്സിലാക്കി. കടത്തിക്കുന്ന സംവദ എ തുരങ്ങാണെന്ന ഒക്ടേപ്പും അഡ്രേഡം ഓക്സിഗൻ മിഡാതെ സമീപത്വം ആയിരുന്നുവെങ്കി ഇന്നു അതെല്ലാം എല്ലാം കൊടുത്തു കാരണവകുട ഒരും കണ്ണേപ്പും എന്നിക്കും ഒരു ശ്രദ്ധാസന്ധി വക്കമായ ദീർഘത്രംസം ഉണ്ടായി വന്ന വഹരാക്ക പോയപ്പോൾ “കുടാ! എന്നീക്കു നീണ്ടാടംകു ഗഞ്ജവമേറിയ കായ്യും പറവിന്നുണ്ടോ?” എന്ന പറഞ്ഞു, എന്ന അട്ടക്ക വിളിച്ചു. മുക്കുമമന്നു അട്ടക്ക ചെറ്റന തെറടക്കാരനായ ഒരു ശിഖ്യനേപ്പുംലെ ഞാൻ കാരണവകുട അട്ടക്കുക്കു ചെന്നുനീനു “നമ്മരം ഒന്നുകെണ്ടാം വിശേഷാക ഇങ്ങിനീക്കേണ്ടവരല്ല. നമ്മേ തമ്മ’ൽ തെററിച്ചുതു കുറവും കൂടിപ്പും ദുരിപ്പും അഭിവൃദ്ധിപ്പും അഭിവൃദ്ധിയും അഭിവൃദ്ധിവായി. ആ അ സന്തീതന ഞാനിനിമേഖാൻ എന്നു പടി കേരടക്കാം ചു എന്നീക്കു രോഗംകൊണ്ടം മറ്റൊ ഇളി തറവാട്ടുകായ്യും ന പ്രവർണ്ണം നടത്താൻ സാധിക്കുന്നതുല്ല. നീ ഇന്നുകെട്ടു നടക്കു നിരപ്പും തക്കവല്ലും ആ വക ഭാരമല്ലും നീനു എല്ലാ ക്കാൻ വീച്ചാരിക്കുന്നു. ജോഡിയൈനാമില്ലാത്തിട്ടാണോ” കുട്ടി കുറാ തെമ്മംടികളിലെപ്പുംകുന്നതു. അതുകൊണ്ടു ഇല ഒരു വന്നുവന്നാൽ നീനുക്കു നീനു ഉത്തരവാദിപ്പം നല്ല വർണ്ണം മരസ്സിലുണ്ടിം. എന്നും ഇത്താരക്കു എല്ലാിച്ചുതക്കുന്നതു നു മനോ നീയും ഒരു കായ്യും ചെച്ചയുണ്ടുണ്ടോ. തറവാട്ടിനും അപമാനകരമായ അംഗീകാര കായ്യുത്തിലും നീനു ഞാൻ ചുട്ടിക്കുന്നതല്ല! അങ്ങിനെ തെരുവും കുറവു നമ്മകു രണ്ടംകും ഒരുപാലെയുണ്ടോ. നീ ഇന്നുതന്നെ ഒരു സംബന്ധം ചെയ്യുന്നും പുഞ്ചാണിതൊവാട്ടിലെ മംഡവി എന്ന ഒരു കുട്ടിയാണോ. കണ്ണും വളരെ അഴകുള്ള പെട്ടുണ്ടാണെന്നു ഞാൻ

കൈ കണ്ണവരെല്ലാം പറയുന്നണെ” . മുംഖവും നന്നക്കായിം . പുങ്കണിക്കാർ നല്ല രാവാട്ടുകാൽ വലിയ തോശമികാൽമാണ് . കംലതാമസം അന്നവയ്ക്കുമാണെന്ന വിചാരിച്ചിട്ടാണ് ഇന്നതന്നെ നീ സംബന്ധം കഴിക്കണമെന്ന തോൻ നീംപ്പിക്കുന്നതു . നീൻറെ കടക്കലെല്ലപ്പറ്റി അതെന്നും . നീ ഒട്ടം വിഷാദിക്കണം അതിനെന്നു ഒരു പട്ടിക തന്നാൽ തോൻ നാ കളിത്തന്നെ വീട്ടും . കാരണവകുടെ ഇഷ്ടിനന്ദ്യമുള്ള വാക്കുകൾ കൊം കെട്ടിപ്പുറം തോൻ വല്ലാതെ പറിഞ്ഞില്ല . എന്നിൽ പീ സോധി . ഇന്ന രാവിലെത്തെ ഒഫോർത്തിലെയുടെ മുഖപത്രം , കാമ്പ് വന്ന . മുമ്മദിഷ്ടിയിൽ ഭത്തനെ അവളിൽ അധികം . ലക്ഷ്മീപോയ തോൻ കാരണവകുടെ സംസ്കരമധുരജ്ഞിയായ വാക്കുകൾ എന്നു മുഹൂര്മ മറച്ചിയുണ്ട് കെട്ടിക്കണം എന്നും . അതു പുഡം ഒരു വല്ലാതെ അപക്ഷാഭാവത്തിൽ എന്നു നോക്കി “എൻ ഒന്നറ ഒന്നിച്ചിരിപ്പുന്ന് അപ്പുരാം അവകാശികരം വേരെ ഉണ്ടാകം” എന്ന അവളിടെ അമ്മഗ്ലേഖ്യായ വാക്കുകൾ എൻ മെഡിക്കളിൽ വീണ്ടും മിച്ചുണ്ടി . ഒരു സമയം . അവരുടെ സ്വത്തും ലഭ്യമാണ് വന്നാൽ എൻറെ ശാംപും വെരുതെയും ഒപ്പുകയില്ലോ ? കാഞ്ഞത്തിനെന്നു പരമാർത്ഥമരിയാതെ , കാരണവകുടുമ്പാഡി രണ്ടിപ്പും ഒരു അവസരവും വെരുതെ വിച്ചുകളിൽത്തോൻ അതുമില്ല , അതുമില്ല എന്ന നിലങ്ങിൽ കഴഞ്ചിപ്പും കരിപ്പും ; വിഡിച്ചുപോഡാ എല്ലപ്പറ്റി വരവും എന്ന നിലയിൽ തോൻ കാരണവകുടുമ്പാഡി എന്നിക്കലെല്ലാം സമ്മതമാണെന്ന വാക്കിം . കൊടുത്തു . പുഡം ഒരു ക്ഷേമം . തെളിഞ്ഞു . അപ്പേ ഫം കൗണ്ട് കൗൺകരം അടിയന്തരമായി എഴുതാൻ ഒരു കൈവെച്ചിപ്പുരാം തോൻ ഒരു സ്പർശം കാണുന്നവനുപോലെ തേങ്കെ അക്രൂവനും ഒരോന്നും ലോചിച്ചില്ല . “പുങ്കണിത്തറവാടെ നീക്കരിയാം . അവിടെ എറുതെങ്കിലും പെക്കിട്ടാണെല്ലണ്ണും .

എന്നും കരിയാം. അവരിൽ എവ്വളംപോലും എൻ്റെ ഓർമ്മ പദ്ധതിൽ പ്രവേശിക്കണമെന്നും പോകുന്നതോ? കൊതിച്ചു പെണ്ണിനേ കീടംനും സാധുമില്ലാത്ത എന്നിക്കു ബാക്കി എത്ര പെണ്ണിനേ സംബന്ധം മാറ്റും എന്നാണോ? എന്നും എക്കുപേരും അഭ്യരം മണിയാണീ. ആഴ്ചകൾ ഒരുപാടുണ്ടായി വന്നതുടയാണീ. തൊന്ത് ആരോടും ലോഹം പറവംതന്നെ പുറത്തിരിക്കുന്നീല്ല. റംവി ലഭ്യത സുതിലയോടും ഒരു വാരക്കുള്ളിലും പറയുന്നതു ഇങ്ങിനെ ഒരു പുതിയ സംബന്ധത്തിനു എൻ്റെപൂര്വാടചെയ്യുതു എൻ്റെ നേരികെടുന്നു. വീചാരണയുടുതക്കം കരണ്ണമദ്ദേശ്യാനന്മാബന്നും എൻ്റെ നടവടിക്കുണ്ടെന്നും നേരികെടുത്തുണ്ടിവന്നുണ്ടിൽ എന്നിക്കു സഹിക്കുവയ്ക്കുന്ന പദ്ധതിനും ഉണ്ടായി. അറിവില്ലാത്ത ഏ നേരം, പ്രംതത്തിലേ പ്രസന്നമാവി, ശക്രാംഡാം തതിൽ നോക്കുന്നേം എന്ന കൂടി എന്നിക്കു തൊന്നും. അവ ഒരു ആചാരവാദിയുടുക്കാണും എൻ്റെ അസ്ഥാ സമൂഹം വല്ലിച്ചു. യല്ലവെള്ളം ആരോഗ്യാദാതെ എല്ലാറിനും വഴിപ്പെട്ട കുടുംബത്തു അബ്യസ്മാഖനും എന്നിക്കു അടിക്കടി നീണ്ടുണ്ടാവും. ആകും അറിയാതെ ഇവിടുന്ന ഒളിച്ചുപോയ്ക്കു കുറ്റത്താബലന്താണോ വിശദമം. അതെന്നരിക്കലും പഠിക്കും. കും രണ്ടുവരുടും വാക്കുപറഞ്ഞു. ക്ഷണിച്ചുവരുംകുടുംബം ചെയ്യു. തൊന്ത് കുടുംബിയ എല്ലാറിലും വലിയ കുടുംബ ഇതാ നേരിന്നുന്നുണ്ടുകും തൊന്നും. ലോകം മുഴുവനും എന്നു ചതീപ്പാണും പുരുഷീടുക്കുണ്ടുന്ന വിമാരം. എൻ്റെ മനസ്സിൽ വളരു ദശി ചൂടു ഉണ്ടാക്കു എന്നിക്കു ജീവിതത്തിൽ കുടുംബിയില്ലാതാ യാി ആത്മമത്യും വിച്ചാരണയുംകൂടി എൻ്റെ ഉള്ളിൽ പെട്ടുന്ന പൊങ്കാം. തൊന്ത് മുറി കന്നാകു പരിശേഷാം. അപ്പോഴാണോ “എന്താ താമസം. എല്ലാക്കം കുറുതുന്നീല്ലെന്നും. ഇനി പുരുഷീടുകയാലേ?” എന്നും പറഞ്ഞു രോദം എൻ്റെ മറിയാണും പ്രവേശിച്ചതു. തൊന്ത് ധാരാ യാത്രാനും സംസംരിക്കാ

തെ ഒരു ബാലന്ദ്രപ്പാല അദ്ദേഹത്തിന്റെ വരിനാലെ പോയി. ഞാൻ സ്വപ്നക്കൽിലുംതെ ഒരു വർദ്ധിയേപ്പാലെ ഇവ ഒടുവായിത്തുടരുന്നു. എന്നിക്കു നടക്കുന്നതാകട്ടെ ഇവ ഒരാക്കു പറയുന്നതാകട്ടെ ഒന്നും ഒരു തുച്ചവുമണ്ഡായിരുന്നീ സ്ഥി. അന്നറാഗും ചേന്ന് തുടങ്ങിയീലും വിവാഹം മെരുന്നതു മരുപ്പാക്കുന്നതിയിലും, എന്ന നില ആക്കണ്ണാം തുള്ളിക്കര മാക്കുന്നതും? ഞാൻ പുഞ്ചാണിയിൽ പറിവാരസമേതം എന്നതിയും അവിടെനിന്നു ഉണ്ടാക്കിയുള്ളതും. ഒരു പാംബയുടെ മട്ടി ലായിരുന്നു. അവകരാക്കു പറയുംപ്രകാരം ചെജ്ജു എന്ന ശ്രീതൃഷ്ണന്റെ ഏന്നും ഇജ്ഞാപ്രകാരം ഞാൻ അവിടുന്ന യാതൊന്നും ചെജ്ജീലു എന്നും ഇജ്ഞാപ്രകാരമോ? എന്നിരുന്നേന്നീപ്പുമാണുള്ളതും? എന്നും സ്വന്നാത്മകമായും എന്നിക്കു എന്നതില്ലോ. നീചവായ എന്നിക്കു എന്ന ശ്രീരാമിനും വഴിയുട്ടുകയല്ലോതെ മരുന്നുന്നതാണും ശത്രീ. മുണ്ടായാലും വേണ്ടില്ല, ഭോഷ്മാധാരാലും വേണ്ടില്ല, ഇന്നിന്നുംകൈ ദയാഗംപോക്കു വന്നുചേരുമ്പെട്ടു, എന്ന ഞാനും ഉണ്ടും. സംബന്ധവീടിക്കു നിന്നും, നിർവ്വഹിക്കണ്ണുന്ന എല്ലാ കൂതൃക്കളും. ഒരു വിധം ഘൃത്തിയായി. ഇം ദ്രുതിന്ത്രത്തിലേ കൂട്ടിക്കൊള്ളുന്നു വാലി പ്രകാരത്തിലും. പഞ്ചവസാനിക്കുടെ എന്ന ഞാനും കാരംതു. ചുരുക്കിപ്പുറഞ്ഞും എക്കുംഞേം ഒരു പതികനാനാരമണിക്കു എന്നു ഒരംബ ക്ഷൗണിച്ച മാളിക്കുമുൻ എന്നിരുന്നായക്കീ വെച്ചിരുന്ന അറ കാണിച്ചതുനു. അവിടെ ഉണ്ടാക്കിവെച്ചിരുന്ന അവാടായ അലക്കാരണങ്ങളിംകുട്ടെ ആധിംബരങ്ങളിംകുട്ടെ എന്നും കുള്ളിൽ പതിഞ്ഞതിലും. ഞാൻ ഒരു സ്വപ്നം കുണ്ണാനവന്നേപ്പോലെ ആ കട്ടിലിനേക്കു ചെന്നിരുന്നു. എത്രതന്നു അതിപ്പീടിക്കും രംബിവരുത്തു സുഖരീഞ്ഞു സ്വപ്നപം എന്നും ഉജ്ജീംനിനും മംഞ്ഞപോകനില്ല. ആ തകണിഞ്ഞോട് എന്ന കണ്ണായിരുന്ന പ്രമത്തീനു ശത്രുഞ്ഞോളം ശക്തി ഉണ്ടായിരുന്നു

മെന്ന തോൻ ഇതുവരുള്ളും വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. യാത്രാന്നിനാം ന് സ്ഥാപിക്കാതെ ഒരു സമയത്തു ഇങ്ങിനെയുള്ള വിചാരങ്ങൾ മനസ്സുകൊണ്ട് സപീകരിക്കാതുതന്നു മഹാചംപമാണെന്നു എ നിക്ഷേപതോന്നി. തോൻ പുലുച്ചറിത്തുള്ളെടല്ലോ ധാരുപരിയു സ്വാല്പ കൗ ടീർഖമായി നിൽപ്പിച്ചു. ഇതുവരുയും കല്പം മായിപ്പുതിച്ചിരുന്നു എന്നും മനസ്സും അപ്പും തെളിഞ്ഞു. എന്നും ഭാവിയായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും വകുകുള്ളിവാൻ സന്നദ്ധയായിവ കുന്ന ആ യുവതി ആരാധിരിക്കണം. എന്നറിവാൻ എന്നിക്കേ ഒരു കൈഗതുകംജാനിച്ചു. എന്നും അനുരാഗം മരറാത്തുനിയന്ത്രിക്കുകയും ലക്ഷ്യിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു എന്നറിഖാക്കു എന്നു ജീവിതസർവ്വസ്വ മായി സപീകരിച്ചും കൊണ്ടുവരുന്നു ആ നിംജ്ഞുകമായ നീരംജാഴ്ചി ആരാധിരിക്കംപോലും? അവശ്രൂഷ മനസ്സാക്കിക്കു വിഹോധമായി തോൻ എന്നാണിരുന്നു വണ്ണിക്കും? ഇടുന്നില്ലോ ദാരോ വിചാരസാഗര അതിൽ നീന്തിക്കുണ്ടാണിക്കു, തുന്നബുദ്ധി വാതിൽവഴിയായോ, ഒരു വെള്ളവസ്തും ധരിച്ച് യുവതി കല്ലു, പൊതുക്കൊണ്ട് എന്നും മറിച്ചിരിക്കുന്നു, തോന്തരിക്കുന്നു, തോന്തരിക്കുന്നു കുട്ടിലിവിന്നും കരററത്തു തലയും താഴ്ന്നീ, ഇങ്ങനും അവളുടെ പാട്ടുനുള്ള വരവും, ഇവരും എന്നും ഭാവിയായ ഭാംഗ്യാനന്നു വിചാരവും എന്നിക്കു കണക്കിലേറു നേരത്തിട്ടിപ്പുണ്ടാക്കി. തോൻ അവശ്രൂഷ കൗ നല്ല വസ്തും സുക്ഷിച്ചുനോക്കി. രാവിലെതന്നേ എന്നും എന്തും കവന് ആ മംഗലാഗിരോട് ഇവരുടെ അസാരം സാമൃദ്ധ്യത്തു പൊലെ തേരുന്നു. തോൻ ആശ്വാസ്ത്രപ്പെട്ടു. തോൻ സമിക്കവും ആശ്വാസ്ത്രകൈഗത്താടു അവളുടെ അട്ടക്കു ചുന്നുന്നിന്നപ്പോൾ വജ്ജുക്കൊണ്ടു ചിന്നയാക്കുന്നും പരവര്ത്തയായ ആ നവോധ്യയും എഴുന്നേറുന്നുണ്ട്. തോൻ മലമാശി അവളുടെ മിവംഗരിച്ച രണ്ടു വൈകകളിൽ താഴ്ന്നീ മുഖം ഉയരത്തി അവശ്രൂഷ കൗ നോക്കിയപ്പോൾ കല്ലുചുമ്പിക്കളുണ്ടാക്കുന്ന അവരും ആ മുഖാത്മകിലെ സുന്ദരിക്കും

ഞന്നു ബോല്യും പന്ന ആനന്ദത്തിന്റെയല്ലോടിക്കുന്ന മുകളിക്കൊണ്ട് “ആക്ക? നീയോ” എന്ന ചോദിച്ചപ്പോൾ ആ സുഖവിധിം കണ്ണു നല്പവണ്ണിം തുറന്ന എന്ന കമ്പനിയും ആശയമുണ്ടും ആനന്ദവും തങ്ങൾ കുടംകുടം ഒരുപോലെയായിരുന്നു. എന്നെന്ന ഇന്ന രാവിലെ ഒരു ഒഴിച്ചുകൂടംതു കുടക്കിൽ നീനു രക്ഷപ്പെട്ടവാൻ സഹായിച്ച ഇതു ഒരുപ്പും ശ്രദ്ധിച്ചില്ലയായ തന്ത്രങ്ങളുടെയോട് നേരിപ്പാവാ നംകുട്ടി എന്നിക്കു തല്ലാലും നേരുമണാഞ്ചില്ല. മുമ്മട്ടുഡിയിൽ കുന്നു എഞ്ചൻ ഓവിതസർവ്വ സ്വപ്നംയി എന്നാൽ ഗണക്കുപ്പുടു ആ മനോഭരാംഗിയെത്തന്നു അപുതിക്കിയും എന്നിക്കു സി ഡിപ്പത്തായ മഹാഭാഗ്യത്തെപ്പറ്റി അഭിനന്ദനക്കാൻ തന്നു എന്നിക്കു നേരുമണാഞ്ചില്ല. എത്ര ക്രിയാപൂര്വകളിൽപ്പോലെ ഉചലിച്ചാലും, രാത്രി കഴിഞ്ഞതും പകലുമണാകും എന്ന തെളിയിക്കും മുകാറം കടവിൽ എന്നിക്കു അളവില്ലാത്ത സുഖവും അമേയമായ തുപ്പിയും അമിതമായ ആനന്ദവും ഓരക്കിതമായ ഇഷ്ടപുത്രനിയും അനാവേമാക്കിതന്നു ആ അഗ്രീശപ്രസര സൂത്രപ്പും തന്നു എന്നിക്കു തല്ലാലും നേരുമണാഞ്ചില്ല. മുകളി ഓഗ്രംകൊണ്ടും കൊഴും ഒരു ആനന്ദംകൊണ്ടും മിക്കയും ചിത്താശപാസംകുണ്ടും കുടംതു മദംകുണ്ടും മതിമരിന്നപോയ എന്നിക്കു തുറന്നകിടക്കുന്ന വാതിൽ ചുട്ടാൻനുതന്നു തല്ലാലും നേരുമണാഞ്ചില്ല. തെരഞ്ഞെണ്ണിൽ മുഖിൽ മനമസിച്ചുകൊണ്ടെന്നില്ലെന്ന ആ നീസൂലംഗ്രിയെ മാറ്റാടക്കട്ടിപ്പിടിച്ചു എന്നു “കുടംകുണ്ടും കിട്ടിയ മുതലേ” എന്ന മനമായി പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ആ ചുകന്ന ചുണ്ണിൽ ഒരു തീർഖവും വെച്ചു. *

* മിസ്സർ മേനോന് ഈ തിരുനാളിലും നേരുമണംയെല്ലാ.

രേഖ വീരവാദം.

ജാനകിയെക്കണ്ട കലാലം ടീ ഫേച്ചിട്ട് കാലം വളരെ കും ആയിട്ടില്ല. ജാനകി ഒരു ദിവസിയും, ഒരു വിശ്വാസ്മീനിയും, ഒരു സൗഖ്യവിയും, ഒരു ക്ഷുദ്രതയുംനാം. ലേറ്റം ഡംഭവും അസാരം കവിതാവാസനയും ഇവംകുണ്ടാണില്ല. എന്തോടു തന്നെ കുറഞ്ഞ ഒരു സുചിക്കുതാനുള്ള ഭൂമിപേരംഭമില്ലെങ്കാലും എന്നിങ്കും അംഗത്വപ്പീകരണവുംഉണ്ടാണ്. ജാനകിക്കാണൊക്കിൽ അച്ചുന്ന ഒരു ദിവസം ഒക്കരൻവക്കിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള അന്വതിനാംധരത്തിനു ശുശ്രപ്രത്രണം. അതുകൊണ്ട് ജാനകിയും ഒക്കരൻവക്കിലീനുന്ന പട്ടിലേല ചെലവുപട്ടികയില്ല. എന്തോടു വീട്ടിലേ വരവുപട്ടികയിലും പെട്ടത്തിക്കാണും എന്നിങ്കും വല്ലാതെ ആറുവർഷം ജനിച്ചു. ജാനകിയായ ധനങ്ങളിലും ജാനകിയുടെ ധനങ്ങളിലും ഞാൻ നന്നാ കൊതിച്ചു. എത്തുകൊണ്ടുന്നാൽ ജാനകിയാകന്ന എല്ലാ സ്വന്തം ജാനകിയുടെ എല്ലക്കാത്ത സ്വന്തം കുട്ടിപ്പുംയാൽ ബാക്കിയുള്ള ജീവകാലം പരമാനന്ദസ്ഥാനത്തിൽ മുഴുകിക്കഴിക്കുമാംധരിയും എന്നാൽ മേംഘരമണം. ഇതോക്കു ആലോച്ചിച്ചിട്ട് ഞാൻ ജാനകിയും മതിമാനം ഫേച്ചു. ഒരു പെട്ടിരെക്കണ്ട ഭൂമിക്കുന്നതു എത്തുന്നും ഏഴിപ്പുമായ കാഞ്ഞമാണുന്നതിലും ഒരു പെട്ടിരെ ലഭിക്കുന്നതു എത്തുന്നോ പ്രയാസമായ കാഞ്ഞമാണെന്നും എന്നാക്കാം. പരഞ്ഞുതന്നേണ്ടു. എന്നാലുംകൂടി ജാനകിയെ കൈ ചീലാക്കാനുള്ള ഉപാധനങ്ങൾ ഞാൻ ആലോച്ചിക്കാതിരുന്നില്ല. ജാനകി കോളേജിൽ പോകുമ്പോള്ളാക്കു ഞാൻ വഴിക്കൽ പാറാവുന്നതനു. അഭ്യാസകൾ നടന്നിട്ടും ഇതൊന്നു ഒരു വിപ്പന തന്നെ നേരുക്കണ്ണാണെന്നും വക്കെവക്കാതെ തലയും താഴ്ത്തീ, ആമഫ്പറം ജൂമിച്ച വഴിയും, ആനക്കാനും ജൂമിച്ച

നീറവും പുണ്ണ തന്നെ പെയ്യവിരല്പിന്റെ നവവും നോക്കി നട നാകളുണ്ടു്. എന്നും വിച്ചുകും? പിന്നെയും പരഞ്ഞപ്പോലെ ബിററ നടനു. ഒരു കുറി ഏൻ്റെ മഹാഭാഗ്യത്തിനു അവളുടെ കരിനീ ലക്ഷ്മീകരം ഏൻ്റെ മുഖത്തിനേൽ പദ്മിനിസ്ഥപ്പോം എന്നും വരു നാതു വരുട്ടു, ഏന്നാവെച്ചു ഔവരംകും ആശ്രിതവല്ലിനേയു ഒരു സല്ലാം വവച്ചുകൊടുത്തു. അവരും കോപാത്രതാടെ മുഖത്തിരിച്ചു കുളിണ്ടു. എന്നാൻ താപാത്രതാടെ കീഴിച്ചുനടനു. ഇച്ചുംഡേം തട്ടിയ ഏറ്റാ കു ഏന്നിയെന്തു ഗതി? ആട്ടു, ജാനകിയുടെ അച്ചുകു വക്കിലി നോടു ഓട്ടുതുക്കുട്ടു എന്നു ധർമ്മാരാച്ചു വില സൗത്രംബം കണ്ണ പിടിക്കാൻ ഹോക്കി. കോമൻനാങ്കരെ വകയായി വക്കിൽ ഒരു നാബം മയലും ക്ലീനിംഗും അദ്ദേഹം കേട്ടപ്പോം ആ നാബ നിന്റെ മുണ്ണോഹരം മോഡിഫൂറിവാനാണെന്നു വേദുവും പരഞ്ഞു എന്തു എന്നും വക്കിലിനെ ചെന്നക്കണ്ണപ്പോം, അതുനാം നീ നാശം അരിയേണ്ടുന്ന കായ്യുമല്ലെന്നും പറഞ്ഞു എന്നു നീട്ടിയൻ എ നേ ചെന്നപാടെ മടക്കി. പിന്നെ ഒരിക്കൽ ഒരു കാണ്ണാധം റം ഏഴുതാനുള്ള വ്യാപകവണ്ണപ്പുറി അന്തേപ്പൂർണ്ണിക്കാനാണെന്നു നാ ദ്യുതിയേൽ എന്നും വക്കിലിന്റെ അടക്കരി ഏതെന്തി. ആധാര ആണിന്റെ വിവരങ്ങളുണ്ടാക്കു കേട്ടു നീറാധാരനായ നീനും ആ നാം മടക്കി. വേണാ ഒരിക്കൽ ഏന്റെ അയയ്ക്കുവക്കുതിലെ നാ യും ഏന്റെ പരമ്പരിൽ കേരിക്കണമ്പൂർണ്ണം ആ നായയുടെ ഉടമയുടെ പേരിൽ, സീവിലോ, ക്രീമിനാലെം ആങ്കി വല്ല നുബഡം നീല നീല്ലുമേം എന്ന അനേപ്പാല്ലും ചെന്ന. ചെല്ലുന്നതുാക്കു ജാനകി വിച്ചിലുണ്ടാക്കിമെന്തുവിക്കാബുന്ന തായറാളുകളിലും ഒ ശീവു ടീവസ്ത്രങ്ങളിലും മാത്രമായിരിക്കും. മരറാരിക്കണ്ണ അച്ചു നീനും സമ്മതംകുടംതെ ഒരു ഘവതി വിവാഹം കഴിക്കുന്നതോ, ഘവതിയുടെ സമ്മതംകുടാതെ അച്ചുകു വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുക്കും നീനോ വല്ലിയ കിററമെന്നറിവാണ് എന്നും ചെന്ന. അനും അനുശാരം

വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടന്നുകൂടിയും സർക്കരിക്കു എന്ന സമ്പ്രദാം ആം അനും നടപ്പും വന്നില്ല. യേറെ കരിക്കൽ കന്ദകക്കളായ ഫവതികൾ വെരും വിശോഭന്മൈനവേണ്ടി വ്യാഴിമരിക്കുന്നതോ, അല്ല തേങ്ങാവള്ളു ധനരഹിതകൾ പണംകു ഇന്ത്യവേണ്ടി വ്യാഴിമരിക്കുന്നതോ അധികം തന്ത്രങ്ങൾവാൻവേണ്ടി അബിട മെന്ന രസ്സും അനും കലരലായ തക്കണ്ണങ്ങായി. എന്നിട്ടുംകൂടി ജനകിയുടെ ശ്രദ്ധയെ ആക്ഷണിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതില്ല. വിഞ്ചേം എം കുൽക്കണ്ണം മനുഷ്യരുമുള്ള മരാടായ വിശയവും കണ്ണപാടില്ല യക്കിലിബിന്റെ വേതനതിൽ എന്നതി. വെരും ശ്രദ്ധകീകരിക്കുകയിൽ ശാമ്പുവൻ എന്ന സ്ഥാനം കൊടുക്കുന്നതോ, സംക്ഷാൻ കയിക്കരാക്കിയാതോ സ്ഥാനവും കൊടുക്കാതിരിക്കുന്നതോ വലിയ പ്രാപമെന്ന വക്കിലിബിന്റെ അഭിപ്രായം അറിവാൻ ഒപ്പേക്ഷക നായി മെന്നു. കിമാരയാഗാന സ്ഥാനം കൊടുക്കാതെതിനെപ്പറ്റി തോൻ അധികാരണസ്ഥാനവേരെ അതുന്നും അധിക്ക്ഷേപില്ല. അന്നത്തെ പാദം കടക്കുയിൽ നന്നാം. ഒന്നരണ്ടുകുറി ജാതകി എന്തിന്ത്യാക്കണ്ണതും കണ്ണം. ഇങ്ങിനെ വക്കിലിബോട്ടുതുട്ടും കുമേണ അബിട ഒരു നിത്യയോകംമെന്ന കുറതി എന്നിക്കു തല്ലു മനസ്സുമായാനം ഉണ്ടായപ്പോളുണ്ട് വക്കിലിബിന്റെ, മീസപെട്ടിക്കു വരുതായ മുമ്പുണ്ട്, വക്കിലിബിന്റെ ഒരു കത്തുംകുണ്ടും തന്മ, സലാഡം തന്മ, ബബലപ്പുട്ട് മടങ്ങിയതു. കത്തു പൊളിച്ചുതോക്കിരുപ്പും പല പ്രാവശ്യമായി വക്കിലിതാൽ സിലിപ്പിച്ച തന്റെ ജോലിസംബന്ധമായ ഉപജോലിക്കും മതിക്കാവുന്ന എറണവു രഫ്പിക് മീറ്റുണ്ടെന്നു ഒരു കാപേക്ഷയായിരുന്നു. തോൻ അന്നു കൂണ്ടി. ശീവാ ശുഡിവാ സമ്പാദ്യമായി കടമെം മാത്രമണ്ണംതുണ്ടുണ്ടെന്നു തോൻ എടുക്കുട്ടമായ മരാടായ കുടക്കിലും കുക്കാണ്ണു. കുടുംബിൽ കാശില്ലുംതുളകുണ്ടും മാസങ്ങുംഡം എട്ടിത്തന്നുംയായി വീടിക്കുംമണ്ണംമെന്നും വക്കിലിബോട്ടപേക്ഷിച്ചുനോക്കാമെന്നും

പ്രൂഢി, ഒന്നക്കിയേ വിചാരിച്ച വകീലിണ്ടർ കോപ്പും പട്ടം വും കണക്കാണ്ടും സ്വംഭിപ്പാൻ പംടിശ്ലോ മററാത്തരം അഞ്ചുപദ്ധതിയും, പനിപിടിച്ചുവന്ന വിറക്കുന്നപോലെ എന്ന ബംഗാരിച്ച. ഞാൻ മുരക്കാട്ടിൽ മോറക്കണ്ണൻ എറണാട്ടുംപുരിക്കയ്ക്കും, കൈമുള്ളുവും കൊച്ചക്കുമെന്ന നിശ്ചയത്തിനേൽക്കും ഒരു വംശത്തു പത്രവും മൃച്ചതീരക്കാട്ടതു, ഉദ്ധൂപികയും വാങ്ങി, മുരാസപ്പേട്ടു മറവമസിച്ചുംകൊണ്ട് വകീലിണ്ടർ മുവിൽ കൊണ്ടുവെച്ചു, കൗൺസിൽ, കൗൺസിൽ എന്ന ദർബൂങ്കുംണ്ട് ഓനക്കി കണ്ണു തുറന്ന പോക്കാറു കണ്ണാന്നരം ബുള്ളി ഉദ്ധൂപിക എന്നുംകുംഡതു, വകീലിണ്ടർ കടം വീട്ടിൽതോട്ടുടി, വകീലിനു എൻഡുന്നരു ഒരു കടമയും ഉണ്ടാക്കി. ലോധ്യും പറയുന്നതിനുടെ മീസിനു മോട്ടിക്കുന്ന പ്രജ്ഞിയെ കൂടുതുടെ മെന്ന കംണ്ണന്നതിനേക്കാളും കരിക്കണ്ണുടെ മെന്നകണ്ടു എൻഡു ഉണ്ടെന്നും തുറന്ന പറയും നിറ വെറ്റാൻ നോക്കുന്നതാണോ നല്കുതെന്നു എന്തിക്കും. തോന്തി. ഞാൻ ഒരു ദിവസം റാവിലെ കൂളിച്ചു കാണിയും തോട്ട് പലകൾി തലമട്ടി യും ചീഴ്കി, കണ്ണുംടിയിൽ ഡീംഡീച്ചു എൻഡു മുഖത്തിണ്ടു പ്രതിബിംബവും നോക്കി തുള്ളിപ്പെട്ടു, തണ്ട് വസ്ത്രങ്ങളും ധരിച്ചു കയ്യിൽ വെള്ളിക്കെട്ടിയ ഒരു മഹംക്കാളുംരലും പീടിച്ചു വകീലിണ്ടർ വേതനങ്ങിൽ ചെന്നു.

വകീൽ:—എന്തോ സുക്കാരൻ വന്നു? എടക്കുമായ വല്ല സംസ്ഥാനവും ഞാൻ തിരേക്കിണ്ടതായീടുണ്ടോ?

ഞാൻ:—ഒരതിനുംനുമല്ല. ഇന്ന ഒരു ശേഖരവകാളുംനേതപ്പറ്റി പറവാൻ മാത്രമാണോ വന്നുതു.

വകീൽ:—എല്ലു നിങ്ങൾക്കു ശേഖരവിശ്വാസത്തിൽ ബുദ്ധി ഫിടി എന്നോ? ചുങ്കയിൽ കാലംകുംണ്ടു യല്ല പിത്തലേ മും മററാം പീടിപെട്ടുന്നതിനിക്കുമോ?

ഞാൻ:—എന്തോ എന്നറിഞ്ഞതില്ല. ഒരു കഥയലായ ഭേദം എന്ന ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടോ സംശയമില്ല.

വക്കീൽ:—ഭേദത്തിന്റെ മലം വിശ്രദിപ്പിയുടെ ജനനമാണോ കീൽ അതു തന്ത്രങ്ങൾില്ല. എന്നീക്കു വളരെ സംസ്ഥാപം.

ഞാൻ:—നിങ്ങളെ സന്ദേശപ്പിപ്പിപ്പാനിടവന്നാലും എന്നൊരു സന്ദേശം എന്നീക്കും.

വക്കീൽ:—അതുടെ. എന്തുണി ശേരവകംണ്ട്.

ഞാൻ:—അതു നിങ്ങൾ ഗ്രാമിച്ചുകുടംകുളങ്ങിൽ ഞാൻ പറയാം.

വക്കീൽ:—ഓംഗരിശായ ക്രൈ. ചാരണതയാളി. ഞാൻ കേരളപ്പും തയാർ.

ഞാൻ:—എന്നീക്കു വിശ്രദിപ്പാർ ബന്ധുക്കളാകമില്ല. ഈ രാജ്യ മുൻ വലിയ പരിമാതകാരം ഇല്ല. ഞാൻ ഇവിടെന്തെ സ്കൂളിൽ അധ്യാത്മപ്പീക ശാഖകളും വാദകളും ഒരു മാറ്റുരംഗം. അവിയിൽ ജാസ്തി മാസ്പട്ടി കീടുന്നതക്കൊരു പാദം ഉണ്ട്. ഇതൊക്കെ ഓൺപ്പാരാ ഒരു ചെല്ലാം വിവാഹംകഴിച്ച രീടത്തും നില്ക്കുന്നതാണ് നല്ലതെന്നു തോന്തി.

വക്കീൽ:—നല്ല കാണ്ട് തന്നെ. ഈ പ്രായത്തിലാണ് യുവാക്ക ഡാർ തുനുകെട്ട് പോകുന്നതു. അതു പ്രായം തികയുന്നുവോ അതു പ്രായത്തിനുംസരിച്ചു കൂടും. നടത്തുവാനുംതാണ്.

ഞാൻ:—നിങ്ങളിടെ നല്ലവാക്കു കേരളന്തോടും എന്നീക്കു വിവാഹം ഏതൊട്ടുജൂ താല്പര്യം പിണ്ടിക്കുന്നു.

വക്കീൽ:—ഈ പ്രായത്തിൽ തന്നൊക്കാണ് വിവാഹം കഴിക്കു എത്തു?

ഞാൻ:—കഴിക്കാൻ മനസ്സില്ലെന്തുംല്ല. കഴിക്കാൻ നിപുണിയില്ലാതെന്നിട്ടാണ് ഞാൻ കഴിക്കുന്നതു.

വക്കിൽ:—ഞാതുകാണജാനം നീരാൾപ്പുടണാ. പണ്ടേം മരറാ വേണ്ടിവന്നാൽ എന്ന് സഹായിക്കണം.

ഞാൻ:—പണ്ണയ്ക്കിവൻറെ കായ്യമല്ല ഞാൻ ആലോച്ചിപ്പുതു. അതു നീങ്ങളാൽ ചീല ഗ്രാമങ്ങളം എന്നു സഹായിക്കണമെന്നു എന്നിക്കേ നല്ല ബോധ്യങ്ങളുണ്ട്. ഞാൻ വിചാരിപ്പുതു വേറെ തന്നു ഒരു കായ്യമാണ്.

വക്കിൽ:—എന്താണതു?

ഞാൻ:—ഒരാറുമല്ല. എന്നീ കിടിപ്പിടട ചെച്ചു കണക്കും ചൊച്ചു കിാക്കമായി ആക്കും ഇല്ല. അന്തുകാണാണ് ദൈവംമുണ്ട്.

വക്കിൽ:—ഈതിനുന്താണ് ദൈവംമുണ്ട്. നീന്താൻ ഒരു ദശ നീന്തു വിശ്വാസമുള്ള വല്ലവരേയും കൂട്ടുതോട്.

ഞാൻ:—എന്നീക്കു നീങ്ങളുപ്പാലെ ഭൂമിയിൽ ഒരാളേയും വി ശ്രദ്ധാസമില്ല. എൻ്റെ വിവാഹം നീങ്ങളാൽവന്ന നടത്തി തന്ത്രങ്ങളിവരും. അതിനാക്കി വിനയപുർണ്ണം ഒരപേക്ഷ കൂടി ഉണ്ട്.

വക്കിൽ:—അതിനന്തരം മടക്കം? ഞാൻ നീംവയമാക്കിട്ടും അതിനു വേണ്ടുന്ന ഒരു ചെയ്യും. ഞാൻ തീച്ചുംഖായിട്ടും നീന്റെ വിവാഹം നടത്തിത്തും. നീ എന്തിനു ദൈവപ്പുട്ടുന്നു.

ഞാൻ:—നീങ്ങൾ വാക്കു തൊടുന്ന ആളുല്ലെന്ന എന്നീക്കണിയാം. എന്നാലും കൂടി മനസ്യാവസ്ഥകൊണ്ടെ പറയുന്നതംണ്. എന്നാടു മുഴീയകയില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ പറയാം. എന്നീക്കു ഒരു ക്ഷേമം? ദെയ്യും കേവലം വരുന്നില്ല. വല്ല പ്രകാരത്തിലും ഇതൊക്കെ മടങ്ങിപ്പോക്കാലോ നീങ്ങളെ ആരുകിലും ഭൂതപദ്ധതം ചെയ്തു എൻ്റെ ഏതൊരായി നീറ്റത്തിക്കുള്ള എത്താലോ? സ്കൂളിനാംക്കുടയാളാത്തു ഒരു ദേശം.

വക്കീൽ:—എൻറെ കാഞ്ഞത്തിൽ നീ യേപ്പുടോണ്ടെ. അവേസ്റ്റും വന്നപേക്ഷിച്ചാലും എന്ന് തെററകയില്ല.

ഞാൻ:—എൻ പരമ്പരയിലായതുകൊണ്ടായിരീക്കും എന്നീകാരി വിട്ടുന്ന ഒരു മനസ്സുപ്പു പേരുംനാഥാണ്. എൻറെ മനസ്സും ധാന്യത്തിനുവണ്ണി നിങ്ങൾ. ഒരു രഹപദം ചെയ്തു എന്നു ദേശ്വരപ്പുട്ടെന്നും.

വക്കീൽ:—എത്ര സംശയം. വടക്കോട്ടീരപരനാണോ എന്നോ നിന്റെ വിവാഹം എന്ന് നടത്തിയിരുത്തം. ആകും മുടക്കം പറഞ്ഞാലും എന്നീകാരാഞ്ഞും നിരവേററിത്തക്കാം.

ഞാൻ:—ആതംണമീതിം. എതാധംലും നിങ്ങളെപ്പെട്ടില്ലോ എന്നീ കൈംകു മുടക്കിപ്പും നേരിട്ടാലുണ്ടോ എന്ന് കരുതുന്നു. എന്ന് അപ്പുകാരം ഉറപ്പാക്കിക്കൊള്ളുന്നു.

വക്കീൽ:—ഉറപ്പുംക്കണ്ണതിനെന്നും വിഷമപ്പുടോണ്ടെ. വാക്കിപറ എങ്ങാൽത്തെരുവന്നവരെ എന്നീക്കു പണ്ണേ കണ്ടുകൂടും. എൻറെ വാക്കു രജിസ്ട്രാലാറത്തിനു സമമാകുന്നു.

ഞാൻ:—ആവു. ഇങ്ങിനൊ കേരംക്കണ്ണതുനെന്ന എന്നീക്കു വലിയ ആഴപ്പാസം. നിങ്ങൾക്കു എന്ന് എന്നും. നബിയുജ്ജവലാ ആരീക്കും.

വക്കീൽ:—ഉപകാരം ചെയ്യാനെല്ലു ശരീരം. തെററാതെ നടപ്പും നല്ലു വാക്കും.

ഞാൻ:—അതു വാസ്തവമണ്ണും. നിങ്ങൾ വാക്കിന്നിന്തു വിലയുള്ള ആളുംണുന്നു എന്നീക്കുന്നമംതുമേ തിരിഞ്ഞെല്ലും. അതേതാ യാലും എൻറെ ഭാഗ്യം.

വക്കീൽ:—ആകുട്ട് പെണ്ണുംനെ കണ്ണിട്ടുണ്ണോ?

ഞാൻ:—കണ്ണിട്ടുണ്ണും മാത്രമല്ല, ഒരു സലംം വെച്ചിട്ടുടി ഉണ്ടോ.

വക്കിൽ:—ഹാ. ഹാ. ഹാ! നീ ആളിം സത്രസനാണോ. എതാ നാക്കുട്ടി?

ഞാൻ:—ഒരു യുവതി. ഒരു കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥിനിയാണോ. നീ ഒരം നല്ലവള്ളും അറിയുന്ന ഒരു കുട്ടിയാണോ.

വക്കിൽ:—അതും വളരെ നന്നാണി. അറിയുന്ന ഒരു കുട്ടിയുടെ കാഞ്ഞമ്പാറിൽ യതാം ചെയ്ത എന്ന ഒരു മേരുക്കി എന്നിക്കു സിലിക്കംമാല്പും.

ഞാൻ:—എവൻ്റെ സാരോ! ഈ കാഞ്ഞമ്പാറിൽ നിങ്ങളുടെ ബന്ധു തന്മ എന്നിക്കു ദൈവസ്വാധാരകാണ്ട കിട്ടിയതാണോ? കിട്ടിയുടെ കാഞ്ഞമ്പാറിലും യതാം നൃനാിക്കാണോ വലിയ ഉച്ച കാരംധരിയിൽനിന്നുതോ.

വക്കിൽ:—ഇതുരുത്തോനം കീത്തിക്കുണ്ടുന്ന കാഞ്ഞ ശില്പം. കിട്ടിയുടെ പേരുന്നതാണോ?

ഞാൻ:—നീഞ്ഞം പലപ്പോഴും കേടു പേശ്തുന്നയാണോ.

വക്കിൽ:—അതു സമ്മതിച്ചേടോ! എന്നാണുന്ന പരിയങ്ങളോ?

ഞാൻ:—ജാനകി എന്നാണോ.

വക്കിൽ:—ആരു മകളാണോ.

ഞാൻ:—ഒരു വക്കിലിവൻ്റെ.

വക്കിൽ:—അതു വക്കിലിവൻ്റെ പേരോ?

ഞാൻ:—മാണുവാലു ശൈരൻ അവാർക്കും.

വക്കിൽ:—ആരു, എന്നോടോ?

ഞാൻ:—ശാനോ, നിങ്ങൾക്കുന്നു.

വക്കിൽ:—എവൻ്റെ മകളുണ്ടോ?

ഞാൻ:—അതെ, നിങ്ങളുടെ മകളുണ്ടെന്നു.

വക്കിൽ:—ഈ മാതിരി വണ്ണമെല്ലാം കൊണ്ട് നീ എൻ്റെ നേരെ വരുമ്പോം.

ഞാൻ:—കൈ ചെപ്പുന്നിനെ വിഖാഹത്തിനുന്നേപ്പോൾക്കുന്നതിൽ എന്തൊന്നും വണ്ണുന്നു?

വക്കിൽ:—ആദ്യത്തെന്ന ഉള്ളിൽ പറയാതെ ഇതുണ്ടാക്കു വളംചു പറയേണ്ടുന്ന കാഞ്ഞുണ്ടായിരുന്നോ?

ഞാൻ:—കാഞ്ഞുണ്ടായിട്ടുന്ന ഉണ്ട് അഞ്ചിഞ്ചു പറയേണ്ടാം നാൽ.

വക്കിൽ:—എന്തോ നീ എന്ന ദേഹം പേരാണും പിടിപ്പിക്കേണ്ട.

ഞാൻ:—എന്നിക്കു അഞ്ചിഞ്ചു തുടങ്ങേം ഇല്ല.

വക്കിൽ:—ഒരം പോക്കിനാവേണ്ടി എല്ലാം തെയ്യുന്നതു അതു നന്നാണ്.

ഞാൻ:—എൻ്റെ ശശ്രദ്ധവാദ കാഞ്ഞം കൈ നേരംപോക്കായി കയ്താതിരിപ്പുന്നും കൈ മുത്തുക അപേക്ഷയുണ്ട്.

വക്കിൽ:—എന്നിക്കു നീംനാടോന്നു സംസാരിക്കേണ്ടുന്ന കാഞ്ഞ മില്ല. നീ പോയ്ക്കും.

ഞാൻ:—എന്നിക്കു നീംനാടോന്നു സംസാരിക്കേണ്ടുന്ന കാഞ്ഞ ണ്ണും. ഞാൻ പോക്കില്ല.

വക്കിൽ:—നീ വെറുതെ നീംല്ലോ.

ഞാൻ:—ഞാൻ വെറുതെയല്ല നീംല്ലെന്നതു. നീംല്ലടെ വാദമെന്നും നീറംവററിത്തരാനവേണ്ടി നീംല്ലെന്നതാണും.

വക്കിൽ:—ഞാൻ ഈ കാഞ്ഞത്തില്ലെന്നുതെ മറ്റു യാതൊരു കാഞ്ഞത്തിലും നീ നോട് ചെയ്യിട്ടില്ല.

ഞാൻ:—ഈ കാഞ്ഞത്തില്ലെന്നുതെ മറ്റു യാതൊരു കാഞ്ഞത്തിലും നീ അംഗ വാദമെന്നും ചെയ്യിട്ടില്ല.

വക്കീൽ:—കായ്യുമഹതാബന്നനാറിയാതെ ചെല്ലു വാദത്തെതിനു പിലയില്ല.

ഞാൻ:—നിങ്ങളുടെ വാദത്തും അതു ചീസ്റ്റിയായി എല്ലാം പാടില്ല.

വക്കീൽ:—എല്ലാം ശരീരി, എല്ലാം കൈല്ലേക്കില്ലോ അരി. എ സന്ദേശം ചെയ്യും.

ഞാൻ:—നിങ്ങളുടെ വാക്കാക്കന്ന ഒഴിപ്പും വാദിച്ചു എ നിക്കു നിങ്ങളുടെ മേൽ ഭരയും വും കൂടി കൊടുക്കാം. നിങ്ങളുടെ സാക്ഷിക്കാണ്ട് തന്നെ എൻ്റെ കേസു തെളിയാം.

വക്കീൽ:—നിന്നു പാണ്ട നൃത്യം ചെയ്യുന്നതും അനുഭവിച്ചുനും എന്നു ഭൂമദ്ധനം ഞാൻ അറിയും.

ഞാൻ:—വക്കീൽമാരുടെ സേവ കിട്ടിയതോടുകൂടി എന്നിക്കേ അനുഭവത്തിൽ വാസനയും കിട്ടിപ്പോയിരിക്കണം.

വക്കീൽ:—നാം തോന്ത്രിയവാസം പറയേണ്ട്. എന്തു വാദത്തും എന്നു നിന്നോട് ചെയ്യുതു്?

ഞാൻ:—എൻ്റെ വിവാഹം നടത്തിത്തുക്കുമ്പോൾ വാദത്തും.

വക്കീൽ:—നാം കാണുന്ന പെണ്ണും വിവാഹം ചെയ്തുകൂം എ ഞാൻ വാദത്തും ചെയ്യിട്ടില്ല.

ഞാൻ:—നിങ്ങൾ കാണുന്ന പെണ്ണും വിവാഹം കഴിക്കാം എ ഞാൻ കണ്ണക്കീടില്ല.

വക്കീൽ:—എൻ്റെ മകളു നിന്നു വിവാഹം കഴിച്ചുതുകൂം എ ഞാൻ യിന്നോട് വാദത്തും ചെയ്യിട്ടില്ല.

ഞാൻ:—എൻ്റെ വിവാഹത്തിനാ വേണ്ടുന്ന ഭർത്താക്കരം ചെയ്തു, വിവാഹം നടത്തിത്തുക്കുമ്പോൾ നിങ്ങൾ വ്യക്തമായി

വാദങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പോരങ്കിൽ സത്യവും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

വക്കീർഷിക്കി:—നാഈ ക്കെ കാഞ്ചം മറന്നുകളിയുന്നു.

ഞാൻ:—സകലകരാഞ്ചും എന്നിങ്കൊണ്ടുണ്ട്.

വക്കീർഷിക്കി:—ഞാൻ സത്യം ചെയ്തപോരുതുകൊണ്ടു നിന്നേൻ വിധം ധാരം നടത്തിത്തരാൻ ഞാൻ ബാഖ്യസ്ഥനാണോ. ചെല്ലും നീൻ കൂടുകാക്കുന്ന സന്ദേശം മെടിച്ചതും എന്ന ഞാൻ വാക്കേററിട്ടില്ല.

ഞാൻ:—ഒരതിനൊന്നിക്കു നിങ്ങളുടെ ക്കെതാഴു ഉണ്ടായെന്ന് കരി.

വക്കീർഷിക്കി:—ക്കെതാഴു ചെയ്തു വിധം ചെയ്യുന്ന് ഉറപ്പുകൊടുത്തുവെൻ്നു ശ്രദ്ധമാണോ. നിന്നേൻ സ്ത്രീഹിത നീൻ നിലയിൽ നിന്നുക്കൊത്താൻചെയ്യുന്ന ഞാനൊന്നുകും മാണോ. ചെല്ലും നീൻ അപ്പേജേൻ നിലയിൽ ചെല്ലും റാന്നിനു നിന്നുകും താവാൻ ഓരോവേദിക്കുന്നില്ല.

ഞാൻ:—ഈതു വേദിനു കുറഞ്ഞ പറയുംപോലെയായിപ്പുണ്ടുണ്ടും. ഇതെന്നുകുണ്ടുതാനും, എന്നാലും യഥാക്രമത്തിൽ കൗം ഇല്ലതാം.

വക്കീർഷിക്കി:—വേദിനുകുറഞ്ഞ പറയുന്നതിലും കാര്യത്തായിരിക്കും.

ഞാൻ:—നാമും ഇന്നു നമ്മുടെ കാഞ്ചം പാശുക. നിങ്ങും വിവാഹം നടത്താനും ഭാവിക്കുന്നുണ്ടോ?

വക്കീർഷിക്കി:—ഇംഗ്ലീഷ്. നാഈ ഏപ്പുംചെയ്യു ചെല്ലും കാണിക്കും.

ഞാൻ:—ഇംഗ്ലീഷു പറയുന്നതു കഷ്ടമാണോ.

വക്കീർഷിക്കി:—ഇതിലും കവിക്കു പാശുത്തു നിന്നും ഓഗ്രമാണോ..

ഞാൻ:—എന്നും ഞാൻ ക്കെ കാഞ്ചം പറയും.

വക്കിൽ:—ഈ മാതൃരി കാഞ്ചുമാണെങ്കിൽ എന്നിക്കു കേരം കരയേ
വേണ്ട.

ഞാൻ:—ഈ തു നിങ്ങൾ കേരംകിട്ടിയുള്ളൂം അറിയതെങ്കിലും മായ
കു കാഞ്ചുമാണ്.

വക്കിൽ:—ഈ മാതൃരി കാഞ്ചും നിന്റെ നാവിൽനിന്നു വിഴുങ്ങു
എന്ന സംശയമുണ്ട്.

ഞാൻ:—നാിങ്ങളെപ്പാലേതെന്ന ഞാൻം ഒരു സത്യം ചെയ്യുന്നു.

വക്കിൽ:—എന്തിനോ?

ഞാൻ:—നാിങ്ങളെ സത്യംഗമാക്കുന്ന പ്രവർത്തിന്റെനിന്നു കുറി
ക്കാവുന്നു.

വക്കിൽ:—ഈ ദാദാവാഹ വല്ല സത്യംഗവും ഞാൻ ചെയ്യപോയാട്ടു
ബന്ധക്കിൽ അതിൽനിന്നുന്ന എന്നു രക്ഷിക്കുവാൻ തുഗ്രേപരനേ
സാധിക്കുമ്പോഴുള്ള.

ഞാൻ:—എന്നിക്കും സാധിക്കും.. ഞാൻ എന്റെ സത്യം നിരവേ
ററിയാലും മതി.

വക്കിൽ:—അതു നിന്നുമാതൃമേ ബാധകമാക്കുമ്പോളുള്ള.

ഞാൻ:—നാിങ്ങൾക്കും ബാധകമാക്കിത്തരാം.

വക്കിൽ:—ഈസംബന്ധം പറയാതെ കടന്നപോവു.

ഞാൻ:—പൊഡാനല്ലെതെ ഞാൻ തുവിടെ പാക്കുന്ന വന്നവല്ല.

വക്കിൽ:—എന്നിക്കു നിന്റെ ഈസംബന്ധം ഒന്നു കേരംക്കണം.

ഞാൻ:—എന്നാൽ എന്റെ സംബന്ധം കേട്ടോളി. ഇന്നു മതർ
മുന്നു മാസത്തിന്തുണ്ടിൽ ഞാൻ നാിങ്ങളുടെ മക്കളെ വിവാ
ദിന കഴിക്കും. ഭരിവശ്രാണ നേരു്. ഇതിനോഞ്ചു തംഗ
വും മുട്ടിവും ഉണ്ടാക്കുവില്ല.

വക്കീൽ:—ഇതു നിന്റെ വലിയ ഡിക്കാറമണം°.

ഞാൻ:—വിവാഹം കഴിക്കേന്നതു ഡിക്കാറമണാണോ?

വക്കീൽ:—എൻറെ സമ്മതം കൂടാതെയോ?

ഞാൻ:—നിങ്ങളുടെ സമ്മതയോടുകൂടി.

വക്കീൽ:—സമ്മതമാണെങ്കിൽ ഇതു താമസിക്കേണ്ടുനാ കാഞ്ചിഞ്ചാ അഭ്യന്നാണോ?

ഞാൻ:—കാഞ്ചിഞ്ചാക്കിൽ ശാല്പം താമസിക്കേണ്ടിയും വരും. നി ഒരുപോലെ എന്നിക്കേണ്ടെങ്കിൽ ഒരു സത്യവാദയും. എൻറെ സത്യം നിരവേറുന്നതോടുകൂടി നിങ്ങളുടെ അപകാരിത്തിയും മറഞ്ഞുപോകിം.

വക്കീൽ:—ഈതു രണ്ടിനം നീനുക്കു സാധിക്കുമെന്ന തോന്തരാണില്ല.

ഞാൻ:—ഞാൻ ആണുനാനുക്കിൽ ഇതു രണ്ടും സാധിപ്പിക്കാം.

വക്കീൽ:—എന്നാൽ നീ ഇപ്പോൾ പോങ്കേണ്ടി. വെറുതെ സഹയാക്കുന്നതു.

ഞാൻ:—വേറെ ഒരീക്കണ്ണ വരാൻതക്കിവയ്ക്കും. ഞാൻ ഇപ്പോൾ പോങ്കേണ്ടാണോ.

വക്കീൽ:—നീ മേലാൽ എഴുന്നും പടി കടന്നുപോകുതു.

ഞാൻ:—ഞാൻ കേരം. നീങ്കു എന്നാിക്കു കേരം സമ്മതവും തങ്കൾ.

വക്കീൽ—ഈതപ്പോൾ പറയാം. നീന്റെ വിവാഹം മതീയാണി. ഇപ്പോൾ നീ ആശാക്കു. നീനുക്കു നല്പുതാണോ ഞാൻ പറഞ്ഞുതിന്നുതു.

ഞാൻ:—നല്പുതു പറയുന്നും ആരും പഴിവപ്പുടേണ്ണുതാണോ. ഞാ നീതു പോകുന്നു. ദിഷ്ടിയത്തു സംബോ സലാം.

എന്നും പറഞ്ഞ വക്കീലിന്റെ പട്ടായംകടന്ന ജാനകിയുടെ മുഖ്യം ഭാത്ത് തോൻ ചാന്താമഗ്നായി എന്നേന്ന് വീട്ടിലേക്ക് തിരിച്ച.

* * * * *

നീങ്ങൾ ഒരു വർഷമാനം കേട്ടിരിക്കുന്നോ? തോൻ അക്കാ ലത്തോ? ഒരു സുന്ദരനാളിയോ. അതെ; വെള്ളത്ര തട്ടിച്ചു മീശയും താടിയും നല്ലവല്ലോ. മല്ലീയാത്ത ഒരു മാംസളഭായ സുന്ദരൻ. എന്നേന്നു കളിവാശനക്കിൽ നീങ്ങൾ എന്നേന്ന് ചണ്ണാതിമശരേം ഫോടിച്ചുനോക്കിൻ. സ്ഥീകരി എന്തു ചെയ്തുനോഡുവായിരുന്നു നു—എന്നിങ്കൊണ്ണുവയില്ല. അദ്ദേഹം ഉണ്ണപോലും ആത്മലും സംബന്ധിച്ചുനോക്കാൻ അനുകാണ്ടം ആകുന്നു. അതുകൊണ്ടു ആ കാഞ്ഞും അവിടെ കീടക്കുന്നു. തോൻ എന്നേന്നു ജോലി നടത്തുന്നു. മ്രോഡാന്തിക് സ്പീട്ടിക്കാട്ടു പണം മേടപ്പെട്ടാൻ എഴുപ്പുമാണ്. അതു മടക്കിക്കൊടുപ്പുന്നാണ് പണി. അതുപോലെ സത്യമോ തോൻ ചെയ്തുപാണും. അതു നിരവേറുവാനപ്പേണ്ടും. നോമതു ജാനകിയെ പംട്ടിലുംകണ്ണം. രണ്ടാമതു വക്കീൽ സമ്മതിക്കണം. വീട്ടിലോ എന്നീക്കു കടക്കാനും പാടില്ല. പോരാഞ്ഞക്കിട്ടു വക്കീൽ തന്റെ മക്കളും താങ്കിനു ചെയ്ത വിട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. ആതെ തോന്നായ വഴി ഹാണാതെ യിരിക്കുന്നില്ല. വക്കീലിന്റെ ഒരു രാഖ്ഷസ്ത്ര പത്രക്കുംപും കഴി ഞ്ഞുപോലും. ജാനകിയെ വിച്ചാരിച്ചു റണ്ടാമതെന്നാണെന്നു കൈ കെട്ടിലില്ല. ജാനകിയുടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞതിൽപ്പിനൊ മാത്രമെ റണ്ടാമതെന്നു വിവാഹണ്ണിക്കുന്നായാൽ വെട്ടുകയുള്ളൂ. വക്കീലിന്റെ വീട്ടിൽ അദ്ദേഹവും അദ്ദേഹണ്ണിന്റെ മകളും ഒരു വേദക്കാരനും ഒരു വാദക്കാരഭര്ത്തിയും ഒരു ദ്രശ്യിതിക്കൂളയും മാത്രമേയുള്ളൂ. ഒരു പഠനക്കവം ആ വേദക്കാരഭര്ത്തിയുടെ അമ്മയാണോ. വിട്ടിൽ കേരാതെ ഒരു കാഞ്ഞുവും സാധ്യപ്പെട്ടാൻ കഴിക്കുന്നില്ല. തോൻ നാലഞ്ചുവർഷം വിട്ടിന്റെ അട്ടത്രുള്ള രോധിക്കുന്നു, പംലിയും

ചുറ റാട്ടുപാലു അംജലാക്കു ഇങ്ങമോട്ടം നടന്ന കഴിയ്ക്കു. ഒരു ദിവസും ആ മുത്തി റോഡിൽക്കൂട്ടുന്ന പോക്കനാലുകൾക്ക്. അവരെ പാട്ടിലുക്കൊണ്ടിരുന്നു തോക്കിയാൽ വള്ളു മുണ്ടായും സിലിഡിയും വാഹനങ്ങളും തുടർന്നു പുതിയശാഖയിൽക്കൂട്ടം തൊന്തരപ്പൂശി.

ഞാൻ:—നിങ്ങൾക്കു എന്തോടു മനസ്സിലായോ? തോന്തര നീങ്ങൾ ഒരു വീട്ടിൽ കുടക്കുന്നുണ്ടോ? *

മുത്തി:—ബുക്കമാരൻ മാട്ടറ ഏറിക്കണ്ടാണോ അണ്ടിന്തു ക്രിന്താന്താനും.

, ഞാൻ:—നിങ്ങൾ ശൈരണ്ണവക്കിലിന്നു ചെണ്ണുപ്പേ? എ നീം ഒന്നും ഒരു ദാസിയെ നന്നിച്ചുകൂടാതെ ചുറപ്പുട്ടു.

മുത്തി:—ഞാനോ?

ഞാൻ:—അംഗത.

മുത്തിന്തിന്തള്ള എൻ്റെ മുഖ്യത്തുനോക്കി സൗം ചീരിയ്ക്കു. ഞാൻ യാതൊരു ഭാവവികാരവും കാണിക്കാതെ അവിടെ തന്നെ വള്ളരെ ആരുംവോടെ നിന്നു.

മുത്തി:—നിങ്ങളുടാരാം പറഞ്ഞതു ഞാൻ വക്കിലി സീരു ചെണ്ണുണ്ടാണെന്നു.

ഞാൻ:—മുഖ്യത്തിൽ തുറിപ്പെട്ട ജന്മിത്തപ്പും കണ്ണാൽ ആക്കാണു് മനസ്സിലാക്കുന്ന സാധിക്കാത്തതു? മുഖം കണ്ണാൽ ശോഡം കലത്തിൽ പിറന്നുതോ അല്ലേയോ എന്നു ക്ഷണം കാണുപിടിക്കാം. ഞാൻ നിങ്ങളും നോമതു കണ്ണിക്കുപ്പാംതന്നോ ആ കാഞ്ഞും ശനിച്ചു ടുടരിക്കണം.

മുത്തി:—നിങ്ങൾ എന്നെതാഴെയാണ് പറയുന്നതു? ഞാൻ വക്കീലിനു കൊമാവില്ല. അവിടെത്തു വേലക്കാരൻ തിയുടെ അമുകയാണ്.

ഞാൻ:—വേലക്കാരന്തിയുടെ അമുകങ്ങാ? ശിബ! ശിബ! എന്നിക്കു വിശപാസം വങ്ങനില്ല. മുഖാഞ്ചൽനാഡു തേജസ്സ്. വയസ്സു കേവലം മതിക്കില്ല.

മുത്തി:—അതെതാഴെ പറഞ്ഞിട്ടുന്നോ? ദൈവം വയത്ര നേപാഹേയല്ലേ വരു.

ഞാൻ:—അതും കാണും തന്നെ. ഇപ്പോഴേങ്ങാട്ടാണ് പോകുന്നതു?

മുത്തി:—മാധ്യവൻവക്കീവിരിന്റെ മകൾക്ക രൈഴുത്തുകൊട്ടു പൂണ്.

ഞാൻ:—ആരുദരും ഉള്ളതു?

മുത്തി:—ജാനകിക്കട്ടിയുടെ.

ഞാൻ:—എന്തോ, വിശ്രഷ്ടിയോ?

മുത്തി:—വക്കീലും ജാനകിക്കട്ടിയും ഇന്ന നാടകംകൂട്ടുന്നും പോകുന്ന വിവരം അറിയിക്കാനാണ്.

ഞാൻ:—ആട്ടക്ക്. എന്നാലോട്ടും താമസിക്കണം.

ഇങ്ങിനെപാശ്ചത്യ ഞാൻ രോദാവന്തിൽ മുഴക്കി. നാടകത്തിനാഡിവർ പോകം ഒന്നും കൂട്ടാനും ടിക്കേറാറ്റുക്കും. ഒരു സീററിൽ എന്നിക്കു വിലാസമെന്നാറാണു ഞാൻ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. ദൈവം എൻ്റെ ഭാഗത്തല്ലാത്ത അവസരത്തിൽ ഞാൻ തുരുത്തിരിക്കുന്നും എന്ന പറഞ്ഞപോലെ ഏറ്റുകുക്കു ചെട്ടുനാാൽ യുക്തി ദോന്തി. സന്ധ്യാക്രാം ഫോറിം ഞാൻ എൻ്റെ മണ്ണാത്തി

കന്നന്തു കല്പ്പാണിയേ തെളം കണ്ണ്. ഇവളുടെ ഭർത്താവു തെ നാടകക്ഷാരനാണ്. വേഷമണിയുന്ന സകല സാമ്രാജ്യങ്ങളിൽ അവിടെ തെളം ഒരു ദിവസം ദിവസം ചെറിയ മന്ത്രിയും ധരിച്ചു കാണുന്നു. മുക്കുപ്പും കൊക്കിയപ്പോൾ എൻ്റെ ശൗഖ്യത്തു യരിച്ചു. കണ്ണാടി നോക്കിയപ്പോൾ എൻ്റെ ശൈലാന്ത്രം കണ്ണാടി സത്രമായിട്ടും തൊന്തരന്നു കൊണ്ടു തന്ത്രിപ്പായി. എന്നും കണ്ണാടിയും മോഹിച്ചുപോകാതെ ആരാഞ്ഞു റൂപം ഉണ്ടാക്കില്ല. തൊന്തു തൃത്യസമയത്തിനു ഒരു ജൂട്ടുക്കയിൽ നിന്നിരജി, വിളിക്കുകൾക്കാണും നിരത്തെ ഹാളിൽ പ്രവേശിച്ചു. “ചന്തകോണ്ട സമസ്യ നാരികളെല്ലാം ജൂൺഈ” എന്ന മനോഹര മദ്ധാസത്തോടെ ദന്താംഗ്രാഫ്സിൽ ജാനകിയുടെ അടയാളത്തിട്ടിയനു ഒരു കാശാലമേൽ സുവമായും ചെന്നിത്തുനാം. എൻ്റെ ജാനകിയുടെ സമീചപ്രതിരിഞ്ഞെന്നായും തന്നു അവക്കു തൊന്തു വിവാഹം പുക്കാ കഴിച്ചുപോലെ ആളുള്ള അനുനദി ഉണ്ടാക്കി. ഇങ്ങനു ക്ഷണം തന്നേ പരിപായമുള്ള വർഷിക്കംപ്പോലെ തൊന്തു അവളുടെ മുഖത്തു ഓംകാരി ദാഡി മദ്ധസിച്ചു. അവളും ഘുനികൊരു പുണ്ണി രി സമമാനിച്ചു. നാടകത്തിലെ ഓരോ പാത്രങ്ങളും തൊന്തു സംസാരിച്ച തുടങ്ങി. തൊന്തു ചില ഫലിതങ്ങൾ കോണ്ട അവക്കു രസിപ്പിച്ചു. തൊന്തു ചില ചോട്ടുക്കൈ കുറഞ്ഞുകോണ്ട അവക്കു മാറ്റക്കി. എൻ്റെ സംസാരംകുണ്ടണ്ണു എന്നാക്കാം ശ്രദ്ധയും സ്ഥാപിക്കുന്നതു ഒരു നാരി വേരു ഇല്ലെന്നു തൊന്തു അവക്കു ഒരു നിമിഷാകോണ്ട ദിവാദ്വാരപ്പെട്ടതി. ലോകചരിച്ചയമില്ലാത്ത ആ യുദ്ധത്തിൽ എന്നിൽ ഒരു ദുഃഖ പിശപാസം ജനിച്ചു തൊന്തു പിന്നില്ലാനെ പാറിപ്പു

ഭൂം സ്നേഹവും നടിച്ച വില പ്രത്യേക ഘട്ടങ്ങളിൽ അവ തുടർന്ന് ചുമബിശമല്ലും മറ്റൊരു വിലിച്ചുകൊണ്ട് ഓരോരുഹനം വെച്ചു കൊടുക്കാൻം തുടങ്ങി. ഞങ്ങളുടെ സ്വാരൂപിമിഷം തോറും വലിച്ചു തോൻ “ജാനകി” എന്ന മുന്നാറുഹനാകം വണ്ണും അവുള്ള ഗൗ വിളിച്ചു. അവർ ഷുജാതിക്കാടുകുട എന്നും തിരിയേരു എന്നും കുലിക്കുന്നതു അവളുടെ പലും കൊമ്മിഷം കൈ വെച്ചു. എന്ന് ഒരു രോമാണ്ഡുണ്ടായി.

ജാനകി:—നിങ്ങൾ എങ്ങനെന്നു എന്നും പേരു മനസ്സിലാക്കി.

തോൻ:—അംഗപാഷിച്ചിട്ടിരിഞ്ഞു.

ജാനകി:—നിങ്ങളും ഒന്നിലായില്ലാണ്.

തോൻ:—തോൻ സുകമാരൻമാനും തെപ്പദൂഢാൻ. എന്ന് പേരു സുകമാരി എന്നാണ്.

ജാനകി:—ഓഹോ! അംഗുഹത്തെ തോൻ കണക്കിട്ടാം. വി ക്കിൽ വരാറുണ്ട്. അന്തിമം ഒരു ചണ്ണാതിയാണ്,

തോൻ:—എന്നാൽ നാംതുമില്ലെങ്കിൽ സവും ഇട്ടിച്ചു എന്ന തന്നെ പറയാം. എനിക്കു നിങ്ങളോടുള്ള സ്നേഹം ജാന്മിയ്ക്കുന്നു. നാം തന്മിൽ ജിച്ചുന്ന ദത്തൽ പരി ചയിച്ചു. വളുന്ന് വരംവരുന്നുനും ദത്താന്നിപ്പുറുക്കുന്നു. ।

ഉത്തരത്തിനു പകരം അവർക്ക് ഏതുവരുത്താനു പിടിച്ചു കൈക്കി. എനിക്കു പിന്നോയും ഒരു രോമാണ്ഡുണ്ടായി, തോൻ അരുന്നുക്കുടലിൽ നീനിക്കുള്ളിച്ചു. അതു തുടർന്നു പുന്നാതെ പുന്നപ്പുട്ടുതന്നുണ്ടാണ് ജാനകി ചുംബിച്ചുപോയി

ജീവിക്കുന്ന എന്നൊ ഇവിടെ കൊണ്ടാക്കിയതാണെന്നും ചില
പരിശോധനകൾക്കും പരിശോധിപ്പാനുള്ള തുക്കാണ്ട് അ
വാദങ്ങളും മടങ്ങിയതാണെന്നും അവർ ശരിയായ സമയത്തു
എന്നൊ ക്രൂരം വരുമെന്നും ഒരു കോട്ടുക്രൂരാതെ ഞാൻ അ
ക്രൂരിയില്ലാതെ കുറുക്കാതെ ചെയ്യും അവില്ലാതെ.
ഈവിനും പല വിഷയങ്ങളുടെ പരിപാലിക്കുന്നതും അവിലും
ഡാക്ടി എന്നൊട്ട് ക്ലൗഡും എന്നിക്കു അവരും അന്നരാ
ഡാക്ടി അതികലശലാഭി. ദാഖലം അഭേദക്കാലിം സവു
രുളിയും വാദങ്ങളും എന്നും ഏതുവരുമ്പോൾ അവരും
ഉള്ള അവഗാനിച്ചുപോരും ജാനകി എന്നൊട്ട് ധാതു
പരിപാലി. അവർ അടുത്ത ദാഖലരാൽ അംഗങ്ങൾ ചെല്ലാൻ
എന്ന സ്ഥാപനിക്കുകയും തൊൻ അതിനു ഏതുവരുമ്പോൾ
അഭേദലിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെ എൻ്റെ ഉദ്ദേശം നി
രവേറുവാൻ തൊൻ അഭേദനയില്ല തുടങ്ങിയ നാടകത്തി
നേരം വിജ്ഞാദവും ചൊന്താതെയും പൊളിയാതെയും പൊടി
പുരമായി കലാരിയും തൊൻ അതുനും തുള്ളിപ്പുകു.
എൻ്റെ ഉള്ളിൽ അഭേദവില്ലാതെ ഉന്നേഷവും ജനില്ല.

ഞായറാൽ ദിവസം തൊൻ കസവുപുള്ളികളുള്ള തു
നീല ബന്നാറിസ് മേലു യരിച്ച ചുക്കുപ്പുകളുകൾ പടത്തിയ
ഞെ പൊന്നിനേരം പട്ട കാരണിൽ ഇട്ട മുടക്കി. ചുക്കു
പ്പുവെച്ച കമ്മൽ കാതിൽ കുടിപ്പില്ല. ചുരുക്കലാർത്തി
രിൽ ഇപ്പുലുമൊട്ട് നിരത്തി വെച്ചുപോലെ മുതാൻനു ഒരു
മടിപ്പുണ്ണ മടിക്കെട്ടിൽ കാന്തിവെച്ചു കഴുത്തിൽ പറി
നില്ലും വള്ളും തെ മുള്ളമാലയും അതിനേരം കീഴിൽ തെ
പ്രതശവും അതിനേരം കീഴിൽ അഭ്യാരിച്ചുള്ള തെ കംശി

മലയും ധരിച്ചു കയ്യിക്കുന്നതു കണ്ണിനാട്ടാളിനായി പച്ചക്ക്
ലുജവച്ചു ഓരോ നാഡാവക്കയും വിരലിഃമരം പലമാതിരി
വൈരമേഖലിരങ്ങളും മുട്ട്. ചൊഞ്ചിവജ്ഞങ്ങൾ കുമ്മകളി
ലോക്കെ മുന്തിരക്കണ്ണകൾ പാതിച്ചിക്കുന്ന കൈമുഴ്ചകളിൽ
മുള്ളുന്ന ഒരു ചുകനാ വില്ലു സിന്റർ ജേക്കറോയിങ്ങനു
നോൻ മുട്ടിങ്ങനാതു. ‘ചെറിന്യുബ്ലോസ’(Cherry blossom) എന്ന ആശയത്തിലും നോൻ എൻഡുമുക്കുകൾ ചീം
ട്രിയിങ്ഗണ. എന്തിനു പായുനു, നോൻ ഒരു ജുട്ടകവലക്കി
യിൽ വക്കീലിന്റെ വീടിലേക്കെ പുരുഷപ്പുട്ട് നോൻ പുമ്പ്
ആ കയറിയപ്പും മുളംപുണ്ണിരി ചുണ്ണിങ്ങനാ എന്നു,
ജാനകി ഭാടിവന്നു, കയ്യും പിടിച്ചു അവളുടെ മറിയിലേക്കെ
കൊണ്ടുപോയി. തൈദിനം രണ്ടുപേജും വരുതെ സഭന്താ
ഷിച്ചു. അന്നു നാട്ടുവത്താനങ്ങൾ വളരെപ്പുറഞ്ഞതു. തെ
ങ്ങൾ കവിക്കളേയും കവിതകളേയും പാറി സംസാരിച്ചു.
തൈദിനം സ്കൂളികളുടെ വിദ്രൂല്യാസത്തെപ്പറ്റിയും മലയാള
ത്തിലെ സംഖ്യാത്തപ്പാറിയും പറഞ്ഞു. തൈദിനം ദേഹാ
വധാനത്തപ്പറിയും ഉണ്ടുചെരയപ്പറിയും അരുക്കപിച്ചു.
‘ശൈദിയം എല്ലാ ജനസ്സിലും അതുഭരണാശാഖകളുംപുറിയും
എല്ലാ നിരത്തിലും ഉട്ടപ്പുകളെപ്പറിയും പ്രസ്താവിച്ചു.
തൈദിനംനാട്ടപക്ഷികളെപ്പറിയും കാട്ടുഗണങ്ങളെപ്പറിയും
സംസാരിച്ചു. തൈദിനം പുരാണങ്ങളെപ്പറിയും മുതിരാ
സങ്ക്രാജ്ഞപ്പറിയും വിസ്തീരിച്ചു. അവർം ഭഗവത്ഗീതയെ
വള്ളിച്ചുപ്പാറും നോൻ അമരശതകത്തേയും വള്ളിച്ചു.
അവർം ഭഗവത്തിന്റെ നാരാധാരാസുന്തര പ്രശംസിച്ചു
പ്പോലും നോൻ കള്ളിന്റെ നാഡാസുന്തരയും വാള്ളിപ്പ്

റാത്രി. അവർ മഹാബലൻറെ വാഹിനീയിൽ രോമത്തെപ്പറ്റി വിഭരിച്ചപ്പോൾ തൊന്ത് വിശ്വാസിത്വാന്തരം താടിയുടെ നീളത്തെപ്പറ്റിയും വിവരിച്ചു അവർ വേണ്ടതായ്മ നി ശ്രൂമതിപ്പെന്നാണെങ്കിലും പ്രലച്ചിച്ചപ്പോൾ തൊന്ത് ആംഗപദ്മഹിമായുള്ളാഭിൽക്കു വിസ്തീര്ണത്തായപ്പറ്റി അരുംഖാവിച്ചു. അവർ അതും ഇതും പറഞ്ഞപ്പോൾ തൊന്ത് ഇതും അതും പറഞ്ഞതു. സാങ്കരി രണ്ടുപേരും ചിറി കൈകയും മലിക്കകയും കൂടിക്കകയും രസിക്കകയും ചെയ്തു. ഇജിറ്റ് ദിവസം തെ നിന്തിഷ്ടപാലവ കഴിഞ്ഞു അന്ന തൊട്ട് എല്ലാ ദിവസം ബൈക്കേന്നരവും ഫീവും ദിവസം ഇഴവനം ഏങ്ങനെ നാനിച്ചുതന്നു കഴിക്കലായി, വിട്ടപാപ്പാൻ കഴിയാത്തവന്നു. തെങ്ങളിടെ മേഖല വല്ലിച്ചു. ഇങ്ങിനെ വിരിക്കുന്നും ഒരു ദിവസം തൊനവശ്ശു മാറി നണ്ണുകെട്ടി നന്ന ചുംബിച്ചു തന്നീറ മറുവഞ്ചാതിക ക്കൂറാണും തന്നു ഇതുവരെയും ചുംബിച്ചിട്ടില്ലെന്ന ആ ജഗ നോഹിനി പറഞ്ഞപ്പോൾ മറുജൂവക്കാനും അങ്ങിനെ തൊനാത്തതു മേഖലത്തിന് ആയിക്കുറം പോരാത്തതുകൊ ണ്ണാണെന്നും വ്യസനം ജാസ്തിയും വർ കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നും വേണ്ടും ജാസ്തിയും വർ ചുംബിച്ചുംകൊണ്ടിരിക്കുമെന്നും പറഞ്ഞതു. തൊന്ത് അവളിടെ ചുണ്ണിലും കവ കൂലും കണ്ണിലും കണ്ണിങ്ങളിലും നനറിയിലും .നെറക്കയിലും തിരിച്ചും മറിച്ചും, മറിച്ചും തിരിച്ചും അലക്കൂട്ടായും അലം ഓവമില്ലാതെയും തിരിവാതിര തൊറുഡവയിൽ മഴപോലെ ചുംബവനവഞ്ചും ചെയ്തുടങ്ങി പിന്നൊയുള്ളൂ കുടിക്കാണു കൂളിൽ എന്നും അഞ്ചേരുന്നും ചുംബിക്കുവാനല്ലാതെ വ

ത്തമാനം പറവാനം^{തുടി} സമയമാണെങ്കാലിലും. പരമാന ദലഹരിയിൽ മുഴക്കി പെല ദിവാസമള്ളൂർ കഴിവത്തോപ്പും ചുംബിക്കാതിരിക്കുന്നു ഒരു അഗ്രാധാരണാവസ്ഥയിൽ എങ്ങനെ അഭ്യന്തരം അഭ്യന്തരം ഇഷ്ടവും ഇഷ്ടവും ഒരു ഗംഗാജിലാം നടന്ന്. ജാനകി:—നിഃഖാടിട ജ്ഞൈവും ഒരു ദാന്താശനം തൊന്ത്രം.

ശ്രാവൻ:—എന്താണിഞ്ചിനെ തോന്തിയതു.

ജാനകി:—ഒരു ദിവസം അധ്യാദി എന്തിക്കൊരു സല്ലാം തന്ന.

തൊൻ:—നിഞ്ചീറ കാന്തിക്ക സല്ലാം കൊടുക്കാതെ ആളുണ്ട് അളളുംനോടോ?

ജാനകി:—അറിയാത്തവക്ക് സല്ലാം കൊടുക്കുന്നതു തെമ്മാ ടിത്രാരമ്മല്ലോ?

തൊൻ:—ഹരിക്കലുമല്ലു. നമ്മക്ക മുള്ളുമാനം ജനിപ്പിക്കുന്ന വരെ നമ്മക്ക നിയുധമായിട്ടും സല്ലാം രഹസ്യം.

ജാനകി:—എന്തിക്കൊരു തോന്തനിലും.

തൊൻ:—നല്ലകാഞ്ഞം. എന്നീറ ജ്ഞൈവും ഒരു തെമ്മാടി ധാരണക്കേന്നു വിവാരിക്കുന്നതു?

ജാനകി:—അങ്ങിനെ തൊൻ എത്രാധാരം ധരിച്ചിട്ടില്ല.

തൊൻ:—ജ്ഞൈവുനെ നീ അറിയാണഞ്ചിട്ടില്ലോ? ഇങ്ങനെ ഒരു മാതൃ കാച്ചുതുരക്കുന്ന മുഴ രാജുത്തുരുണ്ടോ എന്നു സംശയ മാണം:

ജാനകി:—ഒന്നരോ?

തൊൻ:—ഇതു നാടോടെ പ്രസിദ്ധമാണെല്ലോ. നീ എങ്ങും കൊ ഒക്കും കാണുന്ന പോയി.

ജാനകി:—എന്നാടായം പറഞ്ഞില്ല.

സ്താൻ:—ഈ തിലും വലിയ അതുമുള്ളും ലോകത്തിലെന്നാണ്? ജേരുപ്പുണ്ടു ചേയും മുണ്ടാവും കേരളശാസ്ത്രവർക്കട്ടികളിൽപ്പെടുത്താനുള്ളനായിരുന്നു എന്നും വിശ്വാസം. മുത്തപ്പം കുറങ്കുത യുവാക്കാനും മാത്രാ പിതാക്കാനും ശാസിക്കുന്നതു ജേരുപ്പുണ്ടെന്നോക്കില്ല തിള്ളു കൊഡിംബാനാണ്. അവക്കാണുക്കിൽ വൃഥി ചുംമില്ല. സുഹപാനമില്ല, ചാരക്കുവലി ഇല്ല, വോടി വലിയില്ല, വഞ്ചനയും ഡിലേവും ഇല്ല, സത്രാൺകുന്ന തിരായി യാതൊഴു നടപടിയും ഇല്ല. യാതൊഴു കററ വും ഇല്ലെന്നുള്ളതാണ് ജേരുപ്പുണ്ടു മെത്ര അതുരോ പിക്കാൻഒള്ള ഒരേ കററം. എന്തെല്ലാം നമകളാണ് അവർ ചുറ്റവട്ടഞ്ചിലുള്ള വക്കു ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നതു. ഒദ്ദേശം രോളുള്ളു ഇതാക്കേ അറിയു.

ജാനകി:—വിങ്ങൾ എന്തൊക്കൊണ്ട് ഉത്തിത്ത് വിച്ചു നുത്തു?

സ്താൻ:—ഉജീതു ഫുറയുന്നതിനു ആരുരെയും ശക്കിശ്ശേഖണ്ട. കോട്ടാലിക്കാമൻ നായരുടെ പ്രദിവാരം നിറവ്വിൽ തയ്യാറായിരുന്നു. മോട്ടാലി ഉള്ളിനായരുടെ കട്ടി വാടിപ്പിച്ചുതു ജേരുപ്പുന്നാണ്. കാരോട്ടു കണ്ണതിക്കാവയെ ബി. എ സ്കാസ്റ്റിൽ ചേത്തതു ജേരുപ്പുണ്ടു ഇത്താമരക്കേണ്ടാണ്. ഭാരുവയ ശീച്ചുകളിൽത്തുരാട്ടു മുംതാറംനുന്നനായരെക്കാണ്ടു അവർക്കു വിജോക്കപ്പിച്ചുതു ജേരുപ്പുന്നാണ്. നീഡോത്തുകായരുടെ ജീവനാശ റൂചവരാദവും ചോഴതിനക്കായരുടെ കാരണവ നധാന വ്രദ്ധിക്കാരവും രാജിയാക്കിച്ചുതു ജേരുപ്പുന്ന

ണ്. തനിക്ക ശ്രദ്ധാലും ജാഗ്രതയില്ലെങ്കിലും ഈ രണ്ട് സാധുക്കളുടെ കൂട്ടിക്കേൾ പീഡിക്കാട്ടത്തു പറിപ്പിക്കുന്നതാണ്.

ജാനകി:—ഈതാക്കാവാരിന്തെ. അല്ലെങ്കിലായാഥാജി നെഹിരിക്കണം.

ഞാൻ:—അതുകൊണ്ടാക്കാക്കാവായിരിക്കാം. വിവാഹത്തിനാ എത്ര പെട്ടുജോലിപ്പിറിയാണ് ഒഴുവും മുപ്പേരും കുട്ടിക്കാണ്ടിക്കാനെന്നു. എല്ലാം വേണ്ടിയാണ് വെശ യാണ് മെരിയും.

ജാനകി:—എന്താ, വിവാഹം കഴിക്കുന്ന ആളുക്കൾക്കും അഭ്യാസം ഉണ്ടാ?

ഞാൻ:—അംഗീരനെയല്ലോ, ഒഴുവും ദയവെള്ളു മനസ്സുക്കാണ്ടു നിയുദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവക്കുഴലും മരാത്തുകുഴലും സൗരിക്കപ്പോലുമില്ലെന്നാണ് ഒഴുവുകൾ പിടിക്കുന്നതും. ഉറക്കത്തുപോലും അവകുട്ടി പേരുതെന്ന വിളിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ജാനകി:—ആരാണുപോലും, അതു ഭാഗ്യവനി?

ഞാൻ:—അതു ബുഡിയാം എന്നെന്ന മനിൽ ഇരിക്കുന്ന ഈ സൂഖ്യരിയായ ജാനകിക്കുട്ടിതനെന്നാണ്.

ജാനകി:—എനിക്കുതു വലിയ ഭാഗ്യം വേണ്ടെന്നു അതുനു നാലിലു.

ഞാൻ:—നിംബക്ക വരണ്ടാർന്നാൽ തുലക്കത്തിൽ ഒരാഴ്വം തന്റെയില്ലെങ്കിലും കുട്ടി ബാക്കിയുള്ള വക്കി ഭാഗ്യം കൊടുപ്പാനെങ്കിലും നീ ഇതിൽ അനാക്രൂഢിക്കണം. എനിക്കു ഒരു ദേഹ ജൈ ഒഴുവും മാത്രമേ ആയാശമാ യുള്ളൂ. അതു ഒഴുവും അസാഖ്യാന്തരാഗംകൊണ്ടു

ക്ഷമിച്ചുപോകാതെ ഭൂമിയിൽ ജീവിച്ചിരിക്കണമെ കിൽ എൻ്റെ ചാരാതിക്കായ നിന്റെ കാരണസ്ത്രം നേരം മാത്രം മതി. ഓരായുള്ള്, ഒരു ലോകോപകാരി യുടെ അരയുള്ള രക്ഷിച്ച പണ്ടും നിന്നു എല്ലാ ഫ്ലോറും ഉണ്ടാകന്നതാണ്. എൻ്റെ ജൈഷ്യങ്ങൾ അനുരാഗാശ്വരിന്റെ വലിപ്പവും നാാം തമിലുള്ള സ വ്യൂതിന്റെ വലിപ്പവും അതുലോചിച്ചാൽ ഇതൊരി ക്കും ഒരു നന്ദില്ലാതെ വിവാഹമായിരിപ്പാൻ തരമില്ല. അതുകൊണ്ടു എൻ്റെ ജാനകിക്കട്ടി, ഞാൻ പ്രാണപുനഃജീവനം വില മതിക്കുന്ന എൻ്റെ സപന്നം പുണ്ണാതി, ഇക്കാൽത്തതിൽ എന്തു പറയുന്നു?

ജാനകി:—ഞാനെന്തു പറയാനാണ്?

ഞാൻ:—നിന്നു സമമതമോ?

ജാനകി:—എൻ്റെ അനുപരി സമമതമാണെങ്കിൽ എന്നി ക്കു സമമതം തന്നു.

ഞാൻ:—അതു. എൻ്റെ ജാനകിക്കട്ടി! ഇതു നല്ല വാക്കു നീ എന്നോടു ഇതുവരെ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇന്നാതെ ദിവസംപോലെ എന്നിക്കിത്ര അനുനദിശായ ദിവസം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. എൻ്റെ ജൈഷ്യങ്ങൾ ജീവൻ നീ ചെയ്തിച്ചു. എന്നിക്കുള്ള ഒരേ ഒരു അത്യാരത്തെ നീ രക്ഷിച്ചു.

ഇണ്ടിനെ പറഞ്ഞു സഹിക്കുവന്നുാതെ അനുരാഗ തന്ത്രം ഞാൻ ജാനകിയുടെ മുവത്തു ചുംബന്നണ്ടം ചോരിത്തു. എന്നു വിവാഹം ചെയ്യാമെന്നു സമതിച്ച ഇന്ന തിരുത്തിക്ക ഇന്നാതെ തുകയോടുകൂടി എക്കുദേശം ഇച്ചു

തനാവലക്ഷ്യത്തുപയോഗിച്ചതായിരത്തെത്തുറവി നാല്പതിര എഴു ചുംബുന്നണ്ണം അവളുടെ ചുണ്ടിൽത്തന്നെ പതിശ്രദ്ധ പോയിരിക്കുന്നു. ഇതില്ലരു സംശയമുണ്ടോ!!!

ഈ മാതിരി ഉരസലിൽത്തന്നെ, എൻ്റൊൻ എൻ്റൊൻ ജാനകി അറിയാതെ മററായ ദരകവിള്ളാതെ നാടകവും അഭിനയിച്ചുപോയിരുന്നു. തൊൻ ചെല്ലുംന്നാഴിഞ്ചു നമ്മുടെ ശൈരൻ വക്കിൽ എന്നു ഒരു വല്ലാർത്ത ഭാവത്തിൽ നോക്കുന്നായു കണ്ണിട്ട് തൊൻ അശ്വേഷത്തിൻ്റെ ഭേദം കൂപ്പിക്കാൻ, ചില പൊടിക്കുകളും തട്ടിനുള്ളിക്കാതി നന്നിട്ടില്ല. നോമത്തെ ദിവസം തൊൻ വക്കിലിനെ നേരു ഭൂടക്കണ്ണിട്ട് നോക്കിയതേയുള്ളതു. രണ്ടാമത്തെ ദിവസം ഒരു നിമിഷങ്ങരും അശ്വേഷത്തിൻ്റെ ദുഃഖത്തെക്കു ഗൈരവം വരേതാടെ നോക്കി തൊൻ ശ്രമമാ നടന്നകളുണ്ടതു. മുന്നാ മത്തെ ദിവസം അതിലും കവിഞ്ഞെ നേരംനേതാക്കും നോക്കി മുഖം തിരിച്ചു മണ്ഡക്കുത്താട്ടും മണ്ഡഹാസുത്താട്ടും മണ്ഡഗതിയായി നടന്നകളുണ്ടതു. നാല്പാമത്തെ ദിവസം മാതൃമേ തൊൻ അശ്വേഷത്തെ ഒരു പുത്രമാതിരി പുണ്ണിരിക്കുണ്ടു് കൂപ്പിച്ചുതുള്ളതു. ആ സാധു ഭേദച്ചുപോയിട്ട് നാല്പാമത്തെ തൊൻ ക്ഷണം മനസ്സിലാക്കി. പിന്നെ വരുംന്നാഴിഞ്ചു പരിചയംകൊണ്ട് ഒരു കുറഞ്ഞപാലെ നോൻ മനോഹരമാകുന്ന മണാക്ഷഭാവം വെടിയാതെ അശ്വേഷത്തിനെ പുണ്ണിരിപുണ്ടെ എൻ്റോ കാമോഡിതകടക്കാക്ഷണ്ണരക്കു ഇരു യോക്കിത്തീക്കരാണു് പതിവു്, ആ സാധുവായ അപ്പത്തികൾ കാമപരവശനോയി വരുമോടും ചുരുക്കുന്ന ഏതും കൂപ്പാസംകൊണ്ടു് വികസിച്ചു്, ആശ്ലേഷത്തിന്റെ മനോഹി

കാരം തോൻ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടെനും അതു കാഞ്ഞത്തിൽ എനിക്ക വംഡോധമില്ലെനും തോൻ പലവർധങ്ങളായ എൻ്റെ അഭി നയനടപടികൾക്കാണ്ട് അംഗേഴ്സമത്തെ അററിയിച്ചു. തോൻ അധാരജീ, എൻ്റെ നേർക്കുടക്കിവാൻ അടിക്കട്ടി ദേഹം പ്രസ്തുതരി പിന്നെപ്പിന്നു അംഗേഴ്സം എന്നൊക്കാണ്ടേവോ ശോക്കെ ലോഹപ്രവർവ്വാനുള്ള സപാതത്രപ്പി, എടഞ്ഞ തുടങ്ങി. തോൻ ഒരുത്തിനും വഴിപ്പേടാതിരുന്നില്ല. നെന്നുണ്ട ദിവസം തോൻ നിലത്തു നോക്കിരുത്തുന്നു സംസാരിക്കാറുള്ള എല്ലാഭിലും പിന്നു ക്രിമജന മുഖത്തു നോക്കിരുത്തുന്നു സംസാരിച്ചതുടങ്ങി. രണ്ടോ മൂന്നോ വാക്കാല്പാതെ പൂർവ്വത്തുന്നു തോൻ സംസാരിക്കാറില്ല. തോൻം ജാനകിയും സല്പപിക്കുന്ന മരി തെങ്ങേ അകെമാകന്. ജാനകി വല്ല കാരണ തനാവും മരി വിട്ടപോകുന്ന അവസരത്തിൽ അംഗേഴ്സം മെല്ലു അക്കത്തെ കോലായിൽ കുന്നു, തെങ്ങേ അക്ക തെത വാതിലിനാരികെ വന്ന എന്നു എന്നു ഉറുഞ്ഞൊക്കുണ്ണാക്കിം. അംഗേഴ്സം നോക്കുന്നതു തോന്നവിധാരണക്കിലും നുന്ന രണ്ടു ദിവസം കാണ്ടാത്ത ഭാവത്തിൽ ഒരു പുസ്തകവും വാ തിച്ചു തോൻ കഴിച്ചു. പിന്നു ഒരു ദിവസം അംഗേഴ്സം മുഞ്ഞിനെത്തുന്നു വന്നുനോക്കേണ്ടും തോൻ പുസ്തകത്തിൽ നിന്നു യദ്ധേയയാ എന്നപോലെ കൂട്ടുപോക്കി അംഗേഴ്സം പെട്ടെന്നു കണ്ടതുപോലെ നുന്നു കടാക്കിച്ചു, കുഞ്ഞാം എഴുന്നേറുകുന്നു നിലവും നോക്കി പുഞ്ഞിരി തുകി കൊണ്ടുനിന്നു. മുഹൂരായ ദിവസം മുഞ്ഞിനെ അംഗേഴ്സം വാതിലിനാരികെ വന്നുനോക്കിയപ്പോരും നോൻ എഴുന്നേരു ചേരുടെ നോക്കി ജാസ്തി പുതിയിരിയോടെ കാരിക്കാണ്ട്

നിലാത്തു നാരോ വര വരച്ചു തുടങ്ങി. അംഗീകാരിൽക്കെ
ഡോറ തൊൻ ഒരു ദിവസം എന്നയും ധ്യാനിച്ചു ചൂശിവ
തിരിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തെ മദ്ധാസന്താട നേര എന്നി
നോക്കി തെക്കെ ദിവിലേക്കു തിരിച്ചു. പിന്നാവെതന്നു
വന്ന അദ്ദേഹത്തിനു ടെട്ടുനുള്ള ജാനകിയുടെ വരവു
കൊണ്ട് എന്നർ മുടിയിൽ കടപ്പാൻ. സാധിച്ചില്ല. പിന്നു
തു ദിവസം തൊൻ അക്കാത്ത കോലായിൽ ചെന്നനിനു,
അദ്ദേഹം അവിടെ പ്രവേശിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോരു ലഭി
യോടുകൂടി ശ്രീരവു തുക്കി അദ്ദേഹത്തെ തിരിഞ്ഞു
നോക്കിക്കൊണ്ട് തെക്കെ ദിവിൽ പ്രതിശ്രൂതം അംഗീ
ഹം വാതിലിനരികെ വന്നനിനു നേരണ്ട കറി യട
ക്കൊട്ട് നോക്കിക്കൊണ്ട് വായിപ്പാൻ അസ്സുൾ ബുദ്ധാ
ബന്ധം പരബ്രഹ്മ പല്ല കാണു മദ്ധസിക്കുന്ന എന്നർ
കയ്യിൽ അതും തന്ന എന്നർ മവദ്ധത്തുകു വല്ലാത്ത ഹാര
വശ്രദ്ധത്താട നേര നോക്കി മടങ്ങിപ്പോയി. കള്ളി എനി
ക്ക ക്ഷണം റാടി തൊൻ ജാനകി വരംഞ്ഞേവെതന്നു ആരു
ബുക്കിൽ അടക്കം ചെയ്തിങ്ങനു കത്തു തുണിയുടെ കണ്ണിൽ
ഇറക്കിവെച്ചു വിട്ടിൽ മടങ്ങിത്രുന്ന കത്തു വായിച്ചുപ്പോരു
എനിക്കു വല്ലാതെ ചിരിവനു. തൊൻ ചിരിച്ചു ചിരിക്കു
തു കയ്യും കണക്കമണ്ണായിങ്ങനില്ല. “എന്നർ മനോ
മോഹനത്രം കണ്ണിട്ട് രാത്രിയിൽ ഉറങ്ങാറില്ലെന്നു,
സുശ്രീലയായ ഞാൻതന്നു വിവാഹം ചെയ്യാതെ ചോ
യാൽ തന്നർ ജീവകാലം ചാഴായിപ്പോകുമെന്നും, എനി
ക്ക തന്നോടും കേവലം വൈഖ്യവുമില്ലെന്നു താൻ വിശ്വ
സിക്കന്നശാഖനും, എന്നർ കാരണ്ണമില്ലാതെ ചേയ്യാൽ

താൻ നിരന്തര സങ്കടത്തിനു പാതുമാക്കുമ്പോൾ, ഒരു എൻ്റർപ്പാലോസനായി താൻ മരിക്കുമ്പോൾ ഇരിന്നുകൊള്ളുന്നതു തെ പരമ ഭാഗമാണി കുറ്റത്രാശേഷം”നും മറുമായിജന്ന റക്കിലിംഗം രസകരമായ കാമലുവന്തതിന്റെ തെ ചുരുക്ക വിവരണം. പിരോ ദിവസം ഞാൻ എൻ്റർപ്പാലോ ഡേഷ്യത്തിനു തല്ലുകുടി മോട്ടിക്രൂടി ചുണ്ട നല്ലവല്ലം ചുക്ക പ്രിച്ചു; പല്ല നല്ലവല്ലം വെള്ളപ്രിച്ചു; ഒടി വേണ്ടപോലെ കുറപ്പിച്ചു കൂരനിന്നു എന്നൊക്കെ കണക്കുപൂർണ്ണതനും തന്റെ ഉള്ളിച്ചിൽ സംശയവും ഭാവവും തീന്നപോയയതു കൊണ്ടാണ് അരിക്കം വക്കിൽ മന്ത്രപിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു ഞാൻ എത്രും പ്രസന്നാഭവിക്കായി പുണ്ണിരിത്രിക്കൊണ്ടു നിന്നും ആദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖ്യംനോക്കി. ഞാൻ ധനസ തെരു നിന്തിച്ചുംകൊണ്ട പുന്നവത്തെത്തത്തി. അവിടും അ സാരം ഒന്നു തിരക്കിടന്നു നമ്മുടെ തെക്കേഞ്ചരിയിൽ എത്തതി. അനും ജാനകിയെ അവിടെ കണ്ടില്ല. ഇതു വക്കി ലിംഗം യുക്തിയായിരിക്കുന്നും എന്നും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. ഞാൻ വാതിലിംഗം അടച്ചക്കു വന്നനിന്നും അന്തിംഗം തെ പൊളിയും പിടിച്ചു അതു മെല്ലെ തുറന്നും അടച്ചുംകൊണ്ടു അവിടെ നിന്നും വക്കിൽ വരുമ്പോരും ഞാൻ വാതിലിംഗം പൊളിക്കൊണ്ടു കളിക്കുമ്പോലെ തന്നു നിന്നു. വക്കിൽ അടച്ചതെത്തതിയപ്പൂർണ്ണം തെരുന്ന് ആ നിമിഷത്തിൽ മാത്രം അഉദ്ദേശ്യത്തെ കണ്ടിട്ടുള്ള എന്നു നടിച്ചു “സ്” എന്നു മന ഹസിച്ചുകൊണ്ടാണുരിച്ചു, ചുണ്ടം കടിച്ചുപിടിച്ചു ആ വാ തിൽപ്പൊളിയുടെ മറവിൽ വക്കിൽ എന്നു വന്ന പിടി കൂടുമോ എന്നു നാട്ടുവും നടിച്ചു, ചുമരംകൂരിനിനു

പ്രോദം ആ കാമാതുരൻ മറികയിൽ കടന്ന, എന്ന കെട്ടി പ്രിടിച്ചു ഗാഡമാഡ്യാന ചുംബിച്ചു. വിച്ച വിച്ച അരുരെ കിലും കാണാം. ജാനകി ഇപ്രോദം വരും.” എന്ന മുച്ചവാ യി മന്ത്രിച്ചുംകൊണ്ട് തൊൻ പ്രധാസപ്പേട്ട് അടക്കുവാതി ഒന്നറ പാണിഭവന്യന്തിങ്ങന്നു വിട്ടോഴിതെടുന്നിനു. “കണ്ണാലെന്നതാണോ? നീ എൻ്റെ മേലാലത്തെ ഭാത്തു യല്ലോ?” എന്ന പറത്തുംകൊണ്ട് അടക്കുവം രണ്ടാമത്തും ചില കണ്ണാമണ്ണിക്കു പുന്നപ്പട്ടപ്രോദം തൊൻ വഴിപ്പുട്ടില്ല. “നീ എൻ്റെ കുറു വാക്കിച്ചില്ലോ? അതിനെന്നുണ്ടോ” മറ പടി ഒന്നം തരാത്തതു്?” എന്ന അടക്കുവം നെന്തെത്തു കയ്യുംവെച്ചു എഴുന്നാട് യാച്ചിച്ചു. തൊൻ ലജ്ജയും അഭി നയിച്ചു തലയും തു തുനിനു.

വക്കീൽ:—എന്ന എന്തിനാണിങ്ങിനെ കഷ്ടാന്തിലാക്ക നാതു? എന്താണൊന്നം മിണ്ണാത്താതു. വിവാഹകാ ത്രംതപ്പുറി നീ എന്തു പറയുന്നോ?

ഞാൻ:—(ഫോട്ടോക്കിക്കൊണ്ട്) ഈ കാഞ്ഞത്തിൽ തെ അഞ്ചീപ്പോലെയുള്ളവക്ക് എന്തു സപാതന്ത്രമാണോ.

വക്കീൽ:—ഞാൻ പിന്നു അരുരോടാണോ അനേപഷിക്കേ ണ്ണതു?

ഞാൻ:—എൻ്റെ ഷ്ട്രേജ്യോന്നാട് ഫോബിച്ചുംതു അടക്കുവം മറപടി പറയും.

വക്കീൽ:—അഡക്കുവം സമതിച്ചില്ലുകുണ്ടോ?

ഞാൻ:—എന്നാൽ വിവാഹം നടക്കുകയില്ല.

വക്കീൽ:—സമതിപ്പിക്കാനെന്തു വഴി?

ഞാൻ:—അതു നിശ്ചിറ്റ അലോച്ചിക്കേണ്ടുന്ന കാഞ്ഞംനാം.

വക്കിൽ:—തൊന്തരാനം കാണണില്ല. ചോദിക്കുന്നേബാൾ തന്നെ സമകിളില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ വളരെ വൈഷ്ണവാം അഭിചാരിച്ചും. നീ എന്നും വഴി കാണാം എന്തോ?

തൊൻ:—(മദ്ധ്യാസിച്ചുംകൊണ്ട്) അതുപോലെവിള്ളാലും വഴി ഉണ്ടാകും.

വക്കിൽ:—എന്താണാവഴി? എന്തുകുംബം ഒരു വഴി പറത്തുതാൽ തൊൻ എന്തു ചെയ്യാനോടുകൂടാണ്.

തൊൻ:—ജ്ഞാനില്ലോ നിങ്ങളുടെ മകൾ ജാനകിക്കട്ടിയെ വലിയ പിടിത്തമാണ്. ജാനകിക്കട്ടിക്കഴം അതു സ്ഥാനം തന്നെ. അവക്കും അവക്കും വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുത്താൽ പിന്നെ നിങ്ങളുടെ വിവാഹത്തിനും എന്തുവും വിരോധം പറയുവാനിടയില്ലെന്ന് തൊന്നുണ്ട്.

വക്കിൽ:—ഹാ, ഹാ. അപ്പുകൾ ഉപാജം. രഖിക്കും ഉപായം പറയില്ല.

തൊൻ:—എന്നാൽ അതിനു നിങ്ങൾ ഉറച്ചും?

വക്കിൽ:—അങ്ങുമതിനു ജാനകിക്കട്ടിയെമാത്രമല്ല, എൻ്റെ സർപ്പസപ്തവും തൊൻ കൊടുക്കുമല്ലോ. തൊൻ ഇന്നത്തെന്ന അങ്ങുമതിനു കത്തെഴുതിക്കൂട്ടാം. വിവാഹം അട്ടത്തെ ദിവസത്തിൽത്തന്നു കഴിക്കണം. എന്നാൽ നെടുക്കം അധികം കാക്കേണ്ണാവിവരില്ല.

* * * *

ഈജിറ്റാ വക്കിലിംഗൻറ അരാചതിയോട്ടക്രൂട്ട തൊൻ ജാനകിചു വിചാരം ചെയ്തു എന്നുറ വീംവാദം നാഡ്

വേററ്റു ദിവസം പത്തായി. പെൻഡ്രോദ്വാഹം, ജീവിത കാലവും ഒരുപോലെ അർത്തിശയചന്ദ്രവാഹിരിക്കേകാണു തൊൻ പെണ്ണായ കള്ളി എൻ്റെ ജാനകിയോട് മിണ്ടി യങ്കെ ഇല്ല. സുകമാരി, ഗ്രൂഹമബില്ലാസമാജത്തിന്റെ സെങ്കട്ടാം മിസ്സിസ് പീററ്റ് പേസാന്റ് മഡാമ്മഞ്ചട നന്നാ ചു അമേരിക്കയിൽ പോയ്ക്കുണ്ടെന്തു എന്ന ഒരു “കബൈറ്റ്” അവക്കു പറഞ്ഞു ഭോല്പുപ്പെട്ടതാണി. എങ്ങിലും അപ്പും ദാ തന്നെ “നിന്നു കിട്ടിയെനിക്കു സുന്ദരി; മഹായത്താളി നാൽ ജാനകി’ എന്ന പദം പത്രം ചെണ്ടു വിട്ടിട്ടു മണം. ഈ വത്തമാനം കേട്ടപ്പെട്ടാം ആവണ്ണു എന്നു നുാറുവുന്ന പ്രീക കണക്കിപ്പിച്ചു വകിലിക്കുന്ന കാൽം എട്ട് ക്കാറ്റ് തൊടാനമഖായിരുന്നില്ല. അഭ്രേക്കം നിംഫിയും സപ്രാത്തുകളും കുടി തന്നെന്ന എക്കപ്പത്തിയായ ജാനകിക്കു സുരി തെത്തുത്തി വെച്ചു. പാട്ടം പിരിപ്പിക്കാൻ എന്നിക്കു മ കത്രാർ നംമവും തന്ന കാശിക്കു വെച്ചാടിച്ചു. തൊൻ അരു സപ്രാത്തുകളും അഭ്രായത്തിൽനിന്നു തന്ന ശത്രവശ്രൂപപ്പെട്ട ഫണം എടുത്തു അഭ്രേക്കം മേലായു മട്ടാിവരാതിരിപ്പും വെണ്ടി വക്കുന്ന വഴിപാടുകൾ ചെയ്തു.

കരു വല്ലാത്ത പെട്ടീ.

ഇ. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ കെ. വി. സുഖീക്കരയും വളിയ ചങ്ങാതിമാണാൻ. ബന്ധുക്കിൽനിന്ന് ശത്രുക്കളുടെ ഉടൻക്ക നന്ദത്തും കൂട്ടി മാനിത്തും തെളിത്തും ദ അഭിവന്നതിൽപ്പിനെ കുറായി കൂട്ടവടം നടത്തിവരുന്നവരാണ്. രണ്ടാള്ളും സ്കൂളിൽതന്നാരാണെന്ന മാതൃമണ്ഡ; സ്കൂളിക്ക് ശ്രീ എഴുപ്പുഞ്ചിൽ ഇന്നങ്ങളും പണ്ണിപ്പെട്ട ഇന്ന അഭിവന്നവർ—എന്ന രണ്ട് തരംക്കാരെ ഉള്ളിട്ട് എന്ന വിശദ സിച്ചു വരുന്നവരുമാണ്. ചാരിത്ര്യാലി എന്നൊരു വരക്ക് ഒരു ദമാത്മാവന്നും സമമതിച്ചും, അഞ്ചിനെ കുറഞ്ഞ ഒരു ദിന സ്കൂളിലെക്കായിരിക്കുമെന്ന അവർ കൊന്നാലും സമ തിക്കില്ല. അഞ്ചിനെ വല്ല സ്കൂളിക്കുമാണെങ്കിൽ അവർ അവളുടെ കൂട്ടി നല്ലവല്ലും ഒഴിച്ചുവെക്കാൻ സന്മത്മ്പുമുള്ള വരുടാം അല്ലെങ്കിൽ ഹിതാനുസരണം പ്രവർത്തിക്കാൻ തന്റെ മില്ലാത്തു തുറുഗിക്കുന്നവരെല്ലാ ആയിരിക്കാനെ ഇടയുള്ള എന്നാണ് സൈന്യക്കുടുക്ക രണ്ട് ചങ്ങാതിമാഞ്ചേരും പ്രധാന വിശ്രാം. മഹും പോരുകിൽ, ചാരിത്ര്യാലി എന്നതു പ്രതുതിവിജയമായ ഒരു വലിയ ഭാഷ്മാഭാഗാനം അവർ വിഡിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു അതു കൊണ്ടു നടക്കുന്ന സ്കൂളക്കു കുമിനൽ തടവിൽ ജീവപത്രം കൊണ്ടുയിട്ടും; എന്നുള്ളടി ഇതു സരസ്വതാക്കൾ ഒരു പിടി തുടരുണ്ട്. നിയമനിമ്മാനസ്ത്രീയിൽ ഇവർക്ക് ഓഫീസരുമെല്ലാ നിയമാനം കൂട്ടുത്തതു അനുത്തുന്ന ഭാഗംകൊണ്ടു എന്നറിയുന്നില്ല. ഒരു വിശ്രാം നിരത്തുവക്കിന്നുള്ള താജേഴ്സുടെ വെറി

യ ഷാപ്പീൽ തൃപ്പിക്കരഹപ്പും, തന്റെ ചജാതിയും കുടകാരൻ
മായ ഗ്രാഫാലക്കരഹപ്പും സിഗറട്ട് വലിച്ചുകൊണ്ട് ബോർ
ക്കോളമേൻ ഇരുന്ന ബാഹോദോ ചെണ്ടുകിടാങ്ങളുടെ ചാ
രിത്രുലിക്ക മാനികരങ്ങളായ മനോരാജുങ്ങളിൽ ലയി
ക്കകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ നിരത്തിനേരൽക്കുടെ തുനാൽ
പറിക്കാനായി കോൺവെണ്ടിയോകനു ഒരു ചെണ്ടി
നീന്തു മെനിയിൻ അടിത്തോട്ട് മട്ടിവരെ ഇക്രൂട്ടുടെ നാലു
ക്ക്ലീക്കളും തോട്ടവെള്ളുത്തിലെ മിൻകുറക്കളുപാലു ച
ഴനു കളിപ്പാൻ തുടങ്ങി. ചെണ്ടി, വെള്ളപ്പും ഒത്ത തടി
യും പതിനേഴു വയസ്സും ഉജ്ജീ ഒരു സുമ്മവി തന്നൊന്നായി
രുന്നു. അവർ ക്ഷണം അതിലെ കടന്നപോകനാതിനി
ടക്ക ഷാപ്പും, ഷാപ്പുകാരമഡ്യും പ്രസന്നമ്പിയായെന്നു ക
ഡാക്സിച്ചു. നിവൃത്തിയില്ലാതെ മേരീച്ചുപായ നമ്മുടെ തന
വാട്ടകാരായ റണ്ട് പുള്ളിക്കളും അഞ്ചുരാന്തും മിചിച്ചുനോക്കി
തുടങ്ങി.

തൃപ്പിക്കരഹപ്പ്:—എത്രോ, ആ കടന്നപോയ ചെണ്ടി?

ഗ്രാഫാലക്കരഹപ്പ്:— എത്രക്കുറിയാം! ശോനിനോനാനിമത്ര
കാണികയാണു്.

കു:—ഹാ! എന്തൊരു നിറമാണു്!

ഗ്രാ:—എ! എന്തൊരു മട്ടിയാണു്!

കു:—അതുാ! എന്തൊരു നോട്ടമാണു്!

ഗ്രാ:—മെഡിമേ! എന്തൊരു നടത്തമാണു്! അതു നിന്തംബും
കലുക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു നടത്താം!

കു:—എൻ്റെ ഗ്രവാനേ! മരംധാസത്തോടെ നോക്കിയ
നോട്ടമോ!!

ഗോ:—അതുകൂപ്പാടെ ഇതു നല്ല ഷൈഡ്സിനെ തൊന്തീരാജു
ഈ കണ്ടിട്ടില്ല.

കൃ:—ഇങ്ങിനെ നന്നിനെ കാണാൻ എത്ര ചുന്നും ചെ
യുണ്ടാം!

ഒറാ:—ഇങ്ങിനെ നന്നിനെ വഹിക്കാൻ ഭൂമിക്കുതു ഭാഗ്യം
വേണാം!

കൃ:—ഇങ്ങിനെ നന്നിനെ വരിക്കാൻ അതുന്നിനൊത്തു ഭാഗ്യം
വേണാം!

ഗോ:—ഇങ്ങിനെ നന്നിനെ തൊടാൻ യോഗ്യതയുള്ളതു അതു
ശരാബ്ദി വോ?

കൃ:—അവളുടെ തുപ്പം എൻ്റെ മനസ്സിൽനിന്നു വിട്ടോ
കന്നില്ല.

ഗോ:—അവരെ തൊൻ മരിച്ചാലും മരക്കില്ല.

ഈ സുഖദാപസ്തനാരിൽ ഒരോത്തതക്കിം മഴററ
വൻ അററിച്ചാതെ ഈ ‘ഇഹലോകതിലോത്ത’മെയെ പാട്ടി
പാക്കണം എന്ന കലശലായ ആദ്യത്തും വാഴിയും ഉണ്ടാ
യി. രണ്ടുപത്തം അന്ത്യാന്ത്യം അന്തർത്ഥം മരിച്ചവെച്ച്.
ഇതാനും പോരുന്നതിട്ട രണ്ടുപേരും അന്ത്യാന്ത്യം അതി
രായ അനുയയും ജനിച്ചു. രണ്ടുപേരും ക്രേനേരങ്ങതാളിം
ചിന്താധനാരായി മിശാതെ നിന്നു.

കൃഷ്ണരാമ:—നീ എറ്റു വിചാരിക്കുന്നു?

ഗോപാലകൃഷ്ണ:—തൊനെന്തു വിചാരിക്കാൻ?

കൃ:—അവളുടെ ചാരിത്രം നമ്മേഖിനിനു പോക്കുന്നു?

ഗോ:—അതു പാപം എത്തായാലും നമ്മൾക്കു വേണ്ടാം.

കൃ:—എനിക്ഷണേങ്ങാ? അതു പഴുക്കിൽ നേര കള്ളുകളിലോ കാണം മനസ്സു വരുന്നില്ല.

ഗോ:—എനിക്കു അതു പൂക്കാവിൽ ദേഹ നായകരണ നട്ട് കാണാറില്ലെന്നു.

കൃ:—നമധി, പുന്നതനേന്നയല്ല, അതു കണ്ണാടിക്കു കര പിടി പ്ലിക്കാൻ ആരായുന്നതോന്നു നോക്കേണ്ടത്.

ഗോ:—അതു 1703-ാംനും മല്ലിൽ മംഗിനൊഴിക്കാനാ രേഖം സമർത്തിക്കേണ്ടത്.

കൃ:—അതു തക്കവിംബുദ്ധിൽ അപുതക്കുത്തത ദേഹവാം ഉണ്ടാക്കേണ്ടത്.

ഗോ:—അതു നിമ്മലജലത്തിൽ വിഷം കലശാന്മുഹൂര്മ്മത കോമനേയും അഭിവാദിക്കേണ്ടത്.

കൃ:—അവക്കു സർവ്വമാനുജ്ഞാനിൽ നിന്നും കാക്കണ്ടതു നമ്മുടെ മറയാണ്.

ഗോ:—എടത്തുനാരാധാരവയ്ക്കു യാതൊരു സമവാസവും അവധിക്കു വിരോധിക്കുന്നതു നമ്മുണ്ടാണ്.

കൃ:—അതു തളിക്കിനേൻ്തു ദേഹ പുഴുക്കുന്നതു വീഴുന്നതു എനിക്കു സഹിച്ചുള്ളടക്കത്തു സഹടമായിരിക്കും.

ഗോ:—അതു വൈശ്വക ക്ലൂഡേൻ്റു ദേഹ കേടു കുടുന്നതു എനിക്കു “മയണ്ടുനോക്കാത്ത ദേഹ പദ്ധതാപമായി രിക്കും.

കൃ:—അതു വൈശ്വതാമരയിൽ യാതൊരു വണ്ടിക്കുന്നയും വീഴാന്നവലിക്കേണ്ടത്.

ഗോ:—അതു ലതയിൽനിന്നു യാതൊരാളും ദേഹ പൂശ്ചാഖം അഥവാരിക്കുന്നത്.

കു.— തോൻ എതായാഡു അവക്കേ മോഗപ്പേട്ടതാൻ
അമിക്കില്ല.

ഗോഃ— എന്നുണ്ടെങ്കാഞ്ചാരിക്കും അവർക്കൊരു ദോഷ
വു നേരിട്ടുകയില്ല.

കു.— അപ്പോൾ നമ്മൾ റണ്ടിള്ളം ഇവളുടെ കാഞ്ഞത്തിൽ
ദേരു മനസ്സാണ്.

ഗോഃ— എന്നു ഇതു കാഞ്ഞത്തിൽ ശങ്കിക്കുതെന്ന വേണം.

കു.— എന്നിക്കാരു വളരെ സംസ്ഥാഷം.

ഗോഃ— എന്നിക്കം അജ്ഞിനെ തന്നെ.

വായനക്കാരെ, ഈ ക്രൂരങ്ങു കുറവു നോക്കു! ഇവയും
ഒരു സംസാരം കേട്ടാൽ ഇവരു ഇങ്ങവരെയും പൊണ്ണിൻ്റെ
ക്ഷമിതാക്കന്നാരായി സക്കാറിൽനിന്നു നിശ്ചയിച്ചതാണെന്നു
നീ തോന്നിപ്പോകും. മറ്റു, ഇതുകൊണ്ടു എങ്ങാൻ മേരി
ക്കാറുണ്ടോ? ഗതിരഹിതകളും രൂലുകളും ആയ എത്ര
പെണ്ണുണ്ടും പട്ടിണിയിട്ടു ദിവസം പോകുന്നുണ്ടും! അവ
രിൽ എത്രതക്കിലും തൈഞ്ഞിക്കു ഇവയുടെ വകയായി ഒരു
റോറത്തെ ആധാരം കൊടുക്കാൻ ഇവക്കു ഓരോന്നിയോ? ഇങ്ങിനെ
അഭ്യന്തരം ഉള്ളംമറ ചുവവു രണ്ടുകളും ഓരോ
തങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ കണ്ണാടിയിൽ എന്ന പോലെ നിഴലി
ചു ആ തങ്ങണിയുടെ മുവപത്രം തന്നെ ആരുഡോചിച്ചു കഴി
ചുക്കുട്ടി. അവജ്ഞാടു വല്ലവിധത്തിലും അടഞ്ഞുകുട്ടവാൻ ഇതു
രണ്ടു വിടമായം അവയുടെ ബുദ്ധിയേക്കതിക്കുന്നസരസനമായ
ബാരോ സുത്രം എടുത്തുനോക്കാറും, ധമിപ്പിക്കുവാൻ സാ
ധികമോ എന്ന തുക്കിനോക്കാൻ തുടങ്ങി. രണ്ടുകുട്ടങ്ങൾ
അന്നു ഉണ്ടാ നല്ലവണ്ണം ചെന്നില്ല. ഉണ്ടാ കഴിത്തു ര
ണ്ടു ക്രൂരങ്ങം അടിയന്തരമായ കാഞ്ഞം ഇണ്ടായിരുന്നുപോലെ,

ഷാപ്പിലേക്ക് ക്ഷുഗനം മടങ്ങിയെത്തിയിരിക്കുന്ന എത്തു കൊണ്ടുനാൽ ആ മഹായുദ്ധ മടക്കം കാണുമാണ് രണ്ട് ദേവ ഒന്നം ആരുരുഭേദങ്ങാറിരിക്കുകയായിരുന്നു. വരും വരും ബാലിക ഇപ്പഴിപ്പും എന്നോംതും നിരാശരൂപത്വം കാലം കഴിക്കുന്ന മുഴുവൻ സരസവാക്കം ഒരു മാതിരി അസഹ്യത പിടിപെട്ടു. അവർ ഇരിപ്പുമാറിയും, ആവിയിട്ടും മുഖം മിനക്കിയും, ഉറുഭോക്കിയും, കോഴിയുടെ വരവും ചുത്തി ക്കിച്ചു നില്ക്കുന്ന കുക്കെനപ്പോലെ, വളരെനേരം കാത്തുനിന്നു. നാലു മട്ടാരായപ്പോറു മുഖരനിന്നു ആ പെൺകിടാവു പത്രക്കു വരുന്നാതുകണ്ടു. കണ്ണതു നോമതു ഗോപാലക്കരപ്പാണുക്കിലും, ആശ്രാമം തൃപ്പിക്കരപ്പിനോടു കൂടി മിണ്ടിയില്ല. ഏകിലും ഗോപാലക്കരപ്പിന്റെ ക്രീഡ പരിശോധന നോട്ടു കണ്ണപ്പോറു എന്നതാണുന്നാറിവാനുള്ള കൈത്തുക്കത്തോടെ തൃപ്പിക്കരപ്പും അരങ്ങോട്ടുക്കു നോക്കി തൃപ്പിക്കരപ്പിന്റെ ക്രീഡിനം ദേവമാരുടെ ക്രീഡിനുള്ള അനിമേഷചിഹ്നം വന്നുചേരുന്ന് രണ്ടുപേരും താന്താഞ്ചേരി മറന്നു ചോരക്കിയൻ ഓത്തുക്കുള്ളപ്പോലെ ആ സുന്ദരിയുടെ ആസ്ഥാസവം കടപ്പാൻ തുടങ്ങി. ഷാപ്പിലേ സാമാനം ആക്കപ്പാടെ എടുത്തു പോയാലും മുള തുടരീയും രാളിം അറിവെന്തെനു വരിപ്പായിരുന്നു. മുള മാതിരി ഏക കാല ശ്രദ്ധ ഇവരുടെ കച്ചവടത്തിൽ ഇവക്ക് പതിപ്പിക്കാൻ സാധിച്ചിരുത്തുന്നു എങ്കിൽ ഇവർ പ്രണജണാൻ ലാക്ഷ്യിപ്പാരായാക്കുമായിരുന്നു. പെണ്ണു ഷാപ്പിച്ചിന്റെ ഒന്നു മുളിൽ എന്തീയപ്പോറും അല്ലും ശക്തയോടെ തോന്നിന്നു രണ്ടു കുറപ്പുമാറ്റരും ഉദ്ദഹാസഭയോടെ വാഴരാക്കി:

നോക്കി. മുഖ്യശബ്ദപ്പിന്റെ നേരത്തിടിപ്പു ശാഖാലക്ഷ ദള്ളും, ശാഖാലക്ഷരഘ്യപ്പിന്റെ നേരത്തിടിപ്പു മുഖ്യശബ്ദപ്പും സ്വഭാവാശി കേട്ടതുണ്ടി. അല്ലോ ഒന്ന് സംശയിച്ചു കളിച്ചുകിലും, ആ വല്ലാത്തചെപ്പീൻ ചുപ്പിന്റെ ഉമ്മറൽ ചെവന്നനിന്നും.

ഗോ-ക—:—(എഴുനോറിട്ട്) ഇങ്ങനു കേരാം. എന്നാണ് രേഖാളതു?

കു-ക:—(എഴുനോറിട്ട്) ഈ പിടം ഇരിക്കാം. രേഖാളാ സാമാന്യങ്ങൾ ഒരോന്നാശി തൊൻ എടുത്തുകാണ്ടി വന്ന കാണിച്ചതരാം.

ഗോ:—മികച്ച സോദ്ധുണ്ട്.

കു:—പലവർഗ്ഗത്തിലുള്ള വുഡുണ്ട്.

ഗോ:—ചെറിയവസ്തുകൾ കവറണ്ട്.

കു:—ഒസ്തരല്ല കയ്യു കടലാസ്സുണ്ട്.

ഗോ:—ഈ കടലാസ്സുണ്ട്.

കു:—വർഗ്ഗകടലാസ്സുണ്ട്.

ഗോ:—സുവിസ്തൃതിയിണ്ട്.

കു:—സുഹന്യത്വങ്ങൾ ഉണ്ട്.

ഗോ:—ജീകരിന്ന പററിയ ചെവാസ്സുണ്ട്.

കു:—പാവാടക പററിയ മറ്റൊരുണ്ട്.

ചെപ്പീൻ:—ശ്ലാകത്തിലുള്ള മിക്ക സാധനങ്ങളും ഇം ചെവാ മറിയിൽ ഉണ്ടെന്ന തൊൻ സമുച്ചിച്ചു. ഏനിക്കു രേഖാളായുംബോഡു എന്നു പാരിക്കുക്കേണ്ട്.

ശ്രീ:—നിംബക്കന്താൻ” വേണ്ടുന്നതു?

കൃഷ്ണ:—അതു ഇവിടെ ഇല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ തലച്ചോറിയിൽ നിന്മ വരുത്തിത്തുടം.

ശ്രീ:—തലച്ചോറിയിലും ഇല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ മതിരാശിയിൽ നിന്മ വരുത്തിത്തുടം.

പെൺ:—മതിരാശിയിലും ഇല്ലെങ്കിൽ നിംബർ ശൈമകിൽ നിന്മ വരുത്തിത്തുടമായിരിക്കും. അതോക്കെ എന്നി ക്കു നല്ല നിയേഹദാം. എന്നാൽ ആവല്ലെത്തിനു കിട്ടുമോ എന്ന് സംശയമാണ്.

ശ്രീ:—വേണ്ടെന്നതാണെന്നു കാണുന്നില്ലെങ്കിൽ, കാണു നാതുന്നതാണു വേണ്ടെന്നു പറയുതെ?

കൃഷ്ണ:—(ഒരു അളവാറി തുന്നിട്ട്) എന്തു സാമാനമാണ്” എ ണ്ടുന്നതെന്നു നോക്കു. ഒക്കെപ്പുകൾ ഭാഗ്യമില്ലെങ്കിൽ ഒരു സമയം ഇവിടെനിന്നതെന്നു ചെട്ടുക്കാണണ്ടാകും. സാമാനങ്ങളും കൊക്കിക്കൊള്ളാം. കൈകു കാണിച്ചു തരാം.

പെൺ:—നിംബളിടെ ഷാപ്പിൽ ഇന്നിനു സാമാനങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു കണക്കു നോക്കാനല്ല ഞാൻ വന്നതു. എ കിക്കു വേണ്ടുന്നതുണ്ടോ എന്നാറിവാൻ വേണ്ടിയാണ്.

ശ്രീ:—അതല്ലെങ്കിലും തന്നെ പോശിച്ചതു.

കൃഷ്ണ:—അതു കേരംക്കാനല്ലെങ്കിൽ തങ്ങൾ തള്ളാറായി നിന്നുതു.

പെൺ:—അതു ചരവാനല്ലെങ്കിൽ നിംബർ എന്നു സമ്മതി ക്കാത്തതും.

ശ്രീ:—എന്നാലിനി തങ്ങളായം മിണ്ടുന്നില്ല.

കൃഷ്ണ:—തങ്ങളും കണക്കു നിംബക്കു ഒരു ശല്ലുവും ഉണ്ടാക്കില്ല.

ചെപ്പീന്:—എന്നാൽ കോൻ വേണ്ടവതെന്നെന്ന പറഞ്ഞു
കൊള്ളിട്ടുണ്ട്.

കു:—യമേഷ്ഠിം പറഞ്ഞെന്നോളും.

പെണ്ണ്:—ഹവിട കാരംബുന്നി ഉണ്ടോ?

കു:—ഈപാളിക്കുന്ന വട ഉണ്ട്.

പെണ്ണ്:—ഹവിട ജൈംബിസ്റ്റുന്നോടോ?

ഗോ:—വിശ്രദിപ്പിക്കുന്ന മലംസബ്രഹ്മണ്ഡ്.

പെണ്ണ്:—ഹവിട ടിന്റിന്തിയുണ്ടോ?

കു:—അസ്സുല് മെട്ടിയച്ചുരുങ്ങണ്ട്.

പെണ്ണ്:—അരിയെന്തു കുന്ന ചോദിച്ചും പയറിതു എന്നാണോ ഒരവട്ടി!

ഗോ:—ഉഴുകു പറഞ്ഞു എന്നോ ഉള്ളൂ.

പെണ്ണ്:—ഹല്ലാത്തതു ചേരിക്കുവോഗോ?

കു:—അതു കച്ചവടക്കാനേന്നു മാറ്റുലാണ്.

ഗോ:—അല്ലെങ്കിലോ, വലിയപണം മടക്കിട്ടു കച്ചവടവു മാണോ.

പെണ്ണ്:—നിങ്ങൾ ഏതു പണം മടക്കിട്ടണോ?

കു:—പാർവ്വിരായിരും.

ഗോ:—എന്നായിരും കടം വാങ്ങിച്ചുത്തു് ഹതിൽ ചെ
ടില്ല.

പെണ്ണ്:—എൻ! ഇതുപതിനായിരും ഉറപ്പുകി മടക്കമോടു്

കു:—അയിലുഡയികും മടക്കമായിരുണ്ണ, അവുതിനായിരും
വാർഡാണ്ടിൽ കൊടുത്തിട്ടില്ലായിരുണ്ണ എങ്കിൽ.

ഗോ:— പ്രതിനായിരം എറുനാട്ടിലെ അഗതികരങ്ങൾ സംഭാവനയും ചെയ്തില്ലാതിരുന്നു എങ്കിൽ.

പെണ്ണ്:—നിങ്ങൾ ലക്ഷ്യാധിപരുംരാണോ?

കു:—ഒക്സാർഡം നല്ല തറവാട്ടുകാരാണോ.

പെണ്ണ്:—നിങ്ങൾ തറവാട്ടിൽ കാരണവന്നാണോ?

കു:—കാരണവന്നാക്ക് ഞങ്ങളുംലൂതെ തറവാട്ടിൽ രോഗ്യ യമില്ല.

പെണ്ണ്:—ഷാപ്പു തറവാട്ട് വകയാണോ?

ഗോ:—ഞങ്ങളുടെ സ്വന്തം വകയാണ്. ഇവിടെ ഉള്ള കീറിയ കടലാസുംകുട്ടി ഞങ്ങളുടെ സ്വന്തമാണ്.

ഇതാ, ഈ ഗാമാനങ്ങളെല്ലാക്കെ ദന്ത നോക്കിയാൽ വേണില്ലായിരുന്നു.

പെണ്ണ്:—ഈപ്രതിനായിരം ഉട്ടപ്പിക്കുട്ടെ സാമാനങ്ങൾ നോക്കിത്തീക്കാൻ വേഗത്തിൽ സാധിക്കുമാ?

കു:—ഇടയിൽ തുടങ്ങാളും നോക്കൊതിനു തരക്കെടില്ലാണ്.

പെണ്ണ്:—തരമുള്ള ഫ്ലൂറിം നോക്കാൻ ഏതാണ് വന്ന കൊള്ളും.

ഗോ:—മറ്റ വള്ളത്രം വേണാമോ എന്നറിഞ്ഞതില്ല.

പെണ്ണ്:—ഇവിടെ ഉണ്ടെന്നുല്ലോ?

കു:—ഉണ്ട്.

പെണ്ണ്:—തെ ബോള്ളിനൊന്താ വിലും?

കു:—രണ്ട്.

പെണ്ണ്:—എന്തും! ഈ ചെറിയ മുഖിനൊന്താരണ്ടുയും?

എം:—ഒരു സാധാരണ രേഖയായിട്ടാണ് വില്ലുന്നത്.

ഗോ:—കാരെ കാരക്കാരൻ പറയു അദ്ദേഹി.

ചേപ്പണ്ണ്:—ഹോ: ഒരിയായ വില പറയിൻ തീട്ടും.

എം:—ഈപിടെ സാധാരണ റററവിലയാണ്.

ചേപ്പണ്ണ്:—ഹു! ഒരുനിങ്ക കൈയ്ക്കണ്ട്. ഇത് സ്വീകരണം റെൻബവനറഡം നേരമല്ലോപ്പാ.

ഗോ:—അധികരണം പറയുന്നില്ല. നിന്മക്ക മുകാല നാക്ക തരിം.

എം:—ഈനു നടാടു വന്നാൽക്കാണ്ടാണ്. ശാശ്വദിക്ഷ ഇതിൽ മോതമാണ്. മേലാൽ ഈ വിലക്ക തരില്ല.

ചേപ്പണ്ണ്:—ആരുടു എന്നാൽ അതു ഡബൻ എടുക്ക.

മുള്ളിക്കുറ്റി. നുബഷട്ടക്കണ്ണവാഴീക്ക ശാഖാലക്കരുപ്പ് അതിട്ടു കൊടുക്കാൻ ഒരു കൈത്തുകളില്ല സോപ്പുചെട്ടി-പ്രചുനിറത്തില്ലെങ്കിൽ ഒരു— എടുത്തുകൊണ്ടവനു അതിൽപ്പും. ചുകന റിബൺകൊണ്ട് ചെട്ടിക്കൊഞ്ച കെട്ടം ഇട്ട്. ചെള്ളിനും കഞ്ചിയിൽ കൊടുത്തു. ചേപ്പണ്ണ് ശാഖാലക്കരുപ്പി ഫോട്ടു നേര ഉടച്ചാണില്ല. മുള്ളിക്കുറ്റിപ്പിന്റെ മുഖം ചെട്ടു പച്ചില ചോജ്യ ആയു.

ചേപ്പണ്ണ്:—ഈ കുപ്പിയിലോരാ?

എം:—അതു നിന്മക്ക പറവന്ന സാധനമല്ല.

ഗോ:—അതു നീ ചേരിച്ചും ഏങ്കാം തരില്ല.

ചേപ്പണ്ണ്:—അടപ്പാളിത് വില്ലുന്ന് ചൊച്ചതുണ്ട്?

എം:—വില്ലുന്നാളിൽ തഴനാശാണ്.

ചെപ്പ്:—എനിക്ക ഭാഗം വില്പാൻ പാടില്ലെന്ന വല്ല ഗവണ്മംഗള കല്പനയും തുറന്നോ?

രു:—ഈവമേംണ്ടിനു അങ്ങിനെ ഒരു കല്പന കല്പിക്കാൻ പാടില്ല.

ചെപ്പ്:—നിങ്ങൾക്കു ഗവണ്മംണ്ടിനേക്കാൽ വലിയ കല്പന കല്പിക്കാമെന്നോ?

ഗോ:—ഈജാറ നിന്നോടാദിനെ കല്പിക്കുന്നതു നിന്നോ ചിള്ളി സ്നേഹംകൊണ്ടാണ്.

രു:—ഈ ചാലുക്കും അതുകൊണ്ട് എങ്ങുള്ള ദശാശ്വം.

ചെപ്പ്:—വില്പാനയുള്ള സാധനം വില്പിപ്പില്ലെന്ന ശാംഗ് ടെച്നിക്കുണ്ടോ ചെപ്പും അതുകൊണ്ട്?

രു:—അതു സാധനമെന്താണെന്നു കേട്ടാൽ കൈമാറം പറയുന്നതിൽ തെറ്റില്ലെന്നു മനസ്സിലാവു.

ഗോ:—ഈജാറ ചാലുക്ക് ടെക്നിക്കും താണ്ടാൽ ശക്കിക്കണ്ട്. വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ അതു വിന്നുകയാണ്.

ചെപ്പ്:—വിന്നു എന്ന പറഞ്ഞാലെന്താണ്?

ഗോ:—ഈതൊരു ലഭ്യരിത്വവുമാണ്?

ചെപ്പ്:—ലഭ്യരി എന്ന പറഞ്ഞാലെന്താണ്?

ഗോ:—അതു ഒരു വക മദ്ധമാണ്.

ചെപ്പ്:—വയവക ഉദം എന്നാൽ കുട്ടിമാടി

ഗോ:—അതു; ഒരുവക മത്ത്.

ചെപ്പ്:—ഉത്തര എന്ന പറഞ്ഞാലോടി

രു:—അതു കടിച്ചുനോക്കിയാലെ മനസ്സിലാവു

പെണ്ണ്:—മുട്ട് എന്താണെന്ന മനസ്സിലാഭവേണാക്കിൽ
മുട്ടത്തോട്ടിയാം കഴിയു എന്ന പറയുന്നതെ
നൊന്ന്?

ഡോ:—മാംസത്തിന്റെ രസമെബാത്തനു ചോദിച്ചുാൽ തോ
ൻ ഏതെന്താണ് സമാധാനം പറയും?

പെണ്ണ്:—നിങ്ങൾക്കു സമാധാനം പറവാൻ കഴിയില്ല
യാിൽ അതെന്നും കരാമല്ല.

ഡോ:—അതുകൊണ്ട് അതു പറവാൻ സാധിക്കുന്നതു?

പെണ്ണ്:—നിങ്ങൾക്കരിവില്ലെങ്കിൽ തോൻ പറഞ്ഞുതരാ
മല്ലോ.

കു:—അംഗാന്തരാവട്ടം. അതാണ് തങ്ങൾക്കു കേരം
കേരാട്ടിക്കു.

പെണ്ണ്:—ഈതു നിങ്ങൾ വിഹാരിക്കുന്നോലെ അതു പ്ര
യാസമുണ്ടെന്നുമല്ല. മാംസത്തിന്റെ രസം ത്രും
ഗാരരസമാണ്.

ഡോ:—എന്നാൽ ലഹരി എന്ന വെച്ചാൽ വോരത്തില്ല
പ്രകാശിക്കു ഒരു വക ചാണ്ടാട്ടുന്നാണ്.

പെണ്ണ്:—മാംസത്തിന്റെ രസം അറിഞ്ഞരെങ്കുമേ ലഹ
രി വൃഥാവൃഥാനിച്ചുകൂട്ടു എന്ന വല്ല രജീഷഭാജാം?

കു:—ഈഞ്ചിന ഒരു രജീഷം ഇല്ല. രജീഷമില്ല.

ഡോ:—(മരച്ചഹസിച്ചിട്ട്) നിനോട് സംസാരിക്കുന്നതു തെ
ങ്ങൾക്കു വളരെ രസമായിരിക്കുന്നു.

പെണ്ണ്:—നിങ്ങളുടെ സംസാരം കേരംക്കുന്നതു എന്നിങ്കം
വളരെ നേരഞ്ഞാക്കായിരിക്കുന്നു.

എ:—ആദായമുള്ള സാധനങ്ങൾ പലതു രൂപ ഷാപ്പിൽ ഉണ്ട്.

ചെപ്പ്:—ഉണ്ടാവാം തൊന്തം സമർത്ഥിച്ചു. ഇവസ്തുതിക്കും ഇവസ്തുതിക്കും വളരെ അധികായം കാണാൻ ശേഷം.

എ:—സത്യം പറയുന്നതു ഇവസ്തുതിയാണോ?

ചെപ്പ്:—തൊൻ സത്യമെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ. ഇവസ്തുതിയോ നീം പാശ്ചാത്യിട്ടില്ല.

ഗോ:—ഇനിയൈന്താൻ “വേണ്ടുന്നത്”?

ചെപ്പ്:—വേണ്ടുന്നതു ഇവസ്തുതി കട്ടിയല്ലോ.

ഗോ:—ഇനിയൈന്തു പറഞ്ഞിട്ടാണ്, എന്തു തന്നിട്ടാണ് തൈങ്ങൾ നിന്നു മുഴുപ്പുചേരുന്നത്?

ചെപ്പ്:—എന്തു പറവാനും നിങ്ങൾക്ക് ലൈസൻസു നേടാം? എന്തുതുവാനും നിങ്ങൾക്ക് സാമാന്യങ്ങളും ഉണ്ടാം?

ഗോ:—പാട്ടുശേഷി കേതുവാളും തൈങ്ങൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ.

ചെപ്പ്:—അംഗീകാര പറവാനാലു നിങ്ങൾക്കിട്ടും പാട്ടുള്ളൂ.

എ:—ഇനിയൈന്താൻ “തൈങ്ങൾ” നിങ്ങളുടുച്ചപാശയില്ലത്?

ചെപ്പ്:—നിങ്ങളുടെ ഷാപ്പിൽ വന്നാൽ തൊന്തരിലു നിങ്ങൾക്കും വല്ലതും പറയേണ്ടതു?

എ:—നീയൈന്നും പറയുന്നില്ലല്ലോ.

ചെപ്പ്:—എന്നാൽ തൊന്തരാം, ധാതുചയ്യിലും പറയുന്നു.

എ:—ഒപ്പാക്കംഡുംവ തെ കാഞ്ഞും വേണ്ടതുണ്ട്.

പേണ്ട്:—“ഞാനിതാ പോൾ” ഫ്രീഡം പറക്ക. അജല്പ!

എൻ:—അതിലു; നിങ്ങൾ പേരഭാബണം അവിഭാതാൽ
കൊള്ളിയാം.

ചെണ്ട്:—സാമാനം മെടിക്കാവരിരാട്ട് പ്രഥം വാങ്ങക്ക
യല്ലാതെ, അവരുടെ റൈഞ്ചം വീട്ടുപ്പൈഞ്ചം വയറ്റും
ചാന്ദും മരം യാളുടമകൾ അറിയുന്നുന്ന കാഞ്ഞ
മെന്താണ്.

എൻ:—അതു ഇവിടെന്തെ ലീറ്റും കരിച്ചുവെക്കാണാണ്.

ചെണ്ട്:—കെ. ഡി. ലീറ്റുംലോന്നം എന്നു പെട്ട
തേനീടി.

എൻ:—അതു നിംബക്ക കാഞ്ഞം മനസ്സിംബകാണ്ടിട്ടാണ്.

ചെണ്ട്:—എന്നാലെന്തു കാഞ്ഞംതിനാവണ്ണം പറയുന്നതെ?

എൻ:—സാമാനജീവിടെ വിത്രേണാട്ടുടിയ കേരം ലോക്ക്
ശാഖാദിംശിട്ടെത്തത്തും. അതിന്റെ ഒരു കോപ്പി അര
യച്ചുതരാനാണ്.

ഗോഃ:—ഒംഗരിയുള്ള ചുമതലയാംഗം ശാഖാദിംശി പല ഭ്രാ
ണ്യങ്ങളിൽനിന്നും വരും. അങ്ങും ഓരോനു ഇതു
പില ചുമതരാതെ നിങ്ങൾ പേരിൽ അയച്ചുതരാ
നാണ്.

ചെണ്ട്:—വിത്രേണിയിൽ സാമാനജീവിടുകൾ
ഡി യാമാത്മിത്തിൽ സാമാനജീവി കാണുന്നതാണ്
നല്ലത്. ചുമരിഞ്ഞൽ മുക്കാഡാരുത്തിലും
ചുന്നുകത്രുപത്തിലുംകു പാഞ്ചാംഗമാണ് നല്ല
തു. അതുകൊണ്ടു നിശ്ചിരപറയുന്നതു രണ്ടം എന്നിക്കു
വേണാം.

ശാഹഃ—എന്നാൽ പേരെന്താണെന്നവിന്താൽ കൊള്ളിയാ മെന്നോടു മോധമെന്തു.

പെണ്ണു്:—എൻറ പേരറിയെണ്ടുനാ കാഞ്ചം നിങ്ങൾ കില്ലു.

ഗോഹഃ—മരിറാണമല്ലു. സജ്ജനങ്ങളുടെ ഒരു പരിചയം സവാലിക്കണം എന്ന രൂഗ്രമംകൊണ്ടു മരിയും ചോദിച്ചതാണു്.

പെണ്ണു്:—തൊന്തനാൽ സജ്ജനമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ വക്ക് എൻറ പേരറിവാനെന്തു പ്രയാസം?—

കൃഷ്ണഃ—മുഖംകൊണ്ടു സപ്രാവമല്ലുതെ പേര് മനസ്സിലാക്കാ നീ സാധിക്കില്ലു.

പെണ്ണു്:—പേരുകൊണ്ടു ആരുളൈ അറിയുന്നതിലും സപ്രാവംകൊണ്ടു ആരുളൈ അറിയുന്നതാണു് നല്ലതു്.

എന്ന കൃഷ്ണക്കുപ്പിനോടായി പറഞ്ഞു, ഗോപാല ക്കുപ്പിനു നോക്കി നേരു മദ്ധസിച്ചു, ആ വല്ലുതെ പെണ്ണു് ബലംപൂട്ടു നടക്കകയും ചെയ്തു.

കൃഷ്ണഃ—ഹു! എത്തു പോട്ടിത്തന്തിച്ചു പെണ്ണു ചും.

ഗോഹഃ—ഹു! മാതിരി നാട്ടിലേണ്ണാണു മതി!

കൃഷ്ണഃ—എത്തു കഴിച്ചിട്ടും പേര് പറഞ്ഞില്ലപ്പോ!

ഗോഹഃ—നാശി പേരറിഞ്ഞതിട്ടു കാഞ്ചമാണു്?

കൃഷ്ണഃ—ആരുളൈ മനസ്സിലാക്കാമെന്നു മാത്രം.

ഗോഹഃ—മനസ്സിലാക്കണ്ടുനാ മരാളിതന്നോയാണുവർം.

കൃഷ്ണഃ—മനസ്സിലാക്കണ്ണ ആരുളൈമാണു് നമ്മൾ.

പോകംമുഖ്യവും പൊള്ളിയും തന്നോടാണു് വിട വാങ്ങി അതെന്ന തൃപ്പിക്കരഹസ്യം, തന്നോടാണു് മദ്ധസിച്ചതെന്ന ഗോപാലക്കരഹസ്യം നുതാന്തമനാരാധി തുള്ളില്ലെല്ലുടു. രണ്ട് ചുള്ളികളും അയയ്ക്കും ഉള്ളിൽ എന്നെന്നാക്കു വിചാർജ്ജിക്കാണു് തിരുമാലകൾപോലെ തെളിപ്പുറപ്പേടുതെന്ന വിചാരിക്കു വരും. തൃപ്പിക്കരഹസ്യം, അവർ ഒരു ഉപ്പശി എന്ന വിചാരിച്ചു ഉടനെ ഗോപാലക്കരഹസ്യം അവർപ്പാ ഒരു മെനകയെന്ന നിന്നു ആകുഴിത്തു. തൃപ്പിക്കരഹസ്യം അവർ ത്രിഭിയിൽനിന്നു പൊട്ടിമുള്ളുവരും എന്ന ഉൽപ്പുരക്ഷിച്ചപ്പോൾ, ഗോപാലക്കരഹസ്യം അവർ ആകാശത്തിൽനിന്നു പോട്ടി വിണ്വഞ്ചിയും എന്നും ഉൽപ്പുരക്ഷിച്ചു. തൃപ്പിക്കരഹസ്യം, അവളുടെ അട്ടുനാ തിരുമുള്ളംബാളു വൈശാഖത്താബന്നു നിയുതിച്ചപ്പോൾ, ഗോപാലക്കരഹസ്യം അവർ ആകാശത്തിൽനിന്നു പോട്ടി വിണ്വഞ്ചിയും എന്നും ഉൽപ്പുരക്ഷിച്ചു. തൃപ്പിക്കരഹസ്യം അവളുടെ കാരണവന്ന തന്റെ പില ദ്രോക്കാഡി, സമുപ്പനം ചെയ്യാനും നിയുതിച്ചു. തൃപ്പിക്കരഹസ്യം ഭഗവതിക്കു നംത്രിനു പെട്ടിക്കൊടുപ്പാനും ദ്രോപ ഗോപാലക്കരഹസ്യം മുളിക്കുന്ന രണ്ടു കലശവും നേരും. ഓന്നിനുംതമില്ലെങ്കിൽ മുവഞ്ചി വിവാഹം കഴിപ്പാനുവിക്കുന്നമെന്നാകുടി രണ്ട് കരഹസ്യമായം മനസ്സുകൊണ്ടു ഉറപ്പാക്കി. എന്നതനാറിണ്ടില്ല, രണ്ട് കരഹസ്യമാക്കിം അഭ്യന്തരാന്തരാ പില അകാരണമായ രജയും രസങ്ങളും ചുറ്റുപുരുത്തുണ്ടി. വരാൻ പോകുന്ന കാര്യം പിലപ്പോൾ മുൻകുട്ടി മനസ്സിൽ നിശ്ചിക്കുമെന്ന കേരംക്കുന്നു. അങ്ങിനെ യാഥാന്തരിക്കിയ മുവഞ്ചുടെ സവിത്രപം വളരെ ദിവസത്തും ഒരു നിലനില്ലെന്നു എന്നാൽ കണ്ടു! മുജ്ജിനെ ദിവസം രണ്ട് കഴിഞ്ഞാൽ, മുന്നാമത്തെ ദിവസം ഗോപാലക്കരഹസ്യം പതിവുംതോലെ ഉണ്ണാൻവേണ്ടി വീഴ്ചിൽ ചെന്നപ്പോൾ

തന്റെ മേൽവിലാസത്തിൽ അവിടെ ഒരു കത്തു കിടക്കി നാമു കണ്ടി. ഉടൻ തന്റെ ഉറയും കീറി കത്തു വാങ്ങിപ്പും ഡുവത്തിനു നിധി കിട്ടിപ്പോലെ, ഒരു തൈജിപ്പുണ്ടായി. ഒരു പതിനുംബിരം ഉടപ്പികയുടെ ഫ്രോ നോട്ടോ മഴറാ ഭദ്രമായി കെംബണ്ടുവെക്കണ്ടവാലെ, അഞ്ചു മിം അതു തന്റെ ഏഴുള്ളംപട്ടി തുറന്ന അതിൽ എത്ര ദ്രോ ദ്രോവായിക്കൊടു വെച്ചു. കത്തിലെ വാഹകം താഴെ ഏഴുള്ളതിൽ പ്രകാരമായിരുന്നു.

പ്രീയ സാരേ,

ഹന്നലെ ഷാപ്പിൽനിന്ന് നിങ്ങൾ പേരു ചോദിച്ച ദ്രോഡം, നിങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധകാരനം കുട്ടി ഉണ്ടായതിനാൽ ഹരയാതെ കഴിച്ചുതാണ്. വാസ്തവം പരഞ്ഞമെങ്കിൽ എ നിയോയാളെ കേരബം പിടിച്ചിട്ടില്ല. ആ അസ്ഥാ ഷാപ്പിൽ ഉള്ളപ്പും എനിയ്ക്കാവിടെ വരാനുകൂടി മട്ടിയാകുന്നു. നിങ്ങൾ എങ്ങിനെ അവനെ ശ്രദ്ധകാരനാക്കിച്ചേരുതു തത്തു എന്നുകൂടി തോനു അതിശയിക്കുന്നു. നിങ്ങളേം ദ്രോ ലെയുള്ള ഷാഗ്രഹാക്ഷണം ഇവാം കണ്ണിട്ട് അളളുടെ സപ്പാവം ഗണിച്ചേരുന്നുനു സംഖ്യിക്കാതെത്തു വരുത്തെ ആര്യവുംഊഹയിക്കുന്നു. നിങ്ങളെക്കു കണ്ണിട്ട് മാനുമാണ് എന്നും ഉണ്ടല്ലെങ്കിൽ വാങ്ങുന്നു വ്രാജന ഷാപ്പിൽ കടന്നവന്നതു. നിങ്ങളെക്കു കണ്ണിട്ട് ഉടനെതന്നെ എൻ്റെ ഉന്നസ്തു നിങ്ങളുടെ അന്നര ചുട്ടീകൾ എത്താറിക്കുന്നു. നിങ്ങളെക്കു ശ്രദ്ധാലെക്കുണ്ടു് എന്നു ഭാഗ്രതത്തിനേക്കും, ഇതുവരെയും കണ്ണിപ്പുണ്ടു് എന്നു വാദിക്കാശ്രൂതത്തിനു ഘടനം തീരുന്നു. ശക്കത്തുക്കു, ഒരു പ്രാവശ്യം ദാതരു കണ്ണിട്ട് ചിഷ്ടുന്നുനു കുത്തയക്കുമെബിൽ മുഴു

പാശിനിക്ക അഞ്ചേയ്യും പത്രത്തണ്ണും യോഗത്തിനും വിരോധ യമില്ല. ഷുഡ്യോറിക്കാവിന്റെ സൈരാ നീംത കൂളി മാളിക വീടൊഴിം ചാണ്. അതു അപൂര്വാര്ഥം ഇപ്പാത്ത ദേഹിക്കുമെന്ന്. നാൽക്കു വെച്ചുകൊണ്ടം അപൂര്വമാണിക്കു തെക്കുംഭാഗ തിരിയ്ക്കുടെ അവിടെ വന്നാൽ വീട്ടിന്റെ പട്ടിംഗ്രാഫും മറ്റൊരു എല്ലാം നില്ക്കുന്നണിക്കും. ഏഷ്ടം ചിന്തപ്പാം.

എന്ന്, സന്തതം,

മാങ്ങഴി ഉള്ള്.

മംഗല എന്ന പേരിനു തന്നെ മംഗലത്തിനും ഗോപാലക്കരപ്പിനും തോറി. എറാവു, പ്രേമാദാത്ത മത്രയും ജാഹാമാക്കാൻ വിഭിന്ന വിവരിച്ചു എടു വസ്തുക്കളിലും ബൈച്ചു മികച്ചു വസ്തു തനിക്കു സിലിച്ചുതു മഹാ ഭാഗ്യമാണെന്നും ഗോപാലക്കരപ്പാപ്പിച്ചു. സർവ്വക്കാൻ പാടിപ്പാത്ത സംഗ്രഹണത്താട്ടുടെ ഗോപാലക്കരപ്പ് തന്റെ ചുറവുകളിലില്ലെങ്കിൽ സകലരോടും അതിയായ ലോഗ്യവും അതിൽ കവിതയും ശ്ലോഗവും കാണിച്ചുത്തുണ്ടാണ്. വേദശാരതാം അമുഖവിന്റെ നാറപ്പിരണ്ടിൽ കാളിക്കട്ടിയെല്ലും ഉള്ള ലിലാക്കി നാലുനാഴിക നേരത്തോടും ചുംബിച്ചും കളിപ്പിച്ചും പാഴിയാം പറത്തും താലോവിച്ചും നടക്കുന്നതു കണ്ണപ്പാറാം മുപ്പുക്കു നൊസ്സു പിടിച്ചുപോഡാം ഒരു തുടി അമുഖക്കും ശക്കിച്ചുപോഡി. ചൈക്കാരൻ കണ്ണും പഴം നേടിച്ചു തിനുകൊഞ്ചും രേണു സംഭാവന ചെയ്യുന്നും അവണും അന്ത്യായികും അവധുന്നുപോഡി. കാരണവരുടെ മക്കാ കുപ്പാക്കൾ കൊണ്ടുകൊഞ്ചുംബാമെന്ന വംദനത്തം ദാക്ഷപ്പാം അമുഖായിച്ചും തുടി മന്ദസർച്ചുപോഡി. ഗേഡ്

പരലക്കരുപ്പിനു കൂടുവടത്തിൽ എന്നോ കേമമായ ലാഡ് മണഡായിട്ടാഡായിരിക്കുമെന്ന നിശ്ചയിച്ചു, പറവിയ പൊൻ കട്ടികളും തനിക്കില്ലാതെ പോയല്ലോ എന്ന ദ്രോശി സന്നാ അമ്മായി തന്റെ കൂദാജത്തിയുടെ മകൾ സൈന്യാ മിനിയേ ഗോപാലക്കരുപ്പിനു വേഴികഴിച്ചു കൊടുപ്പാണ് അന്ന രാത്രി അമ്മാമനോട്, തവയണമാറ്റം വഴിയായി ചീവ് കിരുപ്പാഹമില്ലാതെ നിർമ്മാണവാദത്താദാരം സന്ധാ ചിച്ചുവെച്ചു. ഇതുനെന്നായ കമയാണു്! ഇങ്ങിനെ ഒരു മുക്കുംഭ എത്തു പുത്രാഖ്യാനു് കിട്ടുന്നതു്?

* * * * *

ഗോപാലക്കരുപ്പു് ഉണ്ണാൻ പോയ അവസരത്തിൽ തീർപ്പുക്കരുപ്പു് ഷാപ്പിൽ സപ്കാളുമായി ഓരോ മനോരാജു് യും വിചാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. അഭുപാദം എക്കുംഭേ പത്രണ്ട് വയസ്സുള്ള ഒരു പൊൻകട്ടിവന്നു തു ണ്ണുക്കരുപ്പിന്റെ കൈവരം തെരഞ്ഞത്തു കൊടുത്തു. എവിടു നാണ്ണനു ചോഡിച്ചുപ്പോറും മുപ്പത്തി തന്നാതാണ്ണനും പറവത്തു ആ പൊൻ കിടാവു നടന്നു. കുറുതു ഇങ്ങിനെ യാഥിയും:—

പ്രിയ സാരേ,

ഇന്നാബാ ഷാപ്പിൽ വന്നപ്പോറു പേര് പറവാൻ മട്ടി ചു എന്നും ഇന്നു ഒരു കത്തയുട്ടാൻ ദൈം പ്പുടക്കിൽ നി അദി അത്രഭൂതപ്പെട്ടിനാണാക്കം. അങ്ങനെ സങ്ക്ഷാരം ഒരു കാമദേവനാബാന്നുള്ള ഭോധം സ്രമാദ്ധിഷ്ഠിയിൽതന്നു വന്നിപ്പാവുകൊണ്ടു ഇന്ത്യയുള്ള വഴിടുക്കുടെ ദൈം തനിന്നു മറവ കാരണം ശഭദരൂപം വിളിച്ചുപാദിച്ചാണ്ടില്ലെല്ലാ, ദിശാങ്കു

ഒട്ടക്കൈക്കണ്ണ അസ്ഥിതിനെ ക്രൂരകാരനായിക്കണ്ണഭര്ത്തു
കൊണ്ണാണ് അധികഫോറുത്തിനുനം ഞാൻ നില്ലോ
ഞതു തു്. ഒരു ആവബവയുടെ അപേക്ഷ അവിടത്തെ അ
നില്ലുത്തിനുവരുത്തുകയില്ലെങ്കിൽ പുഞ്ചേരിക്കാവിന്റെ
നേരേ മീതെ കാശ്രന്ന ശീതത മാട്ടിക വീട്ടിലേക്കു, വട
ക്കലാഗത്തിൽ ക്രൂര നാച്ചേ അസ്സമിക്കാനടക്കങ്ങാർ പ
ടിന്ത്താരു ഭാഗത്തു പരമാനന്ദത്താടക്രൂര കാത്തുനില്ലു
നു എന്നു കാണാവുന്നതാണ്. നിങ്ങളേപ്പുാലേഷുള്ള
ബുദ്ധിമാനാരോടു വളരെ ഒന്നം തുറന്ന പരയേണ്ടുനാ ആ
വശ്രമില്ലെന്ന ക്രതി തല്ലോലം മതിയാക്കുന്നു.

എന്നു്, സപ്പൻം,

ക്രൂരലു കാളി.

ഈ കത്തു വായിച്ചപ്പുാം തുല്ലുക്കരപ്പിനു നാട്ടു
തിരിയാത്തവന്നുജ്ഞി പരമാനന്ദ ലഹരി പിടിപെട്ടുനു
പ്രത്യേകിച്ചു പരിയണ്ണതില്ലെല്ലാ. കൊതിച്ചു വസ്തു കാഖി
നു തടഞ്ഞു എന്ന ഭാഗ്യം എത്ര അപൂർവ്വമാണോ! അദ്ദേഹം
അതു കത്തു ചുംബനംകൊണ്ടു നന്നച്ചു. അതു കത്തു എത്ര
തവണ വായിച്ചിട്ടും തുണ്ടുന്നു കിളിപ്പുംഞ്ചപ്പോലു, പി
നേരും വായിക്കാമെന്ന തോന്തി. ഒന്നിച്ചതിന്ത്പിനുനു
ഈ വലിയ സന്ദേശം തുല്ലുക്കരപ്പു് അനന്തവിച്ചിട്ടില്ലോ
എന്ന സംശയമാണോ. പ്രസാദംകൊണ്ടു പ്രകാശിക്കുന്ന
അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിവത്തിനു ഒരു വക ബാല്യം വെച്ചു.
രോംകിം - ഉപദേശം കൊട്ടക്കാനോരുക്കമില്ലുത്തവന്നും
അദ്ദേഹത്തിനു ഭ്രമി ഒരു രമ്പലോകമായിത്തിന്നു. താൻ
അയച്ച രജസ്തുന്നുന്നുടോടിന്നുപ്പുകാരം നുറവപ്പികയും ഒരുക്കി

തന്റെ കടക്കാരനായ മൊയ്യു വന്നപ്പോൾ ശാതവർദ്ധണ അവനെ ഓൺഡോറാർ മുഖം വിസ്തൃതിക്കും, അവനെ കാണുന്നോരും ശക്തിക്ക് കയ്യം ചെയ്യുന്നതു സ്ഥിരമാക്കും, അവനെ വളിരു ആര്യാദാവോട്ടും ഇവനു കാണുന്നതു കൂടിയില്ല, ഒരു ദിവസം കൂടിയില്ല, മുഴുവൻ, വലിക്കാൻ സിഗററ്റം കൊടുത്തു. തന്റെലും തിരുക്കാതാണ്ണിൽ പുനം നീംരണ്ടാംസംകഴിഞ്ഞിട്ട് കിട്ടിയാൽ ഒരി എന്ന പറമ്പി ഒരു കൂറ്റും വാങ്ങാൻ ആട്ടാക്കാതെ, അതു അംഗ്യാളിച്ചു പോയ മാസ്തിളിയെ മടക്കി അയച്ചു. സ്ക്രൂഛിൽനിന്നും വിട്ടി ലേഡി മട്ടജ്ഞനാ ചെറിയ കട്ടികൾക്കാശം. തന്റെ ചാപ്പിന്റെ മുഖി തക്കുട കുട്ടിപ്പോക്കുന്ന സകല പിച്ചുക്കാശം അലുവ ശ്രദ്ധപ്പാത ഏറിന്തതു കാട്ടക്കാനാ അനുഭവിച്ച നാശപ്പാടു ഒക്കെ അനുഭൂതിപ്പിച്ചു. ഇടയ്ക്കു ചുപ്പാക്കാതെ, സുഖരിക്കാം കള്ളാടിനോടി രാസിക്കാവോലെ, കൂത്തു വായിച്ചു മന്ത്രാസിച്ചും സന്ത്യംപോകി അപ്പിംഗാം മദറപ്പുരമാനന്ദക്കാരന്മായ ഗോപാലകരുപ്പും ചാപ്പിയും കുറിവന്നതു.

ബോഃ—എന്താ? കൂത്തുവായിച്ചു മരഹമിക്കുന്നതു?

കുഃ—ശാതേനാനില്ല. ലൈം കാരൻ രാമാനുജിനായും എഴുന്നൊന്നും. നൃാരാധരപ്പിക്കയുടെ തുണിപ്പാഡാ നീ കടത്തിനു ചൊല്ലിക്കുന്നു. അലൈക്കിൽ തന്നു ഇടിടെ വളുവു ചെന്ന കുറിയിൽ കിടപ്പാനും. ഇജിനേക്കിം കെട്ടിക്കാൻ കുഞ്ചിയാൽ കൂച്ചവടം നടക്കണാം!

ഗോ:—രാമണ്ണിനായൽ നല്ലപുള്ളിയല്ല? എന്നായിരുന്നു വിങ്ഗാധി?

എ:—അവധി കൊടുക്കേണ്ട.

ഗോ:—നല്ലത്.

എ:—നിങ്ങൾക്കും ഒരു കത്തുണ്ടായിരുന്നു എന്ന തഹരാൽ ദ്രോ പായി പറത്തുപ്പോ? അതു കിട്ടിയോ?

ഗോ:—ഈതേ; കിട്ടി.

എ:—അതു യാദെന്നായിരുന്നു?

ഗോ:—കമ്പിള്ളിക്കാരൻ മധുവിശ്വസന്താനാം നൊന്നിനാളു വിശ ദോധി ഒരു കമ്പിള്ളി വിലബാവന്താനേന്നു മോഡിച്ചിരുന്നു. മുപ്പത്തുഒമ്പുകയാൽ കറന്ത ധാരയാ ഒരു കമ്പിള്ളിയും അവൻറെ ഷാസ്ത്രിലില്ലപ്പേരു. ഈവ ഹാശി ഇങ്ങിനെ വിലാ പറഞ്ഞതാൽ എങ്ങിനെ യാനാം ഈ കാലത്തു കഴിഞ്ഞുനീട്ടാതു!

ഇങ്ങിനെ ഈ രണ്ട് പരമാനന്ദ ഘൃഷണമായോ, കത്തി സ്ത്രീ കാഞ്ഞുണ്ടപ്പുറി അന്നോന്നും കമ്പിള്ളിച്ചുകൊണ്ട് കാരോ ത്വടി പറത്തിപ്പിക്കുവോരി ഇവയുടെ കുളിക്കാല ത്തിനു നെല്ലുകാരൻ രാമണ്ണിനായാൽ കമ്പിള്ളിക്കാരൻ മധുവു, മദ്ധ്യരാസിച്ചുകൊണ്ട് നെന്നിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നു. ഒപ്പവ ഗതിക്കു മരക്കുണ്ടോ? മദ്ധ്യസത്തിനു മരപടിയായി ഒരു മദ്ധ്യസവു കുടി കൊടുക്കാൻ കഴിയാത്തവള്ളും അന്നധാരിച്ചുപോയ ഈ രണ്ട് വണ്ണക്കന്നാർക്കും ഏകകാല ത്തു നെന്നാറിടിപ്പു എറഞ്ഞു. അഞ്ചുന്നും ഭയംബാധയ രണ്ട് കൂടുകരായ ചണ്ണാതിമാർക്കും വന്ന കേരിയവക്കുട്ട് അപ്പാമ്പും പറവാനും കുടി സാധിച്ചില്ല.

രാമണിനായർ:—എന്താ, തങ്ങളേം വല്ല ദിരോധ്യവു മുണ്ടാ? കണ്ടിട്ട് നിംബാലാങ്കുടി ഭാവമില്ലെല്ലാ?

മഹു:—എന്താ, ലണ്ഠനക്കം മോറിക്കായ ബാട്ടും?

ഗോ:—വിശ്വേഷിച്ചുണ്ടാമില്ല.

എ:—എന്താണ് നന്നിങ്കു വരാൻ തോന്തിക്കു?

രാ:—തങ്ങൾക്കൊരാളെ കാണാൻശായിരുന്നു. അപാക്ക നാ വഴിക്ക നന്നിവിടെ കേരി. അതു യേ ഉള്ള.

മഹു:—ഇംഗ്ലീഷ് പരക്കിക്കാക്കു നല്ല അയിച്ചുവെണ്ടാ?

എ:—ഒരു വക.

മഹു:—തെമ്മൻറ ഷാസ്ത്രിയ്ക്കല്ലു മൊണ്ഡുള്ള കമ്പിളിക്കറം എത്ര ദേശായി സ്ഥന്നിററ്. നല്ല ശലവവ്. ജീവല ചെയ്തതി ആദ്ദോധന. അഞ്ചുരപ്പിക ശ്രാവിനാ. കോ പാലക്കരപ്പ് “ഇന്നാളി” ബന്ധം കണ്ടിററ് ചെയ്തതി കനാറം പറഞ്ഞിക്കു.

ഈ കേടുപെട്ടാം തീർഖിക്കരപ്പ് “അത്രായുമ്പുരുത്തോടെ ഗോപാലക്കരപ്പിനെ ഒന്ന് നോക്കി. അംപ്പാം ഗോപാ ലക്ഷ്മിപ്പു അടിയന്തരമായ എന്നോ തിരഞ്ഞെ കണ്ടിച്ചി കാനുള്ളിത്തു പോലെ പേരുടുതു വാദോ ഭാഗം വളരെ ശ്രദ്ധയോടെ ദിനിച്ചുമരിച്ച നോക്കിത്തുടങ്കി.

രാമണിനായർ:—മാസ്ത്രിയുടെ പത്രാസ! വലിയ വില്പന പോലും. കമ്പിളി അഴിയാത്തതിട്ട് എൻറെ മെൽ എഴു കമ്പിളി പിടിപ്പിക്കാൻ നോക്കി വിരുദ്ധ പണ മാക്കിക്കൊടുക്കാൻ. എന്നാൽ എന്നിക്കൊടു പിടത്ത

കൂട്ട്. കൂടം വാങ്ങുകയോ കൂടം മോബിക്കകയോ ചെയ്യുണ്ടോ കാഞ്ഞുമേൽ ഇല്ല. എൻ്റെ അയയ്സിനിടക്ക വല്ല സാമാന്യവും കടത്തിനെന്നും, വല്ല പണവും കട മാഡ്യോ ഇതുവരെ ഒരാളോടും മോബിൾടില്ല.

ഈതു കേട്ടപ്പോൾ ഗോലുലക്കിടപ്പു് തുള്ളിക്കുറപ്പും കൊരുഗ്യുത്തുരത്താടെ എന്ന നോക്കി. തല്ലാലും മരുരായ ശീ കഴിവും തോന്നാതെ തുള്ളിക്കുറപ്പു്, രാമണിനായരോടും എന്നും സപകാത്രും പറവാനുണ്ടെന്ന നാട്ടുത്തിനേൽക്കും അഞ്ചു ഹരത്തിനെന്നും കയ്യും പിടിച്ചു നിരത്തിനേൻ്തിരിക്കാം. കരേ നേരം കഴിഞ്ഞത്തിൽ പോന്നാ, നെല്ലുകാരനും കമ്പിളിക്കാരനും ഷ്യാമ്പും വിട്ടപോയരപ്പും ഇതുവരക്കണം അനേന്നാനും വിരുപക്ഷിച്ചും സ്നേഹിച്ചും, ചപാന്നിരുന്നു രണ്ട് ക്രൂക്കായം ഓരോ കാസ്പലമേൽ ഇരുന്നു, ഓരോയുവൻ മറ്റവൻെന്നും വഞ്ചിന്നുണ്ടിയുടെ കാരണാത്തെപ്പറ്റി തലയിട്ടടിക്കല്ലോയി. ആ വല്ലാത്ത സ്വപ്നങ്ങളും ഇഴ രണ്ട് വിട്ടിനായം വേണ്ടിലഭിക്കം ദേശാന്തരം ഒരു ദേശം തെ പെട്ടീനെന്നും കൂദാശ സ്വന്തിരിച്ചും അവക്കു ഉക്കാഡി മാളിവാചി ഗോപാലക്കുറപ്പു്, കാട്ടാലകാളിയായി തുള്ളിക്കുറപ്പു്, ഒരേ നൈ വാത്തെ പല പേരുകളായിരുന്നാഡോപാലും, നാട്യം അരരാധിച്ചു,

കാർമ്മസിക്കംഞ്ചായ രണ്ട് കരപ്പുന്നായം അംഗാനന്നാ തൃപ്പം വഴിയായി കത്തിനും ഓരോ മരവടി അയച്ചു, ഗ്രാവാലക്കുറപ്പും മരവടി താഴേ പറയുന്ന മുകാഞ്ചാഞ്ചിരുന്നു.

പ്രീയ മഹാദി മാളി,

നിന്നെ കണ്ണ അനുത്തന്നെ എനിക്കു നിന്നോട് കൊതി റീണോഹായിരിക്കുന്നു. നീ എൻ്റെ സ്വന്തം സപ്രസ്തുതയായിത്തന്നെ തോന്ത് വിഹാരിക്കുന്നു. ഇന്ന് വൈക്കണ്ണരം ആരുമണിക്കു തോന്ത് അവിടെ എന്നതാതി രിക്കില്ല. ഇങ്ങിനെ ഒരു നിസ്സീമമായ ഭാഗ്യം ഉണ്ടാവാൻ നീ ഇടയ്ക്കാതിരുത്തുന്നു. നിന്നു ഏൻ്റെ സർവ്വ സപ്രവും തയ്യാറാണ് തോന്ത് മടിക്കുന്നതല്ല. നീ പറത്തേ ഡോലെ തൃപ്പിക്കുവേണ്ടിനു എനിക്കു പത്രമുണ്ട്. ഒരു വശ കനാണ്. വിശ്രദിപ്പിക്കുന്നുണ്ടോ. നിന്റെ നേരെ ഓടി എന്നതാനുള്ള അവസരവും പാത്രതന്നെ ഇരിക്കുന്നു.

കൂദാക്കശ്ശുഞ്ചീൻ്റെ കത്തു നാഴീ വരയുന്ന
പ്രകാരമായിരുന്നു.

എൻ്റെ ജീവിതസ്വർഖപ്രഭായ കാട്ടാലാ കുളി!

എന്നു വീ പരമാനന്തതിൽ മുക്കിയിലിക്കുന്നു. നിന്നു കാണുന്നായുതനു പ്രമാനിക്കുമ്പോൾ വിഹാരിക്കുന്ന എന്നിക്കു നാന്ന് അതുല്യംഗനം മെയ്യുന്നതു ഭ്രവമാനന്ന മല്ലാനെ മാറ്റുന്നതാണ്. എന്നാൽ അധികം ഒരു സപ്രാപ്തം കാണിക്കുവാൻ മാത്രാണി കണ്ണുംരിക്കുന്നു. നിന്നു കെട്ടിപ്പെട്ടി പുണ്ണം അവസരവും കുള്ളു തോന്ത് നിമിഷങ്ങൾ എന്നുണ്ട് പുരുഷാം കൂടിക്കുന്നു. ദേഹാലക്ഷ്യങ്ങൾ ഒരു വെറുങ്ങാനെന്നും മാറ്റുപ്പാരക്കിട്ടിയും സംഭവിച്ചുകൊണ്ടുണ്ട്.

ഈ കത്തുകൾ നോട്ടേപ്പും നൃപാലം കുള്ളും ഇടുന്നതാംകുട്ടി രണ്ടുപെട്ടം വളരെ നൃത്തംമുത തുണ്ടായി. രണ്ടുപെട്ടി

വരാൻപോക്കനാ ദിവസം ഓണജ്ഞാ, വിഷ്ണവോ എന്ന പോച്ച തോന്തി.

അതു വല്ലാത്ത പെൺ^o കൃഷ്ണാക്ഷീ കറിച്ചയച്ചു ദിവ സവും പുലഗ്ഗ്. രണ്ട് കൃഷ്ണാങ്ങം ചാപ്പിൽ നിന്നു തെ രഭയാൻ ഓരോ ഉപാധം കണ്ടപിടിപ്പാൻ തുടങ്ങി. ഓരോത്തും അന്നു^o നാലുമണിക്കു തന്നു ചാപ്പിൽക്കിന്നു^o പിരിയുവാൻ തരം നോക്കി.

ശ്രീ-കു—ഇന്ന്^o വടക്കരയിലെ ചന്താഞ്ചു^o. നാലു മ സീ വംഡിക്കു ഏതുനിക്കുവിടെ വെല്ലാതെ നിവൃത്തി യില്ല.

എം-കു—എന്നാണു^o ഇതു അടിയന്തരം.

ശ്രീ-കു—മരഹാമർദ്ദി. മുളക്കാരൻ കഞ്ചാലിക്കു^o തൊൻ മുന്നുട ഉദ്ധ്വിക കടം കൊട്ടത്തിങ്ങനു. പി ററ ചന്തകു^o തരാമെന്നായിങ്ങനു ടൂണ്ടത്തു^o. അതു മന്ത കൂച്ചിത്തു. ഇന്നാതെത ചന്തകു അരുയാളേ കി ണ്ടപിടിച്ചുംബുചു. പണം കിട്ടകയ ഇല്ല.

എം-കു—ഇനിയതെന ചന്തവരെ കാത്തുവിന്നുടെ.

ശ്രീ-കു—ഇല്ല. എനിക്കു പന്നത്തിനു നന്ന തിച്ചക്കുളങ്ങു^o.

എം-കു—എന്നാൽ പണം ഞാൻ തരാം.

ശ്രീ-കു—എൻറു വകയായി പണം ഉണ്ട ഒപ്പാൽ നിങ്ങളും എന്നാൽ തന്നു കടം വാഞ്ചുംണ്ണാം.

എം-കു—ഈതു^o കൊണ്ടുന്നതാ വിശ്രാംഡം.

ശ്രീ-കു—ഈക്കായ്ക്കു പറയേണ്ണെ.

കു-കഃ—പറവാൻ നിറുത്തിയില്ലാത്തിട്ടാണ്.

ഗോ-കഃ—എത്രുകൊണ്ട്.

കു-കഃ—ആനിക്കും ഇന്ന് നാല് മണിക്കൂർ ഒരു അടിയന്തര കാൽത്തിനു തലച്ചെറ്റുചിക്ക പോവാൻണോ.

ഗോ-കഃ—എന്നാൽ അതു നാശയാക്കുന്നതാണ് നല്ലത്.

കു-കഃ—ഒട്ടം പാടില്ല. എൻ്റെ മച്ചിനന്ന് വേണ്ടി ഒരു ചെണ്ണിനെ കാണാൻ ഒറപ്പേടുവാൻ ഇന്നാണ് എങ്കിലും ചെറ്റുചിക്കും കാത്തു നാലഞ്ചു പേര് നില്ക്കുന്നതാണെന്നും.

ഗോ-കഃ—ഈ വിവരം എന്നാട് ഇതുവരെ പറഞ്ഞി സ്ഥിഷ്ടാ.

കു-കഃ—എത്രുചെയ്യും, വിട്ടുപോയി.

ഗോ-കഃ—ആനാൽ ഒരു കാൽം ചെയ്യാം. നമ്മക്ക നാല് മണിക്കും ഒഴിപ്പ് ചെട്ടിക്കൂളിയാം.

കു-കഃ—ഒട്ടം വിരോധമില്ല. അതുതന്നൊന്നായാണ് നല്ലത്.

വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ ഇം ഷാപ്പിൽ കൂച്ചുവടം നല്ല വണ്ണം നടക്കുന്നതു നാഡു ദണ്ഡിക്ക ശ്രദ്ധിക്കാണോ. അതും ദേവാണ്ഡനാവുച്ചു കുറപ്പുംബാർ റണ്ടുപെട്ടം ഒരുജാഡി. ഓരോ തവൻ ദിന്ദിവൻ മുല്ലാതുചുപ്പാഡി ഒരുണ്ണിനും സമമാനി കണാൻ ദോഷം, ദൈഖം, പട്ടംമാൽ ത്രിജാഡി പാതയിൽപ്പാ തു ഉട്ടുപിക വിലാക്കുള്ള കുണ്ണിൽ ചൊടിയിട്ടുന്ന സാഹര നാഡം അപഹരിച്ചു ചോപ്പും പൂട്ടി രണ്ടുപെട്ടം താന്തര ഔദ്ധീട വീടിലേക്കു പറഞ്ഞുകൂടി റാഡിയോത്തം താന്തരാജൈകളുടെ വിവാഹത്തിനു ചെറുപ്പാഡിയുള്ള വല്ലുംസംബന്ധം

കൊന്തു താന്താജോക്കു അവക്കരിച്ചു. അഭ്യന്തരിക്കാൽ മനി ക്ഷതനെ, കൂളിയുള്ളിലേക്കു പോകുന്ന കൂളി കടിയന്നാർ തിനാന്തു ഓരോ പൊതിയും കൈക്കലാക്കി പോകുന്നവാലേ സമ്മാനം നിരത്തു പെട്ടിയും കൈവരം വെച്ചു ചുണ്ണാരിക്കാവിന്നു കിഴക്കഭാഗത്തുന്തു ശ്രീശ്രീ വിട്ടിലേക്കു ചൂപ്പുട്ട്. കാവിന്നു ചുറ്റം നിബിഡമായ പൊന്തശാഖാണ്. കിഴക്കഭാഗത്തു കൂളിച്ചു അരുളുകൾക്കു നടക്കാൻ തക്കവണ്ണം ഒരു വരപോലെയുള്ള ഉടക്ക് വഴി മാത്രമെ ഉള്ളി. ആരു ഉടച്ചവഴി തൈക്കവടക്കായിട്ടാണ്" കിടക്കുന്നത്. ശ്രീശ്രീ വിട്ടിൽ ചെങ്ഗല്ലുണ്ടെങ്കിൽ ആരു വഴിയുടെ തീരു മല്ലത്തിൽനിന്നു കിഴങ്ങോട്ട് തിരിയുന്നു. അനും ഉടച്ചവഴിയുടെ തീരക്കു അററത്തിൽനിന്നു ഗ്രാവാലക്കര ചുപ്പു വടക്കു അററത്തിൽ നിന്നു മുള്ളുക്കരച്ചുപും പലെ മഴനാ രാജുക്കപ്പള്ളി. ആരുവോ വിച്ചു ചുറപ്പുട്ട്.

നേരം സന്ധ്യാക്കുന്നതെയുള്ളി. ചേക്കിരിക്കാനായി കാകകൾ മുട്ടം മുട്ടമായി പോയിത്തുടങ്കുന്നു ഉള്ളി. ഉണ്ണു ചിത്തനുരായ രണ്ടുരസികനുാരം തണ്ണു അരുന്നുന്നും എതിരായിട്ടാണ്" എന്നാറിയാതെ നടന്നതുടങ്ങി. മുരു നിന്നു അരുന്നുന്നും കുട്ടി മനസ്സിലായപ്പോൾ രണ്ടുപേരും നേരം ദേശ്ത്വി പരിഞ്ഞേതാടു കുടാ നേരം നിന്നു. ദേശാന്തരത്തിനു പോയ രണ്ടാള്ളും സപ്രഹാജ്ഞത്തിൽ നിണ്ണുന്നു കണ്ണടിക്കുന്നത്" ആധ്യത്തുമല്ലെ, ഓരോയും കടന്നപോജ്ഞാടു എന്ന നിലയിൽ രണ്ടുപേരും പൊന്തയിൽ കേറി ശൈഖ്യിച്ചു. അപ്പോൾ ആരു വല്ലാത്ത പെണ്ണിന്നു ദാസി മുള്ളുക്കരച്ചുപും അടക്കു വന്നു ഗ്രാവാലക്കര ചുന്നു എന്തൊ സംശയം ജനിച്ചിട്ടുണ്ടോ നിങ്ങൾക്കു

കണ്ട് പിടിക്കാൻവേണ്ടി ഒരുത്തു ഒളിച്ചിട്ടാണെന്നും അതു കൈംബോട് മുത്തുകുവെരു അഞ്ചിനെതന്നു അവിടെ മും പ്ലാനം മുത്തുകുയ്യാൽ അവർ സുടിക്കാണ്ടും എങ്കണ്ട് മെടിച്ചു വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവെച്ചു. പില ഗു ഗോപാലകുമാർപ്പാട്ടാ മേരപ്പു കാരം തന്നു പറഞ്ഞു അടിസ്ഥാനം കൊണ്ടുവന്ന സാമാന്യങ്ങളിലും മെരപ്പു കാരം കൊണ്ടുവെച്ചു. നല്ല മുഖ്യക്രമാലുവരെ രണ്ടു കൂദപ്പുന്നായും പൊറുച്ചിൽതന്നു ഉക്കരറിരിക്കുന്നുവെന്ന്.

അഞ്ചിനെ മുംകുഴുവും അതു വല്ലാതന ചെണ്ണി നേരം ഭാസി തുണ്ണുകുറപ്പിന്റെ അടുക്കെ ചീംഗു വരുന്നു പറഞ്ഞു. കുറപ്പു ഭാസിയുടെ പിന്നാലെ നടന്നു. ആ ടോണ്ടു വീട്ടിൽ എത്തി, അതെന്നും വടക്കെ മുറിയിൽ കുറപ്പിനെ നിത്തി. മുറിയിൽ ചെളിച്ചുകൊണ്ടു ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നതിൽപ്പിന്നു ഗോപാലകുമാർപ്പാട്ടിനുയും തുട്ടി വീട്ടിന്നും തെക്കെശുവിയിൽ നിത്തി. അതിലും ചെളിച്ചു ദിണ്ഡായിങ്ങനില്ല മുപ്പുത്തിയെ മുപ്പുരാം തുട്ടിക്കു എന്നു പറാമെന്നു ഗോപാലകുമാർപ്പാട്ടു പറഞ്ഞു. അതു സഹസ്രയായ ഭാസി തുണ്ണുകുറപ്പാട്ടു മുപ്പുത്തി തെക്കെ മറിക്കിൽ തന്നു കാത്തിരിക്കുന്നെന്നും അഞ്ചു് ചെല്ലാനും പറഞ്ഞു. നെത്തിടിപ്പോടുകുറച്ചുനു ഗോപാലകുമാർപ്പിന്നും മുറിയിൽ മറിക്കിൽ നെന്തിടിപ്പോടു തുണ്ണുകുറപ്പു കേരിക്കുന്നു. ഒരു നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ രണ്ടാഴ്ചും പോതിപ്പിച്ചു വാരോ ചുംബനുവെച്ചു. പഴപ്പരമ്പരയിൽ ദോമങ്ങൾം തന്നെ രണ്ടാഴ്ചും പഠിമേംിച്ചു.

കു-കഃ—ഇതാരോ?

ഗോ-കഃ—തീജ്ഞക്കരപ്പും?

കു-കഃ—ഗോപാലക്കരപ്പും?

ഗോ-കഃ—നിങ്ങൾ എങ്കിൽനെ ഇവിടെ എന്തി?

കു-കഃ—നിങ്ങൾ എങ്കിൽനെ ഇവിടെ എന്താി?

ഗോ-കഃ—എന്നൊ ചതിച്ചരല്ല.

കു-കഃ—എന്നൊയും ചതിച്ച.

ഗോ-കഃ—ഈനി കൗണ്ട് കടലംപോവാൻ മോക്ഷക.

കു-കഃ—ജംതേ:

അഭി സമയത്തു ആ വല്ലാത്തപെണ്ണോ നാലു ദിവസം നാഞ്ചി പിളക്കമായി അപേക്ഷിക്കുന്നതി.

പെണ്ണ്.—പോവാൻ വരട്ടു എനിക്കും ഹിലതു പറവാ നാബി. സ്രീകൃഷ്ണ ചാരിന്തുലിയിൽ നിങ്ങൾക്കു രണ്ടാർക്കും ഒരു വിശദാസമിഖ്യനുണ്ടാണ് ഒന്നും ഉന്നസി ഭാസിയിരിക്കണം. അതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾക്കു നന്ന പഠി പ്പുക്കേണ്ണു എന്ന വിചാരിച്ചു ഞാൻ കജതിക്രൂട്ടി ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുതാണ്. ഇനിയെങ്കിലും വ്രാഡിചാര വിചാരം വെടിഞ്ഞു വിവാഹം കഴിച്ചു സന്നദ്ധിക്കു താങ്കി കാലം കഴിച്ചുകൊണ്ടാണിൻ.

ആ വല്ലാത്ത പെണ്ണ് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞപ്പോൾ അവഗം പോവിൻ എന്ന പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ഗോപിച്ചുവന്ന പുരുഷനാൽ രണ്ടു കുറപ്പും മാത്രം പിരട്ടിപിടിച്ചുവാരോ അഥവാ കൊടുത്തു. ഇങ്കുന്തിങ്കിനും തുപ്പിപ്പിടിച്ചു രണ്ട്

കുറപ്പുന്നായം അബ്രോന്റ് ഇരിയാണാതെ താണ്ടാങ്ങളുടെ വിച്ചിശേഷങ്ങൾ മണ്ണി.

* * * *

ഹതുകെണ്ണം മതിയാശും, പിറാൻ പാതിവുംപോലെ ഷാഫ്റ്റ് തുറന്ന രണ്ട് കുറപ്പുന്നായം അവിടെ ഇരിക്കണമ്പാറു മുക്കിവൻ കേംമാളി കേറി വരുന്നായുക്കണ്ട്. അങ്ങുമത്തിന്റെ മുഖം ഫുഡും കുറായംകൊണ്ട് കുറത്തിരുന്നു. കോമാളി ഗോപാലക്ഷ്മിപ്പിനെ നോക്കി ഇടിവെച്ചുപോലെയുള്ള സ്പർത്തിൽ “എന്തു മംഗലധ്യാബന്ധ നിങ്ങൾ ചെയ്തു, നിങ്ങളുടെക്കാശം അപരാബന്നു ഭാഗ്യമാക്കാനും ചെരുതുകൂടു എന്നുണ്ടോ. ഇങ്ങിനെ കൈ അനുയായി തല്ലേക്കാണ്ടു എല്ലാ ദിവിന്തുപോകും.”

ഗോ-കഃ—ഇതെന്തു കമ. തൊന്തണ്ണു നിങ്ങളുടെ ഭാഗ്യക്ക് കത്തയുള്ളിട്ടും.

കോമാളി:—മഹാ ദന്തം അറിയാത്ത മാതിരി. ഈ പിതരലാട്ടമൊന്നും കൊണ്ടുവരേണ്ട.

ഗോ-കഃ—ഈ ശ്രദ്ധപരനാബന്ധ താൻ നിങ്ങളുടെ ഭാഗ്യക്ക് കത്തയുള്ളിട്ടില്ല.

കോമാളി:—കൂഴില്ലെന്നും വെള്ളാനുംകൂടി ഒരങ്ങിയിരിക്കുന്നോ? ഈ നോക്ക്. ഈത് നിങ്ങളുടെ എഴുത്തുപ്പേഡി.

ഗോ-കഃ—അരതെ; ഈത് മാളിക്കി മാളിവിനാപ്പേ.

കോമാളി:—അവർക്കുന്നായപ്പേ എന്നും ഭാഗ്യം. നിങ്ങളുടെ ഇടയിൽ നാട്ടിൽ ജനങ്ങൾ പൊരുഞ്ഞേണ്ടു. നിശ്ചയമായിട്ടും താൻ നിങ്ങളുടെ പേരിൽ നന്ദി

കുട്ടിക്കും. കുറപ്പുമാരാക്കുന്ന വെച്ചു മുള്ളും മേഖലയും കുറതേണ്ടി. അരു കാലമെബാക്കു പോയി.

ഈ ലഭ്യത ഒരു കേടുപുറാദി ഷാസ്ത്രിയൻറെ ദന്തിൽ അരുളുകൾ വരുത്തേ നിരത്തു. അപ്പോരു മരുരായ നരകാംശരനെപ്പാലെ മുക്കവൻ കണ്ണുകൾ കേരിവന്ന തൃപ്പിക്കുക. ദുപ്പിനെ ഗോക്കി. ആ നോട്ടത്തിൽത്തന്നെ കുറപ്പ് ദഹിച്ചു പോവാരായ്യായി.

കണ്ണുകൾ:— എന്തോടെയിപ്പാരമാണു് നിങ്ങൾ ചെയ്യുതു്

ഈ കാലത്തും ഇങ്ങിനെ കുള്ളപ്പുറയറു് നടത്താ മെന്നുാ?

കോമാളി:— ഇപ്പോരു ഏന്താണു് ചെയ്യുതു്.

കണ്ണുകൾ:— എന്താണെന്നെന്നുാ. നിങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ ഈ തൊഴം ക്ഷമിച്ചിരിക്കാലു്.

കോമാളി:— കാഞ്ചിതാന്തരാണു് കേരംക്കാത്ത.

കണ്ണുകൾ:— എൻറെ ഓൺ കാളിക്കു് ഒരു രഹസ്യക്കുത്താ യച്ചിരിക്കുന്നു. തോൻ ഒത്തുപെട്ടുകീഴ്പ്പു.

തൃ-ക:— അവിയാതെ വന്നപോയ അവൈശ്വര്യാണു്. ഈ തുംബാടിക്ക കിട്ടിയ കത്തിനു ഒരു മരവടി മാത്രമാണു്. ഇങ്ങിനെ പാതയു റണ്ടായ്ക്കും ഓരോ കത്തു കാണിച്ചു മുക്കവന്നാരു സമാധാനപ്പെട്ടുത്തവാൻ നോക്കി.

കോ2 ജീ:— ഇതാനും തണ്ടർ കരിയുണ്ടുണ്ടു കാഞ്ചുനില്ലു, ഇ ധനിക്കാനും നാടു ചൊരുക്കു പുഞ്ചാരായിപ്പുണ്ടായി കൊണ്ടും അനുശ്രാനപ്പെടാതിനിക്കില്ലു.

അദ്ദോഹം ക്രുതതിൽനിന്ന് ഒരു വുഡൻ വന്ന കുട്ടിയും പാശായവരാട്ടം മുക്കവന്നുമെങ്കിൽ പത്രുട്ടുപീക കൊച്ചിപ്പാർ വിധിച്ചു കാണ്ടും രാജിയാക്കി. ഗോപാലക്ഷ്മിപ്പു” പത്രുട്ടുപീക കൊഡാളിക്കം കുളിക്കുവെള്ളു” പത്രുട്ടുപീക കുണ്ണുക്കരണം കൊട്ടാരാദ്ദോഹം അവർ സംത്രഷ്ടുനാരായി മറഞ്ഞി. ലുഹരി രഖണ തീന്ത്സപ്പാർ അവിടെ ക്രുടിയ ഇന്നാഞ്ചേളം പിറിത്തെന്തു. അദ്ദോഹം കാരാബൈ വീജമി പുറത്തു വന്ന ചല്ലനേരിപ്പാലെ നിരത്തിന്റെ കുത്ത നട്ടുവിഞ്ഞ നിഃം “എത്ര വാണിജത്തെ ചെണ്ടു” കുറപ്പുമാരു നോക്കി രഞ്ചേരി സിച്ചുതു കണക്ക്. എന്ന കൊല്ലും സുപ്പു കുടിച്ചു ഫലം ഹോം ചോം ചോം ഒരു കിമിഷ്ടേക്കണ്ണു രണ്ടു കുട്ടുമാരുക്കുയും മുഖര വീഞ്ഞു.

ଶେରାଗାନର କଣ୍ଠେ ଯାଏଗି.

ଶୁଣ୍ଡିଆଁ:—ଆପ୍ନୀ, ବର୍ତ୍ତମାନଙ୍କ ଜୀବିତକିଲ୍ପେ?

ତୋଳି:—କୁଣ୍ଡାଯିତାଙ୍କ?

ଶୁଣ୍ଡିଆଁ:—ହିଂକୁଷିତ ମେନ୍ ଅବସ୍ଥାର ସିହିତ ବାରଗାଢ଼ି
କଠ ପିଲାଯିଂ ଫୁର୍ମୁଦ୍ରିଖିଳିତ.

ତୋଳି:—କୁଣ୍ଡ, କୁଟରରାକଣ ଗୋଟିଥୁ ଫୁର୍ମୁଦ୍ରିତ?

ଶୁଣ୍ଡିଆଁ:—କୁଣ୍ଡର ବକଣାରୁ କୁଟରେତାକଣ୍ଠେ?

ତୋଳି:—ଅରୁକେ ଉଜ୍ଜ୍ଵିତାଙ୍କ ଶୈଖନନ୍ଦାଙ୍କ.

ଶୁଣ୍ଡିଆଁ:—ଶୀତା ଜାଣ୍ଡିଯାଇଲ୍ଲାକଣାରୁ ପୁକ୍ଷିକଣାଂ.

ତୋଳି:—ଆଖିଟି, ଏଲ୍ଲାଙ୍କିଟି ତୁମରାକଣ କରେ ଜାଣ୍ଡିଲାକଣ.

ଶୁଣ୍ଡିଆଁ:—କୋଟିରେତୁଲାବରାହିରୁଣ୍ଡର କରେ ଜାଣ୍ଡିଲାକଣ.

ତୋଳି:—ଜାଣ୍ଡି ଏହିନାବାବୁଙ୍କ:

ଶୁଣ୍ଡିଆଁ:—ହୁଏପରାହୁାଯିରଣ୍ଣାପୁ. ମୀତେ କାଣନାଂ.

ତୋଳି:—ହୁରୁଷ ଉତ୍ତିଷ୍ଠି.

ଶୁଣ୍ଡିଆଁ:—ଏହିରା, କିମ୍ବା କରନରୁ ହୋଇଯା?

ତୋଳି:—ପିଲାନ ଆପ୍ନୀରାହେବା?

ଶୁଣ୍ଡିଆଁ:—କାହିଁପରି ହୁଏପରାହୁାଯିରିଂ କରୁଣିପି ମୁଖାଳାକି

ତୋଳି:—କରାନ୍ତିବା ତୋଳ ପରାତାକା?

ଶୁଣ୍ଡିଆଁ:—ପିଲାନ ଏହିରାଙ୍କ କିମ୍ବା କିମ୍ବା କରନାନ୍ତିରୁ.

ତୋଳି:—କିମ୍ବାକିଛନ୍ତି ଯାରାଗାଢ଼ିରି କରାନ୍ତିରେ?

ଶୁଣ୍ଡିଆଁ:—ପିଲାନ ଏହିରାଙ୍କ ବିଚୁରିକଣାରୁ?

ତୋଳି:—କାନ୍ତିକାରୁ ପିଲାନ କରାନ୍ତିକିଛନ୍ତି?

കൃഷ്ണൻ:—തുടങ്ങിയെല്ല ശിഹായിമാർ ഇങ്ങനെയും.

ശാന്തി:—എത്ര പേരുമോ?

കൃഷ്ണൻ:—താമസിച്ചിട്ടുവക്കാനാണ് കാഞ്ഞം?

ശാന്തി:—എന്നിക്കു ഒഴികെഴിവിനാട്ടുവേണ്ടണോ?

കൃഷ്ണൻ:—വേണ്ടണ്ണ തന്നെയേല്ല അവതരം ഉള്ളാണ്.

ശാന്തി:—ശാഖാവിനെയാണെങ്കിൽ ചാരണാട്ട വരട്ടു. അതിനേ പററി തല്ലാലം അലോചിക്കേണ്ടതില്ല.

കൃഷ്ണൻ:—ശാഖാവിനൊതിനുനാൽ പററുമോ?

ശാന്തി:—തല്ലാലം എന്നു കാണാതെനാൽ പോരേ?

കൃഷ്ണൻ:—എത്ര നാളിാണ് ഒരാറം ഒഴിച്ചിരിക്കുകയും?

ശാന്തി:—ശാഖാകു നാളിാണ് വേണ്ടിവരില്ല.

കൃഷ്ണൻ:—ഈ പത്രയുായിരും ദയക്കവാനോ?

ശാന്തി:—അഭ്യന്തരം

കൃഷ്ണൻ:—എത്രക്കാണട്ടു?

ശാന്തി:—നിബാറ കൈയിൽ എൻ്റെ വകയായി ഇരി മുഴുളും പശ്ചാത്കൊട്ടാട്ടു.

കൃഷ്ണൻ:—ഈ അധികദാനമില്ലാല്ലോ.

ശാന്തി:—കരുച്ചു മതി.

കൃഷ്ണൻ:—കരുച്ചു കൊണ്ടു ഇത്രപത്രയുായിരും വീടാമോ?

ശാന്തി:—വീടാണ് വഴികാണണം.

കൃഷ്ണൻ:—വഴി ഉണ്ടുമാണെന്നു അതു കാണാൻ തരംമാത്രം.

ശാന്തി:—വഴിയാണോ അതു വേഗമാണോ. സിക്കേരജ്ഞം.

ശാന്തി:—അഭ്യന്തരം ഇന്ത്യാശരിരശിഖിഞ്ചിപ്പേ? തല്ലാലം എന്നിക്കു നിബാറു കൈയിലുള്ള പശ്ചാത്യം മാത്രം മതി.

കുമാർ:—എൻറ കൈയിൽ നിങ്ങളുടെ പണം എത്രയും ശഭ്ദം വിഹാരിക്കാൻ?

തൊന്തഃ:—നീ തന്നോ പാക.

കുമാർ:—കുമാർ ഒരുപോലും കാണണം.

തൊന്തഃ:—ഉം, ധാരാളം മതിച്ചതല്ലോ.

കുമാർ:—ആരുപോലും നിശ്ചി റണ്ട് ലിവസ്സേതുകഴഞ്ഞാ?

തൊന്തഃ:—അതു എത്ര കുഷണകോണ്ട ചെതാം.

കുമാർ:—ഓരോ, അതിരംകോണ്ട ചെതാം കുഞ്ഞായും ഉടനെ അഞ്ചു ലഫിഷ ശാകം.

തൊന്തഃ:—അഞ്ചിത്തെ പെതകിവയ്ക്കാൻ ഒരു മാറ്റം കാണണം?

കുമാർ:—അരുദേ.

തൊന്തഃ:—നീ വല്ലതും കാണാണോ?

കുമാർ:—തൊന്തോ! തൊൻ നിങ്ങളെ എൻറ മുമ്പിൽ കാണാണണ്ട്.

തൊന്തഃ:—വാരാണ്ടവന്നാൽ അതു കാഴ്ത്തും ഉണ്ടാകയില്ല.

കുമാർ:ഇല്ല.

തൊന്തഃ:—നീക്കാണണകിൽ ഇം അഞ്ചുപുറപ്പിക എങ്ങിനെ വല്ലപ്പിക്കും?

കുമാർ:—ഉംഗ പണംകോണ്ട തീവണ്ടിക്കരാറെടുക്കും.

തൊന്തഃ:—ചുണി, എത്ര അള്ളുടെ അടിമയാക്കാം. തീവണ്ടി ഉംഗ്രാഹസ്ഥിയാൽ അവയുടെ അധികാരം കാട്ടന്നാതു കരാറുകാണുംഡില്ല?

കുമാർ:—അഞ്ചൊന്താം തകരാറുകാരായ കരാട്ടുകാണും ഫലിക്കാഡില്ല.

ഞാൻ:— ചുനാവു ലാഡം മതികാക്കില്ല.

കുള്ളിൻ:— നിങ്ങൾ എത്ര ലാഡേക്കാണ്ട് തുട്ടിപ്പുട്ടോ?

ഞാൻ:— ഒരു അദ്ദേഹത്തിൽ ഒരു ദിവസത്തിൽ അണ്ടപ്പറ്റുവുന്നിക്ക് ലാഡം വേണ്ടെന്ത്?

കുള്ളിൻ:— ഔ! ഔ! മാസത്തിൽ 1500—ക കൊല്ലുന്നിൽ പതിനേന്നൂറുക്കിലും ഓരോത്തുരുവുന്നിക്കുമ്പോൾ കൊല്ലുന്നിൽ പതിനേന്നൂറുക്കിലും ഓരോത്തുരുവുന്നിക്കുമ്പോൾ കൊല്ലുന്നിൽ പതിനേന്നൂറുക്കിലും ഉട്ടപ്പുകൾവാദുണ്ടോ അനുഭവമെന്ന വിചാരിക്കാനു കരേ കടനാ കൈ ആളിപ്പുകുറിയും?

ഞാൻ:— ഒഴിക്കലും ഇല്ല

കുള്ളിൻ:— ഇങ്ങിനെ ഒരു കാഞ്ചി അശാല്പമാണ്.

ഞാൻ:— ഔതിലും യഥിയ കാഞ്ചവും തുടി എത്ര അൽപ്പം സംയിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്?

കുള്ളിൻ:— ഓവരോഫീസ് അമാനഷരായിപ്പിക്കു.

ഞാൻ:— ഓവരോഫീസ് ക്രൈത്തിൻഡാ. നമ്മൾ ഒരു കാഞ്ചനാം.

കുള്ളിൻ:— ഞാഞ്ചാൽ വഴിയും കാണാനില്ല.

ഞാൻ:— അങ്ങിനെ പറഞ്ഞാൽ പോരാ.

കുള്ളിൻ:— എന്നാൽ വല്ല ഷോട്ടത്തിലില്ലും വേഞ്ഞക.

ഞാൻ:— പോയാൽ മഴവന്നും പോയിക്കല്ലും?

കുള്ളിൻ:— മരുപ്പു നിന്മാണി?

ഞാൻ:— എത്ര നിവൃത്തിക്കൂട്ടുണ്ട്?

കുള്ളിൻ:— എന്നാൽ ഒന്നായില്ലോ പുറത്തിരക്കുന്നതോ?

ഞാൻ:— അതുടെ, ഞാൻ എന്ന ചോദിക്കാട്ട.

കുമ്മിൻ:— വോദിച്ചേണ്ട.

ഞാൻ:— നമ്മുടെ നാട്ടുകാർ മതസംബന്ധമായ കാഞ്ഞത്തിൽ അനധി ചിശ്ചോസികളാണെന്നു നീ അറിയില്ലോ?

കുമ്മിൻ:— അംഗത.

ഞാൻ:— അവക്കി സന്തൃപ്തിമാരെയും, ഭൂതിമാരെയും അതുന്നെന്നും ഭക്തിയും ബഹുമാനവും അപ്പെണ്ണു നീ മനസ്സിലാക്കിട്ടില്ലോ?

കുമ്മിൻ:— ഇംഗ്ലൈ.

രഥൻ:— നാട്ടുകാർ യാതൊരവിഡ്യും റൂപ്പേജിങ്ങും ഇല്ലാത്ത വരാണെന്നും ഏറ്റവും പറഞ്ഞാലും വിശ്ചേഷിക്കാവും രാജേന്ദ്രനും ജാതിവിഭാഗങ്ങളുടി ശരിയാണെന്നു വിശ്ചേഷിക്കുന്ന മുഖ്യമാരാണെന്നും നീ അറിയില്ലോ?

കുമ്മിൻ:— അതോക്കെ അറിയാം.

ഞാൻ:— എന്നിട്ടാണോ നാട്ടുകി ദിവസംനേതാരം അന്തഃ തീരുദ്ധൂപ്തിക ഉണ്ടാക്കാൻ ഗാധിക്കാത്തതു?

കുമ്മിൻ:— അവിടെയെല്ലാ വിഷമും?

ഞാൻ:— ഒരു വിഷമവും ഇല്ല. അന്തഃപരു എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞത് ഒരു ചുമ്പണിയ സംബന്ധയില്ലോ. അതിലും അധികം ഉണ്ടാക്കാൻ യാരാക്കും വഴിയുണ്ട്.

കുമ്മിൻ:— കല്പകവുക്കും കുടിനാണ്! ഇപ്പോകന ആ വഴി എന്നായിരിക്കും?

ഞാൻ:— അതു നാലുകുടിയ നിരുത്തുവഴി നീ കണ്ടിട്ടില്ലോ?

കുമ്മിൻ:— കണ്ണിട്ടണ്ട്.

ഞാൻ:—അതെങ്കിൽ നല്ല വഴിയാണ്.

കുള്ളൻ:—എന്തുകാണ്ടു?

ഞാൻ:—ഈതിന്റെ വക്കത്തുള്ള വലിയ മാളിക്കൂപ്പിടിക ഇപ്പോഴും ശീവല്ലേ?

കുള്ളൻ:—എത്ര? ചീഴൊത്തു ചാരൻറെ പാണ്ടികൾ ലഭ്യാ?

ഞാൻ:—അംഗത.

കുള്ളൻ:—അതു ഇപ്പോഴും ശീവാണ്. മാസത്തിൽ അൻ പതിനും്പിക വാടക രേഖമെന്ന റംച്ചാൻ ആരാണ് പിടികയ്ക്കുവരുന്നതു?

ഞാൻ:—അൻപത്തു സാരമുണ്ടാ? അതിനുതന്നെ വേണ മെക്കിൽ ഞാൻ കൊടുക്കില്ലേ?

കുള്ളൻ:—എവിടുന്ന?

ഞാൻ:—നമ്മുടെ ഒക്കയിലുള്ള പണംകൊണ്ടു.

കുള്ളൻ:—അതു പിന്നെ ബാക്കിയുണ്ടാക്കുമോ?

ഞാൻ:—അതെന്നും നീ അറിയേണ്ടാ. നീ ചാരനോട് അൻപത്തും്പിക വാടകയ്ക്കു റണ്ട് കൊല്ലുത്തേക്കു ഷാസ്ത്രത്തി വാങ്ങുന്നും. ആറു മാസത്തെ വാടക മുക്കുറായി കൊടുക്കാനും മടിക്കേണ്ടാ.

കുള്ളൻ:—അംഗിനെ ചെയ്യാൽ നമ്മൾ മടിഞ്ഞുപോകാം.

ഞാൻ:—അംഗിനെ ചെയ്യാണ്ടാൽ നമ്മൾ മടിഞ്ഞു പോകാം.

കുള്ളൻ:—എത്ര ചൊടിക്കയ്യാണ് ഇതു പ്രാവശ്യം എടുക്കി നാളു എന്ന എന്നിക്കു മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. ചൊടി കൈ എപ്പോഴും പദ്ധതിയില്ല.

ഞാൻ:—ഖുണ്ടിക്ക മലമണിക്കിൽ പൊടിക്കേക്കെടു പ്രവർത്തിക്കാക്കം.

കുള്ളൻ:—ഈ ഏപ്രിൽ ഒരു സാധനമായിപ്പോക്കുമ്പോൾ ഓ ഞാൻ വിവരിക്കുന്നതു.

ഞാൻ:—നീ എന്തെങ്കിലും വിചാരിക്കുന്നതിനു എനിക്കു ഇംഗ്ലീഷിലോ ദാതാവിദോധ്യമില്ല. പക്ഷേ, പറഞ്ഞാഹോലു പീടിക ഇന്നതെന്ന ഖാടകയും ഏപ്രിൽ കണ്ണം.

കുള്ളൻ:—ഞാൻ ഏപ്രിൽ രേതാളാം. എന്നാൽ ഏൻ്റെ ദിപാളി നിങ്ങളും ഏപ്രിൽ കേന്തിവയം.

ഞാൻ:—ശരത്താക്കൻ എപ്പോറു. നീ ഞാൻ പരിയുണ്ടോ ലെ ചവയ്ക്ക. എന്നാൽ ഏപ്രിൽ ഇംഗ്ലീഷിൽ കലാ ഗീക്കം. പണം ഒഴി ഏവാരിയുണ്ടോലോ ഏവാരിയും. അട്ടതെ ദിവസം മോട്ടാർക്കാറിച്ചനാഴതണ്ണം. ഫേഡിവ ദ്രോ മാത്രി എന്നപോലെ നമ്മുടം ഒരു നൂതന വേദനാം.

കുള്ളൻ:—ഇവത്താക്കൻ കാൽത്തിൻ തണ്ടായാണോ?

ഞാൻ:—കാൽത്തം ഇതുകെപ്പെട്ടാതും തീരുന്നും? ഇനിയും എത്ര കാൽത്തം വേരെ കിടക്കുന്നുണ്ട്.

കുള്ളൻ:—എന്നാൽ എന്നാമത്ര, അത്രും പൊതു കാൽത്തി നീ ഏപ്രിൽക്കും ചെല്ലാൻ പോവുന്നും?

ഞാൻ:—ഒപ്പാവാൻ വരുതെ ചില കാൽത്തങ്ങളും ആകുടി ചൊ ല്ലാറണ്ടും.

കുള്ളൻ:—എതായാലും ഏപ്രിൽ യേജുംബാധിക്കാഞ്ഞാനു തോന്നാം.

ഞാൻ:—എന്തിനു കാഡിക്കുന്നു.

കൃഷ്ണൻ:—നിങ്ങളെത്തുകിലും ചെറുപ്പും. താനോന്നും അറിയില്ല.

ഞാൻ:—അറിയുമ്പോൾ അറിയാം.

കൃഷ്ണൻ:—അതിൽ ഉള്ള.

ഡാൻ:—നി കേരളക്ക്. കോട്ടാത്തു മാമനോട് അദ്ദേഹം കണ്ണാടി അഴിശാരകൾ വാടകയും വാഴി അതു ചുപ്പിക്കുന്ന ചുവട്ടിലെ ദിനിയിൽ വെള്ളം. ചുഡ്യി നീരു മുഖാഗ്രത്തു ഒരു മേശയും കണ്ണേലയും വേണും. മേശത്തുനിംബു വേണും വെച്ചുതായിരിക്കണം. മേശമേൽ ഒരു പുക്കപ്പുയും രണ്ടുപനിനീകർക്കപ്പുയും ഉണ്ടാക്കി രിക്കണം.

കൃഷ്ണൻ:—ഈതാഴെ കറിച്ചുടക്കണംവാക്കോ?

ഡാൻ:—അതു അധികമാനമില്ല. അഭ്യവെച്ചു കേട്ട തു മതി. ചീകാക്കിസട്ടുവാട് അഭ്യമതതിനെന്ന് പഴയ കേഷ്‌ബോസ്സ് (പണമിട്ടന്ന ഇരുന്നുവെച്ചി); എന്നും പേരും പറഞ്ഞു വാങ്ങണം. ചായക്കാരൻ അമതിഖൈക്കാണ്ട് അതു ചായമിട്ടു പുതുക്കി പോടി കയുടെ തുംഖു അക്കത്തു തെച്ചെട ഭാഗത്തു കൊണ്ടു ചുവക്കണം.

കൃഷ്ണൻ:—തീംന്നാടി

ഡാൻ:—ഈല്ല. പീടിയുടെ പടിഞ്ഞാറെ ഭാഗത്തു നമ്മുടെ അക്കമിൽ മേശ കൊണ്ടുവനിട്ടണം. അതിനും പിനായിൽ ഒരു വില്പുനടപിച്ചു കണ്ണേലയും കൊണ്ടു ചുവക്കണം. വല്ലിയ കണ്ണാടികൾ, കുപ്പികൾ, മട്ടരാലിലാട്ടു ചിത്രങ്ങൾ മുത്തായാബ ഡാന്ന് തന്നു ആവശ്യമിച്ചുകൊടുത്താണ്.

മുള്ളിൻ്റു:—എത്ര ഇന്ത്യാലമാണാവോ കാട്ടാൻ പോകുന്നതു?

ഈൻ:—കടപ്പുറത്തെ ചൂഴിപ്പോലെ ഉദ്ദൃതികയുണ്ടാക്കുന്നതു ഇന്ത്യാലമമല്ലാതെ മറരങ്ങാനാണോ?

മുള്ളിൻ്റു:—ഒക്കെ കണ്ണിട്ട് പറയിം.

ഈൻ:—കണ്ണാൽ, ഒക്കെ പോയിട്ട് പകതിതുടി പറവാൻ കഴികയില്ല. 26—ഓൺ മെയിൽവണ്ടിക്ക വാച്ചാലീം യുടെ ശങ്കരനാനയേയും, കോട്ടറിലെ ലക്ഷ്മീയാനയേയും, പാലപ്പുറത്തെ ഇട്ടുരനാനയേയും, കൂളാടിക്കും പെ കട്ടിക്കുള്ളിനാനക്കട്ടിയേയും, വോടൻകോടൻറെ സുത്തത്താനാനയേയും പൊബ്ദങ്ങൾം അണ്ണിയിച്ചു തീവണ്ടിയാപ്പീസ്സിൽ കൊണ്ടുവരണം. ചെണ്ടയും ചീനിയും, കജനവും, ഹാർഷമാണിയവും, പഞ്ചവം ല്ലവും വാഴണിയർമ്മംഡ ബംഗാർഡം മരം തുണം കുണം. ചുത്തണ്ണിയാൽ രോഗായിരം അതുകൂടി തീവണ്ടിയാപ്പീസ്സിൽ ഹാജരണിക്കാറണം. അപ്പീസ്സു രോഗണം, കുങ്ഗങ്ങതോലു, വണ്ണക്കെലാൻഡ്, ചുള്ളിം മുതലായ തന്മുകുമാലയുടുക്കാറിന് മേഖലയെ ഏല്പിക്കുന്നം. ആരുവം വെണ്ണുമരം തഴി, കുട, മുതലായതോക്കു. സംശയിത്തിരിത്തന്യുംരങ്ങാട് തന്നെ മേടിക്കണം. ചുല്ലിം ഭേദാരഭേദാജിത്തിലായിരിക്കണം. നാടകാനു നടക്കാപ്പോക്കണം. നിരുത്തവഴിയിൽ അവിട വീഴുക കുമാനും ചെട്ടനും, മുടക്കുട കുനിനാ മുഴങ്ങണം. സംഘ്യകൾക്കു ചെമ്പിൻ്കാതുകൂടി രബ്ബും ശത്രും വാരം ചുറ്റായിട്ടുണ്ട്.

ആഖ്യാനഃ—ശിവ! ശിവ! ഇതു ഒരു സ്വന്നാശക എന്തിനാണ് എന്ന് പോലും.

ജ്ഞാനഃ—പരഗത്തുതരം 26-ാം—രോഗാന്തകയോഗിയാൽ ഘുന പ്രസിദ്ധ ആഖ്യിപ്രവർണ്ണ ഇവിടെ എത്തുമെന്ന വിവരം പരസ്യമിച്ച പത്തന്നെം പരസ്യ ഏകദേശം ഇങ്ങപതിനായിരം പ്രതി ഉണ്ടായിരിക്കുണ്ടാം. പരസ്യത്തിന്റെ വാചകം, ഞാനന്മുതിക്കും ബാധകാനുഷ്ഠാനായിരിക്കുണ്ടാം.

ച ര സ്പു .

അതുമുൻപുപാരാവാരത്തിന്റെ മരുക്കര കണ്ണമ്പൻ, മംഡയാറിയും, 227 പ്രായമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും കൂടി നാല്പു തോഴിം ക്രായം മതിക്കാതെവരും, മലയും ഇംപ്രൈം ദിപ്പുതാരുളാശി എഴുതാനും വായിക്കാൻം ശീലമുള്ളവരും, അഞ്ചുമാവധാനിയും, സകലം കലം വിദ്യാഭ്യാസം, പടക്കണ ഇംപ്രൈ മഴവാസം തന്റെ ചികിത്സാ ചെന്നപ്പുംകൊണ്ടു കീർത്തിപ്പെട്ടവരും, നവീനപരിഷ്ക്രിയ കുതു ശ്രോക്കത്തിന്റെ അതുമുന്തു, ബഹുഭാനാജ്ഞാപാശ ഉത്തമമഹാത്മാതുര്മുത്തുവരും, പതിനേണ്ടായിരം മാനന്ത്വക്രിയാം ഇങ്ങപതിനാരായിരം വീരത്രുംവലാക്കിളിം നാനാ രാജാക്കന്മാരിൽനിന്നും ലഭിച്ചുവരും, സിലേന്ഹയാജിളിം രാഹസ്യാ കണ്ണച്ചപിടിച്ചു സിഖുരും, അമരാശാഖയും, ആഖ്യിപ്രചരണം ജീവന്മുക്കത്തുമായ മുഹക്കരും രോഗാന്തകയോഗിയാർ അവർക്കൾ ഇവിടെ എഴുന്നേജ്ഞി, നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ നമ്മക്കുവാഴി, തന്റെ അതിമഹനീശമായ ചികിത്സാക്കും കൊണ്ടു, രോഗീകൾക്കു

കേൾക്കുവാൻ സദയം തീച്ചുക്കിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ആ ശ്രദ്ധിവസ്ത്വത്തിൽ മേലുറത്തെ ദിവ്യങ്ങൾ യമോചിതം മാനിച്ചു, തീവണ്ടിയാപ്പീസ്റ്റിൽക്കുന്ന തങ്ങൾ കൂടു മുൻകുട്ടിത്തന്നു ഒക്കിവെച്ചിട്ടുള്ള ചികിത്സാമരുളിനു തുലിയേണ്ട സാധ്യംബുരം തുട്ടിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ എങ്ങും ഇതിനാൽ ഏല്ലാവരേയും സവിനയാക്കണമീച്ചുകൊള്ളുന്നു. വരികല്യം പ്രിശ്ചുപ്പോകാത്ത യോഗിശ്രദ്ധരന്നു ചികിത്സാഗ്രഹം ഒല്ലാൽ അനുഭവിച്ചാറുപോരിക്കൊണ്ടവർ നമ്മൾ അതുകൊണ്ട് ആ ജഗത്തുപ്രസിദ്ധനു വേണ്ടപ്പോലെ മാനിച്ചും അതുകൊണ്ട് തുട്ടിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ മേപ്പട്ടി ദിവസം തീവണ്ടിയാപ്പീസ്റ്റിൽക്കുന്ന സന്നിഹിതരാക്കുന്നതിനുംഅതുകൊണ്ട് ഉപേക്ഷ ചെയ്യുകയിൽപ്പുന്ന വിപ്പേസിക്കുന്നു.

കെ. സുക്കരാൻ.

ഡി. കൃഷ്ണൻ.

കൃഷ്ണൻ:—“ഈതെത്താൻ”എന്ന യോഗിയാർ? ഈദ്ദേഹത്തിന്നു വരവിനേപ്പുറി ഇതുവരയ്ക്കും നിങ്ങൾ പറഞ്ഞി പിണ്ടാ.

ഞാൻ:—വേണ്ടണ്ടപ്പാറം പറഞ്ഞാൽപ്പോരെ?

കൃഷ്ണൻ:—പോരാ. ക്രൈസ്തവി മുന്നേ പറഞ്ഞതിനുന്ന ഏകിൽ ഇതു ബലമ്പൂട്ടാണ് വേണ്ടായിരുന്നു.

ഞാൻ:—കുറേ മുദ്ദേ ഇതു ബലമ്പൂട്ടാണ് നേരിട്ടിട്ടണായി ഒന്നോ?

കൃഷ്ണൻ:—എനിക്കു മനസ്സിലായില്ല.

ഞാൻ:—നിന്നുറ തലയിൽ ചാളിയാണ്.

കുല്ലൻം:—അംഗത്വാദിനാശ പിള്ളന്റോക്കിയാൽശരറിയ്ക്കാം.
ഞാൻ:—നീ വക്കന്നാണ്.

കുല്ലൻം:—ഞാൻ കുല്ലുനാണ്.

ഞാൻം:—നിഃബന്ധ യാതൊന്നും വാട്ടനാല്ലു.

കുല്ലൻം:—എന്നോ പലവിക്കില്ലും ഓട്ടാനല്ലു എല്ലിച്ചതു?
ഞാൻ:—നീ ഓട്ടാനും കൊള്ളില്ല.

കുല്ലൻം:—ഞാൻ ഒന്നിനാം കൊജുംല്ലു:

ഞാൻ:—പിന്നു തൊഴന്തു പായും?

കുല്ലൻം:—എത്തെങ്കിലും പറഞ്ഞതാളു.

ഞാൻ:—ധോനിക്കാൻ ആരെന്നു ഇതുവരെ അറിവേൽക്കിട്ടില്ല
പോക്കു.

കുല്ലൻം:—അറിവാണിള്ള മാർഗ്ഗം ഉണ്ടാക്കിത്തരങ്കും.

ഞാൻ:—നീ അറിയുന്ന കാഞ്ഞത്തിൽ ഞാൻ പെഞ്ചത്തു പ
റയാനണ്ണോ? നീ പത്രങ്ങൾ വായിക്കാറില്ലോ?

കുല്ലൻം:—ഇല്ല.

ഞാൻ:—നീ പഠന്നും വായിച്ചില്ലോ?

കുല്ലൻം:—വായിച്ചു. എന്നാലും ഞാൻ അയാളു അറിയി
ല്ല എന്നാലും ഞാൻ പഠിത്തതു.

ഞാൻ:—നീ അയാളു അറിയും എന്നാലും ഞാൻ പറഞ്ഞ
നാതു.

കുല്ലൻം:—അസംഖ്യം പറയാതിരിക്കു. അയാൾ അതു
രാണും?

ഞാൻ:—അരഘാളുല്ലു രോഗാനുകയോഗിയാർ?

കുല്ലൻം:—പേരറിഞ്ഞതുകൊണ്ട് മതിയോ. അതുംരാണു
നാരിയണേ?

തൊൻ:— ശായാർ ഒരു പ്രസിദ്ധങ്ങളാണിയും വേദാന്തിയും ബൈബിളം സന്മാസിയുമാണെന്ന പരശ്രാത്തിലെ വാചകങ്ങൾക്കാണ്ട് തെളിയുന്നില്ലോ?

കൃഷ്ണൻ:— അതു മനസ്സിലായി എന്നാൽ നിങ്ങളുടെയിട്ടുള്ള അറിവു എങ്ങിനെയാണ്?

തൊൻ:— തൊൻ കാശിത്വിയിൽവെച്ചു കാഭതാൻ. അതു ദേഹം കാർ ഇംഗ്ലീഷിൽ ഒരു ദൈവം ഫുഡേവിലും കരതിയിരുന്നു. തൊറ്റ് അംഗ്രേസ്റ്റിന്തിക്കുന്ന് ഒരു സേവകനുണ്ടിന്നു ടി. ചുജണിയകാലംകൊണ്ട് അംഗ്ലീഷിൽത്തിനു എന്ന വലിച്ച സ്നേഹമായി ശീൻ അധികാരി ഇംഗ്ലീഷ് ക്ഷേ, സ്റ്റിച്ച് വരുത്താനാണ് ഭാവം. അല്ലെങ്കിൽ നാശകയാ തൊരോഴിവുമില്ല. തൊനില്ലോടുതന്നു ക്ഷണിക്കം.

കൃഷ്ണൻ:— നിങ്ങളോ?

തൊൻ:— അരതേ.

കൃഷ്ണൻ:— ഇതെന്തിനു?

തൊൻ:— മഹാാഞ്ചവഴി വേണേണ്ടോ?

കൃഷ്ണൻ:— ഇതോരു വഴിമാറ്റേണ്ടോ?

തൊൻ:— പിന്നു ഇല്ലായോ?

കൃഷ്ണൻ:— എനിക്കു മനസ്സിലുണ്ടില്ല.

തൊൻ:— നിന്നെങ്കണ്ണപും വന്നു പിടിച്ചുപായതു. അ ഭ്രംഗം ഇവിടെ എത്തിയാൽ ബൈബിളം കൊണ്ട് എത്ര പജ്ഞം സന്ന്വാദിക്കം. കരും കണക്കുമാണാക്കുമോ? ഇവിടെ എത്തിയുള്ളതുനു അംഗ്ലീഷിൽ ആ ശ്രീരാമായി നിണ്ണിക്കം എത്രപും കൈക്കണ്ണം കാം. നല്ലവള്ളം സേവിച്ചും എന്തുന്നു കുടക്കു

കൈ വിട്ടാമെന്ന മാത്രമല്ല ഭാഗ്യമണ്ഡക്കിൽ പണ
വും നടക്കി സന്ധാരിക്കാം.

കൃഷ്ണൻ:—അന്തോക്കൈ ശക്തിയുടെ ഫലത്തിൽ കിടക്കുന്നു.

ശ്രീനികിത്തിൽ:—ഒഴംഗം സംശയമില്ല.

കൃഷ്ണൻ:—നിങ്ങൾക്ക് ഏപ്പാറിന്നും ദേഹത്തുമാണ്.

ശ്രീനികിത്തിൽ:—അനു ഒരു വിത്തത്തുമല്ല.

കൃഷ്ണൻ:—ഒന്നും ജാഗ്നിയായാൽ നന്നാല്ല.

ശ്രീനികിത്തിൽ:—പണവും ജാഗ്നിയായാൽ നന്നാല്ലെന്നോ? എന്നൊക്കെയാണെന്നോപരിയുന്നതു? എത്ര എഴുപ്പുവഴിയാണ് എന്നു കണക്കപിടിച്ചതു. നീ നോക്കിക്കൊ. ആ യോഗിയാർ തീവണിയാപ്പീസ്റ്റിൽ ഇരണ്ണിയാൽ മതി. നിങ്ങളെല്ലാം അദ്ദോഹത്തെ മെല്ലുവരണ്ടു ആ ഡാബ്ബരുമുന്നോടു ചാരന്നു ചൊപ്പിലേക്ക് എത്തിരേറ്റു കൊണ്ടുവരണ്ടും. നീ അദ്ദോഹത്തിന്നു ശിഷ്യരിൽ നില്ക്കുന്നും. നീ ചെങ്ഗുണ്ടതു എന്തോക്കൈയാണെന്നും തോന്തു പിന്നു വിവരിച്ചുതും. യുക്തി ചെറുതാണെങ്കിലും ഫലം വന്നിച്ചുതാണ്.

കൃഷ്ണൻ:—കൈയും നിങ്ങളുടെ സംഭവത്തുമുതൽ കിടക്കുന്നു.

ശ്രീനികിത്തിൽ:—യുക്തി കണക്കപിടിച്ചു താട്ടുടി എന്നു സാമ്പത്തിലും അവസാനിച്ചു എന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ടതു. ഇന്നിയുള്ളതോക്കൈ നിന്നു സഹായസഹകരണങ്ങൾ ഉണ്ടാണ് ഇരിക്കുന്നതു.

കൃഷ്ണൻ:—അപ്പോൾ നിങ്ങളേ?

തൊന്തർ:—എന്ന ഇന്നത്തുടങ്ങി ഈ ദിക്കിൽ കാണാൻ പാടുണ്ടാ? വാറാണ്ടികാർ എന്ന ബാക്കിവെച്ചു ക്കുമോ?

കൂളിൽ:—നിങ്ങളുടെ തലിലും എന്നിക്ക രൂക്ഷ തീരില്ല.

തൊന്തർ:—നും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട. എന്നിക്കവേണ്ടി അല്ലെങ്കിൽനാതാബന്ന മാത്രം ചിഹ്നാരിച്ചും മതി.

കൂളിൽ:—എതായാലും ഒരു പരിക്കുക്കാം.

തൊന്തർ:—അല്ലെതെ നമ്മക്ക മോക്ഷഭ്യാസാണോ?

കൂളിൽ:—ഈതു പദ്ധതികാതെ പോകാലും.

ഞാൻ:—നാമ്മടെ നാട്ടുകാർ നാട്ടുകാരായിരിക്കിം വരെയും ഇതെങ്ങിനെ പദ്ധതികാതെ പോകാം. നീ അധൈയ ത്രംപ്പുടുകയേ വേണ്ടാ. എന്നിക്ക ഇതു പൊതുസ്ഥാനരെ നല്പിവഴ്ച്ചിം അറിയാം. യക്കന്മാരോക്കു ബുദ്ധിയുള്ള വക്കു കുപ്പം കൊടുക്കണം. നമ്മൾക്കു ജയസിലി ഉന്നംകുമെന്ന തൊൻ ആയാരം മുട്ടതി സ്റ്റീട്ടുതരാം. എന്നിക്കതുപോച്ചും സംശയമില്ല. യോഗിയായിട്ടു യോഗ്രൂത നീ അറിയാണ്ടിട്ടാണ്. കൂടുതലാരത്തു നേര വണ്ണഞ്ഞനാവക്കു ഇങ്ങിനെ ഒരു സിലുന്ന് തങ്കളിടുടെ ഇടയിൽ എത്തിയാൽ വെള്ളതെ ഇരിക്കവാൻ തോന്നാമോ? മഴപ്പുറപോലെ വന്നടിയില്ലോ?

എല്ലാ ദിവസവുംപോച്ച തന്നെ കോഴി തുക്കിക്കൊണ്ടിട്ടു കാക്ക കാരണത്തുകൊണ്ടിട്ടു ഇങ്ങവത്തരാം തീയതിയും ചുലൻ. തൊൻ കുറു മുന്നുതന്നെ വാറാണ്ടി ഭയപ്പെട്ടിട്ടും വിട്ട പേരായിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങവത്തരാം തീയതിമെയിരു വണ്ണിക്ക സ്വന്നുപ്പെട്ടിയുള്ള ഒരു മെതിയടി, ചുവന്ന

പുംക്കാബേദ് സരസമയമജ്ഞായി ഓരോരോ പ്രസംഗം ചെയ്യു. യോഗിജാർ ഘടനഭാവം വിടാതെ എത്രയോഗാംഭിത്തുസപരത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷിലും മലയാളത്തിലും മറ്റ് വട്ടി പറഞ്ഞപ്പോൾ അവർട്ടെ തുടിയ സീമയില്ലാത്ത ജനങ്ങളുടെ കൈമട്ടുക്കൊണ്ട് രാജ്യം മഴവൻ നട്ടു. ശ്രൂപ്യമായിത്തന്നിന്നു പറത്തവന്നപ്പോൾ യോഗിയാരെ കാണാൻ വന്ന ജനസംഖ്യ പതിനായിരത്തിലും ജാസ്തിയും വൊദ്ധനക്കാട്. ഭക്തികൊണ്ട് സംഭാഗരായ ജനങ്ങളിൽ ചിലർ തൊഴുകയും, ചിലർ നിലത്തുവിണ്ട് തൊഴുകയും ചെയ്യു, യോഗിയാരെ കാലതാമസങ്കൂടാതെ ഒരു വലിയ അനുനക്ഷേപത്തിലേറാറി കട, തൃ, ചാമരം മുതലായും രാജ് ചിഹ്നങ്ങളുടുക്കിടക്കുന്ന മുൻപറഞ്ഞ ഹാപ്പിലേക്സ് എഴുന്ന തുടിയു. “ജു ജയോ ജയ” എന്ന അപ്പും, കതിനാമുഴ ക്കുവും, ചൂക്കഡി വാരി എറിയലും, പനിനിർ കടയലും മറുപടക്കൊണ്ട് പരമധ്യാഗ്രം, പരമധമംസസ്ഥമായ ആംഗിയാരുടെ എഴുന്നാിളിത്തു അത്രയികം കോലാഫലമുള്ളതു തായിത്തീന്ന്. ഹാപ്പിയർ എത്തിരെ ഉടനെ അഭ്യുദയം വിനു മിക്കാനാഡി മുകളിക്കുക്കു കേരിപ്പോയി അഭ്യുദയത്താടം സംസാരിക്കാനും മറുപാടം കാക്കിപ്പുകൊണ്ട് ഏറ്റുന്നിയാൽ തീരംതു ജനങ്ങലാ ഹാപ്പിക്കുന്ന മുകൾഭാഗത്തും കോലാ ക്കിലും തിശിത്തിരുക്കാനാനുത്തരം കാട്ടുകൂജം, നാട്ടുകൂജം, നാട്ടുകുംഡം പ്രമാണാഡജ്ജം കാത്തു ദുരുശീകരണാനു കണക്കപ്പോൾ യോഗി യാരുടെ കുന്നുന്നുമായ കേശവസ്ത്രമി മുറഞ്ഞിവന്നു എല്ലാവേഴ്ചരാജ്ഞം മുഖിനെ ചാരണാരു.

“മുന്നു യോഗിയാക്കി അനുശരണ്യം കാണാൻ അവസര ദിശാക്കയില്ല; അടിയന്തരമായിട്ടു ചില കത്തുകൾ ചുറ്റു

കയാണ്. കാർണ്ണങ്ങൾക്കാക്ക വലിയ തൃത്യവും ചിട്ടയും മാണ്. മെമ്പുർ രാജാവയ്ക്കു ആയിരം പവൻ കിട്ടിയ വിവരത്തിനു ദിവാനെ അറിയിക്കണം. തിരവിതാംകുരിൽ തല്ലാലും ചെല്ലാൻ നിരുത്തിയില്ലെന്ന പൊന്നതന്നുരാനെ അറിയിക്കണം. പെരുവട്ടുസ്പതംപത്തിലേക്കു ശേഷും വിവേകാനന്ദനേ അയച്ചിട്ടിട്ടിണ്ടുന്ന അറിയിക്കണം. അതു വാദാനും തന്റുകൾക്കു മുഴുവനിൽവന്ന വഴിയിൽ ചെയ്തതനോ കണ്ണത്തിനു നാമിനുചക്കമായ ഒരു എഴുത്തു-ഭൂതണം. പത്രാദിവസത്തിനുള്ളിലെബന്നും കോലോത്തു ചെല്ലാൻ സാധിക്കുമ്പോൾ സാമൂതിരിരാജാവിരുന്ന അറിയിക്കുന്നുണ്ട്. വടക്കേ മലയാളത്തിൽ എപ്പോറാം വാഹനം പറവാൻ തല്ലാലും നിരുത്തിയില്ലെന്ന കോട്ടയത്തു, തന്ത്തു രാനേയും ചിറയ്ക്കുതന്നുരാനേയും അറിയിക്കണം പിന്നു-പാല മഹാന്മാർക്കും കത്തുതാനാണെന്നു്”.

ഇങ്ങിനെ ചരഞ്ഞതതു കേടുപെട്ടാം യോഗിയാങ്കര യോഗ്യതയും കീത്തിയും കണ്ണ അവിച്ച കുടിയവരാക്കുന്ന ആദ്യത്തും മുകളിൽമാന്നാന്നപരമാക്കാണ്ടു അന്വരന്നപോയി. പിരുന്നതനോ ചികിത്സയ്ക്കുമ്പോൾക്കാണ്ടു അനേകരു പേരും ഷാപ്പിൽ കെട്ടിന്നിം. അന്നും യോഗിയാക്കു മറരനേകും കാൽഞ്ഞാടി ആലോചിക്കുമ്പെട്ടതുണ്ടായിരുന്നു. കേശവസ്പാമി കുടക്കുടെ മുകളിൽമെബന്നു ഓരോ വിവരവുംകൊണ്ടു മട്ടാണി രോഗിക്കുളു സമാധാനപ്പെട്ടുതി. ഒരിക്കൽ ചെല്ലു ദേഖാറു യോഗിയാർ മക്കിക്കേയീയുടെ കാൽന്ത്രസ്ഥാനായാ വിശ്രഷ്ടം പറയുകയായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ കററിപ്പുറത്തു തന്നുരാന്നു അനന്തിരവനു ഒരു യോഗം എഴുതിക്കൊട്ടു കൈകയായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ചെന്ന നേംകീയപ്പോറാം.

അദ്ദേഹം കോട്ടുള്ളതനുരാൻറെ തിങ്കവഴ്ത്തു വായിക്കായിരുന്നു. മരറാരിക്കൽ അറയ്ക്കലെ ബീബി കൊട്ടതു യച്ച സമാനങ്ങൾ പരിശോധിക്കയാണിരുന്നു. വേറെരീക്കൽ ചിരിക്കൽതനുരാൻ അയച്ച പ്ലൈഷ് സമയക്കവിനാൽ, ഭംഗിവാക്കകൾപറത്തു മടക്കി അയയ്ക്കുകയായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ ദാരോ വിവരങ്ങൾ കേരവസപാമി വന്ന പറഞ്ഞതു കേട്ടപ്പോൾ രോഗിക്കല്ലാക്കു ഇച്ചാംഗം കൊണ്ട് ആത്മരഹ്മാരായകിലും വളരെ ആധ്യത്തുനിന്തരായിത്തീർന്നു. കോഴിക്കോട്ടിൽ ക്ഷണകാലംകൊണ്ട് യോഗിയാരുതെ കീത്തിക്കം കേളിക്കം കൈയ്ക്കും കണക്കുണ്ടായി അനില്ല. നാട്ടകാരുടെ സംസാരിപ്പയർ മുഴവനം യോഗിയാർത്ഥനെ അനുയിരുന്നു. ഇരുന്തുറിച്ചിലപാനം വയസ്സാക്കി രാജൈക്കാണുന്നതു ചില്ലറ അതിശയമായിരിക്കമോ? ഇങ്ങിനെ ഒരു മഹാനെ കോഴിക്കോട്ടകാർ എവിടുന്ന കണ്ണിരിക്കുന്നു? ഏതു നാട്ടിലാണ് ഈ മാതിരി ക്കുസിലും ബാഹ്യമാനമുണ്ടാക്കാത്തതു. രണ്ടുനീം ദിവസക്കൊണ്ട് ചികിത്സക്ക് വന്ന രോഗികൾക്ക് സീമ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സമുദ്രത്തിൽ പുഴകൾ ശുക്രിയയുംപോലെ യോഗിയാരുടെ പെട്ടിയിൽ പണം വന്ന വീണാതുടങ്ങി. ഏൻറെ ഘുക്കി വിചാരിച്ചതിലും അധികം ഫലിച്ചതു കണ്ണിട്ടു മുള്ളുന്ന സന്താഷമുണ്ടായിരുന്നു. ഏക്കിലും ഞാനിയാരോധ പണത്തിനാവശ്യപ്പെടാൻ വേണ്ടപ്പെട്ടു തരവും മലടവും കിട്ടായ്ക്കായി യാൽ ഏൻറെ കാഞ്ചം വിചാരിച്ച അവനു വലിയ വേദവും ഉണ്ടായി. ഏതായാലും യോഗിയാർ നാട്ടവിട്ടുനേരുപണം കൈകലുക്കാമെന്ന വിചാരിച്ച മുള്ളും ആശപ്പെടിച്ചു. നോന്ന് അടക്കുക ഇല്ലാത്തതു മുള്ളുന്ന വലിയ വിഷം

ക്രിയാ രോഗികളെ ഓരോനോരോന്നായി മുള്ളിംഗാണ് യോഗിയാങ്കട അടക്കമലോക്ക കൊണ്ടുവന്നാൽ. അതിനിൽക്കു പ്രീക അടച്ചായ്മാതുരേ ഒരാക്കു യോഗിയാങ്കട മുഖിൽ കൊണ്ടുവരാൻ പാട്ടിള്ള. പണം വാങ്ങി കണ്ണശപ്പിടിക്കുന്ന മുഖം കേശവസപാഠിയാണ്. മരനിന്ന ചാത്തുവേബായ മിഞ്ച്. യോഗിയാങ്കട ചികിത്സയുടെ ലിതിരക്കട്ടായ ആരക്കു നട്ടാണിപ്പോകും. പാഠായം കണ്ടിട്ടു കേട്ടിട്ടില്ലോത്ത ലിതിയിലാണ് എന്ന പറയുന്നതിൽ അതിശ്രദ്ധിക്കാക്കിയില്ല. വായനക്കാരുടെ അവിവിഹമാതുര ദിനങ്ങളിൽ സമയ തുറ കഴിത്തു വിഷയങ്ങൾ ഇവിടെ ചേർത്താണ്.

മുള്ളിൻ:—ഈതാ, 'ഇവരുടെ അമ്മക്ക പ്രസവദേഹയാണു പോലും.

യോഗി:—പ്രസവദേഹയുടുകൂടി സ്വന്നവിലപാഠി അസ്സിംഗാണ്. അരേരനാഴിക്കുതാടം അരയ്ക്കായ്ക്കപ്പു ചൗക്കു യും പിരട്ടുക്കു.

മുള്ളിൻ:—ഇവന്ന ശ്രാധനയില്ല.

യോഗി:—നമ്മുടെ ത്രസ്ത്വാവാശത്തും ഭയക്കപ്പു എടുത്തു കൊടുക്കു.

മുള്ളിൻ:—ഈവൻ ഭഹനമില്ലപോലും.

യോഗി:—രാമബാണം, മുള്ളിക തെ ഡപ്പു കൊടുക്കു.

മുള്ളിൻ:—രോക്കു പാനുകടിച്ചിട്ടും ഭോധമില്ലോത്ത നിലയിൽ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു.

യോഗി:—പാന്വിനെ വല്ലുവരും കണ്ടിരിക്കുന്നാ?

മുള്ളിൻ:—ഒന്നില്ലെന്നായിരുന്ന അരും കണ്ടിരുന്നു.

യോഗി:—എന്തു പാന്വാണുപോലും?

ആദ്ധ്യാത്മക നിയോഗമില്ലെന്ന പരംതു

ഭ്രാഹ്മി:— അതുടെ അവകാശ മുഖ്യമാണ് കൊണ്ടിവരട്ട്.

രണ്ടുനൂറാർ ബോധവരഹിതനായ കോഴുയുംടുടിയു
രോഗാന്തകയോഗിയുടെ മനിൽ കൊണ്ടിവരുന്ന കിടത്തി.
ഒഴിം ജീവഹ്നിവംപോലെ കിടന്നിയുന്ന. അവൻ ഇനി
ഇംഗ്ലാന്റില്ലെന്ന എല്ലാവരണം കൂത്തിയിരുന്ന. രോഗാന്തക
ഡയാഗിയാർ എഴുന്നോറു ഒഴ്ചുനേ ഒന്ന് അതുകൂപ്പുടെ ഒന്ന്
കി പിന്ന അവിടെ ഇരുന്ന കടിവാങ്ങ് കുറേനേരം സ്കൂ
കഷിച്ചുനോക്കി. എന്നതിൽപ്പുറന്ന ഒഴ്ചുവെറ്റ കൈകനാഡി
പിടിച്ചുനോക്കി. കുറേനേരം താടിയുംതൃഖി ആശലുച്ചില്ല
ഭ്രാഹ്മി:— കടിച്ചതു രാജിലമാണ്. എന്ന വെച്ചുകൂടിപ്പ
ഈടെ ഭാഷയിൽ വള്ളേരിപ്പുനേന്നും വെള്ളിക്കട്ടുന്ന
എന്നും പറയുന്ന പാം. ഒരു ചൊട്ടവില്ലരകാണ്ടു
ശുണ്ട റിഞ്ചം ഇരാസിപ്പോകും. മാരാനും വേണ്ട.
പച്ചവെള്ളം, കണ്ണിവെള്ളം, കാടിവെള്ളം, കോട്ട
വെള്ളം, മരിവെള്ളം, പുഴവെള്ളം, മഴവെള്ളം,
കുട്ടവെള്ളം ഇവ ഓരോ അടക്കാനേതാട്ടിൽ കൊ
ള്ളുന്ന അതു എടുത്തുനാിച്ചുചേരുക്ക. അതിൽഅരം
ക്കപ്പു വാഴപ്പോളിയുടെ നീർ പക്കുക. എന്നിട്ട്
ക്കപ്പുടെ ചുട്ടക്കി പത്രം വരുംവും രണ്ട് ദാം
ചൊറുക്കയും പക്കൻ ഇണ്ടാണ്ടിനാഴിക്കുന്നും അറുനി
തു കരണ്ടി കടിപ്പുക്കുക. അരുപതു നാഴിക്ക്കുള്ളിൽ
വിശം ഇരഞ്ഞും. പാംവിനെ വേണും വയനേതശാഖരില്ല.
മിക്കിൽ തുടങ്ങം ദിബ്യ കിഴക്കേ മുരാത്തുക്കു

ନିତ୍ୟାଶକତିନେତ୍ର ଓ ତୁ ତୁମିଯୁଦ ହଲ କତି
ରେଖଣୀଁ.

ଶୁଣ୍ଡଳୀ:—ହୁତା ହୁବନ ଘନଂ ରଣ୍ଟଂ ରୋଗମୋଣାମଧ୍ୟ.
ଏହିତିଥି ଅଭ୍ୟାସ ପରିଚୟାର.

ଯୋଗି:—ଅଭ୍ୟାସକିରଣ କେକଳି ମନୀନ ଫଂଗାବିଲାଭି
ଯାଣ୍ଟି. କୋଟକଳ ତଙ୍କ କାନ୍ଦୁପ୍ରି.

ଶୁଣ୍ଡଳୀ:—ହୁବନ ଏହିକମାଣିଶୋବାଲୁଂ.

ଯୋଗି:—ପିପିଲିକେତ୍ରଂ ଅଭ୍ୟାସଂ କୋଟକଳ.

ରୋଗି:—ଆତିନେତ୍ର ଯୋଗଂ ଅବିଶ୍ଵତାରୁ ବେଳିଲ୍ଲୋତି
ଅନା.

ଯୋଗି:—ମୁଫିଯନ୍ ପରିବାନ୍ ପାଟିଲ୍ଲ. ଚିରକତ୍ତୁ ଉଦୟି
ନେତ୍ର କାଞ୍ଚ, ମଣ୍ଡପାରାଯୁଦ କଣ୍ଠୀଁ, ତେଣୀତୁମିଯୁଦ
ତୁରଂ ଅତିଲାଭ ବଲ୍ଲୋତର ମୁଖୀନକରି ଆଚନ୍ଦିତ,
ବଜର ପିଲାପିଟିତ୍ର ରୋଗାଶବମାଣ୍ଟ. କାନ୍ଦୁପ୍ରିକି ମଧ୍ୟ
ତେଣୁର ଉଦୟିକିଯାଣ୍ଟି.

ରୋଗି:—ତରୁକାଳଂ ତଙ୍କ କାନ୍ଦୁପ୍ରି ମତି.

ଶୁଣ୍ଡଳୀ:—ହୁବନ କ୍ଷେତ୍ରମାଣ୍ଟ ପୋଲୁଂ.

ଯୋଗି:—ଆତେ. ରୋଗଂ ବିଷମିତ୍ରିକିଲ୍ଲ. ପରିବିନ୍ଦନେ
ତୋନ୍ ଜପିତୁତ୍ତଙ୍କ. ଆତ୍ମ ତେତୁକଷିକଣୀଂ. କହି
କଣିଶତ ଉତ୍ତରେ ଦୃଵନ୍ତକୋଣିଯୁଦ ତଲଯିଲେ ଯୁ
ଯୁଂ, ଶର୍କୁନେତ୍ର ବାଲୁଂ, ହରକିଛିଯୁଦ ନେନେତିନେତ୍ର
ମାଂସଯୁଂ, କିରିଯାତ୍ତୁଂ, ଅଭ୍ୟାସକର୍ଯୁଂ, କେକଳ
ସମଂ ହେଉଁ ତଙ୍କ ସ୍ଵପ୍ନାକୀ କଟିକଣୀଂ. ପରି
ବିଷମତିନିତ୍ତିର ପାରିଯୁଂ 31 ବିଷମତିନିତ୍ତି
ରୁ ରୋଗଯୁଂ ଦେବମାନିଂ.

കൂളിന്:—ഹവന മുതം നല്ലവള്ളം പോകുന്നില്ല.

യോഗി:—കിഴക്കിൽ ബാർലി ഒരത്തു കടിക്കുന്നു.

കൂളിന്:—ഹവന ചൊരിക്കാണ്.

യോഗി:—വെടിയുപ്പിൽ അപ്പുയുടെയും കീഴാർന്നെല്ലിയും.

യും ഇവ അരച്ചു വടിക്കുന്നു.

കൂളിന്:—ഹവന പ്രമേഹമാണ്.

യോഗി:—സാരമില്ല. രോഗം പിഴയുപോയിട്ടില്ല. പ്രസാ റിനീജലധ്രൂം റണ്ടിരാത്തയിൽ കഴിക്കുന്നു. അതു കഴിക്കു നോക്കാതുക നട്ടുചൂഢാൻ താരക്കുന്നും, പേരക്കുന്നും, അല്ലെങ്കിൽ എഴുകൾപ്പായമാക്കുന്നവാൽ ഭാരോ ചെടുന്നാരഞ്ഞവള്ളിൽ കഴിക്കുന്നും വേണം.

കൂളിന്:—ഹവന തലജ്വലനയാണുപോലും.

യോഗി:—ചൂളിയാറലിനും ഇവ അരച്ചുവടിക്കുന്നു.

കൂളിന്:—ഹവന പനിയാണ്.

യോഗി:—പനി ആയിരത്തുവുന്നറി എഴുച്ചെന്താൻപെത്തു വിധുംബന്നുനാണ് സ്വീകരിക്കാനും അനുകൂലം ഇവനു ഓരോ ദിവസം പരിശോധിക്കാതെ നിവൃത്തി തീർഖി.

ഈഞ്ചിനൈ പറത്തു രോഗാന്തക യോഗിയാൽ അവ നും നാഡിയും നും പരിശോധിച്ചു. ദിനം നല്ലവള്ളം മനസ്സിലാക്കാത്തപോലെ ആദ്ധ്യാത്മക നും താടിയും തട വി നും ലോചിച്ചു.

യോഗി:—“ജരോ രോഗപതി” എന്നാണ് “പരഞ്ഞതിട്ടിള്ള താം ഇതാണ് പദ്ധതികരണം ചെയ്യുന്നതുവേണം ചുക്കി തബിപ്പാന്.

കൃഷ്ണൻ:—ഒരത്തെന്നു മനസ്സിലായില്ല.

ധ്യാഗി:—അതു എത്രയോ പ്രയോസമുള്ള ഒരു പ്രശ്നയാഗമാണ്. അതു റാത്രിയും തുടർച്ചനാം ഒരു ശപിച്ചതിൽ നേരുത്തു തുടർച്ചനാം തുടർച്ചനാം തുടർച്ചനാം തുടർച്ചനാം തുടർച്ചനാം തുടർച്ചനാം തുടർച്ചനാം തുടർച്ചനാം തുടർച്ചനാം തുടർച്ചനാം.

കൃഷ്ണൻ:—അതുകൊണ്ട്?

ധ്യാഗി:—അതുകൊണ്ട് ഒന്നാമതു ഇവന്നു തുകിനോക്കി വുന്നു. എത്രയുണ്ടെന്നു കാണുന്നു. ഏനിട്ട് ദേഹം തിലെ വിസജ്ജനദ്വും മാറ്റം തെല്ലവിന്തുകൾ ഉറരിച്ചു പരിശയ്യിച്ചു പബ്യുന്നും എറാര കിരവു കണ്ണപിടിക്കുന്നു. ഏനിട്ട് അതു ശരിയായ തുകയിൽ കൊണ്ടുവരാനുള്ള മരനു കൊടുക്കുന്നു. പരിശയായ തുടങ്ങുമ്പെടുവു പത്രം വിവസം ഒരു മരം കടിക്കുന്നു. അതു കടിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ എടു ഉറപ്പിക്കും തൈക്കി ഇങ്ങാട്ടു വരുണ്ണു.

കൃഷ്ണൻ:—തിങ്കാലം എത്രയും തന്നു കൊടുക്കുമ്പോത്?

ധ്യാഗി:—കുറേ ഇത്രാണിവെത്തവ്യും, വാനികിലേഖ്യവും തന്ത്രിണികിഷായവും എടുത്തു കൊടുക്കു. രോഗം അല്ലെങ്കിൽ സുക്ഷിഖക്കുഞ്ഞാണ്.

മുങ്ഗിനെ ധ്യാഗിയാക്കുന്ന വിവിധങ്ങളായ ചികംതസം ആമാസം കണിക്കു, താനിക്കവും ലൂർ, കണ്ണതിക്കണ്ണും വെള്ളും, ജയന്തിക്കവും ലൂർ, താടിക്കണ്ണും വെള്ളും, കണ്ണതിക്കണ്ണും വെള്ളും മുതലായ തെള്ളം ചീഞ്ഞഗ്രഹം കുറഞ്ഞു മുക്കിയും വിരുദ്ധവും പോയി. ധ്യാഗിയാക്കുന്ന പ്രശ്നയാഗമാളിയാണും അഞ്ചാഹേരുഭയത്തിൽ സരിത്തും പ്രസ്താവിച്ചു

കാണും തന്നെ വാസ്തവികമായി ഒരു പ്രാഥമ്യം ചീരുന്നതുമാണ്. എങ്കിലും ചികിത്സയ്ക്കു വഴിരെ ഏലം കണ്ടെന്നുകൊണ്ടു യോഗിയാൽ ഓരോ ദിവസത്തിൽ അതിരത്തിൽ കുറയാതെ ഉടപ്പിക്കുവരവുണ്ടായി. വജ്ഞാനം നിറയെവരുന്നേണ്ടും യോഗിയായടക്ക കാഞ്ചുസ്ഥമന് കേൾക്കുവസ്തുമാണ് പ്രസം മലാസ്സുംഖവകിൽ കൊണ്ടിട്ടുന്നുണ്ടി. ഇങ്ങിനെ ഒരു കൊല്ലും കഴിഞ്ഞു. നാട്ടിലുള്ള ബാക്കിവെവുമായടക്ക ചികിത്സയോക്കേ നിന്നപോയി. അവർഷാസ്പിൽ വന്നവിനും യോഗിയായടക്കത്തിൽക്കരമായ ചികിത്സാമാർപ്പം ഗ്രഹിച്ചുപോൻ നോക്കി. റിഡാവുംതരിഞ്ഞവിനും കൊണ്ടുവന്ന മുള്ളുവുമുഖപ്പിയുടെ കാലക്കേയം ഏന്നു വെവല്ലു ശ്രദ്ധിതെന്നു അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടതിൽ യോഗിയാർ തുടങ്ങിയ ചികിത്സാക്രമത്തെ മനസ്സിലാക്കാതെ ബാക്കി വെവല്ലു നാർ ആന്നധിക്കുന്നതിൽ വല്ലു അത്യുംവുമുണ്ടോ? യോഗിയാർ ഒക്കുവെച്ചിരുത്തുന്ന മരന്തിനെന്നറപ്പെടുന്നുടാം മറ്റൊരു മുത്തുവരെ കേട്ടിട്ടില്ലായിരുന്നു. യോഗിയായടക്ക മാഹാത്മ്യമുണ്ടോ അതുകൊക്കിലും മനസ്സിലാവാൻപോകുന്നു. ചുരുങ്ങിയ കാലത്തിനെള്ളിൽ യോഗിയാർ ലക്ഷ്യാധിപനായിരുന്നിനും. അദ്ദേഹം പെപ്പാസ്സു കൈകൊണ്ടു തൊടാറിപ്പേണ്ടും മാത്രമല്ല, അദ്ദേഹത്തിനെന്നും ലൈനേഡിനാവശ്യങ്ങളും വഴിരെ ലഭ്യവായ മട്ടിലായിരുന്നു. കേൾവസ്തുമാണ് കണക്കംപ്പുവണ്ണം വെച്ചിരുന്ന കൂദ്ദംഞ്ചിത്രവരെയും ശക്കൊണ്ടു യോഗിയാരും ഒരു കാലുംപാലും ചേമാടാച്ചില്ല. അവൻ യോഗിയായടക്ക മുഴുവന്നും ദശയിൽ തന്നെക്കാഞ്ചും വരുത്തുന്നതിനും പകരം മറ്റൊരു അവസ്ഥരവും കാഞ്ചു കാലം കഴിച്ചു. ദയാഗിതായടക്ക സാമർത്ഥ്യാത്മപൂരിയും ശൈക്ഷാത്മപൂരിയും പുരിയും പുരിയും തന്നെന്നുകൊണ്ടുപാരും.

യി. എന്നിട്ടുടർന്ന് തൃപ്പൂൻ അവവൻ്റെ കാല്യം വരുത്തുവാൻ ഒരു അവസ്ഥ സംഗതിയില്ലാതെ നീട്ടിവെച്ചു. നല്ലകാലം രോദംക്കു വളരെക്കാലങ്ങളാളും രേനീലയിൽ നിലനിൽക്കുന്ന മുടക്കിലെല്ലാം മനസ്സിലാക്കാതെ പോയതിൽ വ്രസന്നിക്കേണ്ണി വന്നിരിക്കുന്നു. യോഗിയായ ഒരു അസാധാരണയായ ചികിത്സാപുഷ്ടിയും ധനമുഴ്ചിയും കണ്ണപ്പോരുന്ന നാട്ടിലും ഭറിംവെള്ളുന്നാക്കാക്കുന്ന അസൂയ ഒഴുതു ആവർ യോഗിയായെടു ചികിത്സാകുമെന്നുണ്ടുന്ന കരം പറഞ്ഞുതുടങ്ങി എങ്കിലും ധാരഘട്ടം ചികിത്സയും താലുക്കാണും അനുഭവംകൊണ്ട് അറിഞ്ഞെന്നു താട്ടകാർ ആരു മുഴുവനുപദാരശ്വാനം പൊതുളിച്ചില്ല. അനുഭവശേഷം കൂത്തനിന്നും അനേകം പേര് യോഗിയായെടു ചികിത്സയും യി വന്നതുടങ്ങി. മുതാതാനം ബാക്കിയും മറിവെല്ലാ നാക്കു സഹിച്ചുകൂടാതായി. അവരെക്കും ചാരോഡിക്കിയിൽ ചാരോ സംഖ്യായിരിക്കുന്ന രോഗാന്തകയോഗിയാരെ അനന്തരാമായി പശിച്ചുതുടങ്ങി. ടെവിൽ വെള്ളുന്നാമെല്ലാം തന്റെ അട്ടത്താണംഗങ്ങളിലെ പ്രസിലുവെള്ളനായ കട്ടാണി ചെണ്ടാപ്പുന്നെന്നു അട്ടക്കൽ പോയി. അയാളും താനിക്കുണ്ടെങ്കിലും വളരെ വളരെ നേരം ആകലാവിച്ചു. അവസാനം അവർ മുന്തിരിയിൽ പാലു ദിക്കിലുതുച്ചു പാലു വെള്ളുന്നാരോടും രോഗാന്തകയോഗിയായെടു യിവരെത്തപ്പറിച്ചുതിച്ചേരാം ചെണ്ടു. എന്നിട്ട് മരുപടിക്കു വളരെ ആരുദ്രയോടെ കാര്ത്തം കുറഞ്ഞു ദിവസം കഴിഞ്ഞെന്നെല്ലാം മറിവെല്ലുന്നായെടു കുലശ ലായ സംന്താപങ്ങളിനും അമ്യുത്തിക്കിനും അഞ്ചിനെ കൈ യോഗിയാർ മുഖ്യമാം ഉണ്ടാക്കിയും അവർ കേരംക്കാതിമീ ക്കുയിലെല്ലാമായി രിട്ടുന്നിനും ഒരു മരുപടി കിട്ടി. മറി

വൈദ്യരംബതെ ഉസാഹവും വാഴിയും നേരം മുത്തു. നാളുകൾ ചെല്ലുന്നതാണോ അവക്കു കിട്ടിയെന്നുണ്ടായി മറപടിക്കണ്ണുകൾ പണ്ഡത്തെ അഭിപ്രായത്തെ പലപ്രകാരത്തിലും പിന്തുംബി തങ്ങൾക്കു ജയസിഖി ഉണ്ടാക്കമെന്നു കണ്ണംപൂർണ്ണ മുരിച്ചെല്ലാതുടെ ഉസാഹം ആറിട്ടി ശക്തിയോടെ മുറഞ്ഞിയെന്നുണ്ടാക്കി. കുമേണു മെമ്പുർജാജാവു പവനയച്ചതും, പൊന്നതന്മാർക്കു ചെല്ലാൻപറത്തെത്തതും, ആഴുവഞ്ചാരി തന്മാകൾ വഴിക്കയ്ക്കുവന്നു കണ്ടതും മുല്ലമേകളവാണെന്നു പല യോഗ്യരംബതെ മുവേനതനെന്നു വൈദ്യരംബക്കു അറിവുകിട്ടി. വൈദ്യരംബ മുഖ വത്തമാനം നാടോക്കു “ചുക്കാരാക്കി.” താനിക്കബൈദ്യർ “കേരളക്കുടാരഗൗഢം” എന്ന കടലാസ്സിൽ യോഗിയാതെ ചികിത്സാക്രമിക്കേണ്ട അത്രയികം ആക്ഷേപവിച്ചു. കട്ടാണിച്ചുബ്ബാപ്പൻ “മുംഗാർസാഹിത്രസരോമരാളി” മാസികയിൽ യോഗിത്താരെ വിശ്വസിച്ചുകൂട്ടാ എന്നും, യോഗിയാതെ മുഴുവൻ ഹരിതും അറിവാൻ ശവമേംഞ്ഞു ഉസാഹിക്കേണ്ടതാണെന്നും, യോഗിയാരെപ്പോലെയുള്ള കൂളിയാർ ആളുകളും പററിക്കാൻ നാടോടെ നടക്കണ്ണംണ്ടെന്നും നിംഫമായി എഴുതിവിച്ചു, നാടോക്കു “കുന്നാനുപോലെയാ, ജവപ്പുളയംകൊണ്ടനുപോലെയോ നേരം ക്കെട്ടി. നേനു മരു പുറനാട്ടകായതെ വരവിനു വിധിവാതം നേരിട്ടു. പിന്നീട് നാട്ടകാരയെ വരവും കുറത്തു. വൈദ്യരംബ മോഹാന്തകയോഗിയായാതെ കമിലുപോലെയുള്ള മുളയെപ്പററി പോലീസിഡം അറിവുകൊടുത്തു. നാട്ടകാരരെ ആക്കപ്പുാടപററിക്കാൻ വന്നു ഒരു പെഞ്ചക്കുളിനാണെന്നും തുടി പറംവാൻ ആ കുട്ടൻ മടിച്ചില്ല. പോലീസുപ്പ്രോഗസ്ഥമാണും.

மின்னாதிரிகளான் நிவூத்தி ஹஸ்பாதாயி. அவர் கவுபிய ஆயாயுங் குறுதுப்பியாயுங் யோஹியாவைப்போனி வசூலிட்டு சூப்பும் அடைப்பதில்லை. ஒரு முறையாலும் கிடூத்தன்றுக்கொடு எடு எவர் யோஹியாதான் காட்டு எதிற்கு ஏராட நிர்த்தி இருதானம் பில விவரங்களை தீவிரமாக கொட்டு வாட்டிலும் தன்ற பரமாற்றித்திற்கு ஒரு விழாக்கும் மது கொள்கிள்குதிர்த்து எடுக்க வேண்டுமென்று கூறுத் தொகை அங்கிலை ஹுலிக்கண்பாரம் குருக்காவும் முசுவு தாடிலூம் தடிலூம் நிடிய கை ஞூவமானை வனுக்கார் ஸ்வாவேயியின்கிளை அரங்காக கை வண்ணில்லை. மாடிஷப்பாயிடுக்கள்கள் விவரம் ஹுவிட்சுதான் போலிசீஸிளை கிடி. ஸமயம் கூக்காக்கிளைக்கியப்போரம் அது யோஹியாதான் வரவிலை ஏதுக்கேற்று ஸாடு'ஸ்ருஷாஷ்டி தாயிக்களாக போஜ்ஜிஸுகார் மேலயிகாரிக்கலை கல்லூரியை மாறும் கூறுத்துகின்றன. ஹூ ஸகாவுரத்தமானங்களைக்கொண்ட யோஹியாக் கூவினாக்கிடுப்புகளை விவாரித்துக்கொடு. யோஹியாக்கை அதுபொருமையைப் போட்டுப்போரி தீவிரமாக குடும்பத்தை அடைவது கூறுத் தாசீ ஏழுதியில் ஸமாயானம் கேட்டிட அவசரம் வாயிடிலையை தோன்றி. “தொன் ஸ்ராயரவுகிதமாயி என்ற செய்திக்கில்லை. மற்றும்கூரை பிடிக்கான் ஸ்ராயவு ஹஸ். அம்முடு ஸ்ராயக்காயி ஏதுகை பிடிப்பான் வழுவுண்ட வரிக்குயாளைப்பிற்கு அவச்சொக்கல் ஏதுகை தொகாந்கிடுக்கு வில்லை. பட்டாலும் வாய்த்தனை ஏதுகை பிடித்தும் கிடுக

യില്ല. നീ യാതൊന്നും ഭേദിക്കേണ്ട്? മുകളിലെ പടിഞ്ഞാറു ചൗലുംഗരിയിൽ ഖട്ടിട്ടിള്ളു ആ വലിയ ചട്ടിയിൽ എ ഷ്ടൈപ്പം തീ കത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കണും എന്ന യോഗിയാർക്കേവേസ്റ്റാമിയോട് നിജുംപിച്ചു. കരെ വലിയ അതണിയും ഒരു മട്ടികയും അതിന്റെ അട്ടക്കു ഖട്ടിയുണ്ട്. തുഡിന മുതിന്റെ ഉഴ്ചിശൃം യാതൊന്നും മനസ്സിലാക്കിയില്ല. കിലും യോഗിയായെടു ദിവുതപത്രത്തിൽക്കൂട്ടുവിശപാസമുണ്ടായിത്തന്നുകൊണ്ട് യാതൊരു വോസ്റ്റിവും ചെങ്ങാതെ ഒരു അവസരവും പ്രതീക്ഷിച്ചു കാത്തുനിന്നു. അങ്ങിനെ മുരിക്കുന്നും യോഗിയാരെ പിടിപ്പാൻ കലക്കുർന്നാലും വാരം കൊണ്ടുപോകി ഷ്ടൈപ്പിട്ട് കൊടുത്തിട്ടിട്ടുണ്ടോ വിവരവും തുഡിന്റെ കൊണ്ടുവന്നു. യോഗിയാർക്ക് അതുകേട്ടപ്പും ഒന്ന് ചുട്ടു മാറി ചെറിച്ചു തേയുള്ളൂ. കേവേസപാമി മുക്കാന്ത്രത്തിൽ കലംലായ അന്തേപ്പണം നടന്നി. ടെബിൽ ഒരു വെള്ളി യാഴ്ച പത്രാഘമണിക്കു നാലു പോലീസ്സുകാർ യോഗിയാരെ പിടിക്കാൻ വരുന്നുണ്ടെന്ന് ധമാന്ത്വിച്ചരം കേൾവുസ്ഥിരമാണി അഭ്യേഷത്തിനു കൊടുത്തു. യോഗിയാക്ക് ഒരു പുശ്ചാളം കലുക്കം കണ്ടില്ല. പതിവിലധികമായി അന്ന ഷാപ്പിൽ രോഗികൾ എത്തിക്കൂട്ടിയിരുന്നു. എക്കുദുരം പതിനൊന്നര മൺഡിയായഞ്ചുപാരം യോഗിയാർക്ക് ജപിക്കു നാജ്യാണ്ട് എല്ലാവയം കാഞ്ഞു മുകളിൽ കുറിപ്പുണ്ടായി. നടമാറിയുടെ വാതിലും തഴതിട്ട് യോഗിയാർക്ക് പതിവുപോക്കു കൂടി ജപിക്കാൻ മുന്നുണ്ട്.

* * * * *

ഈ ദിവസത്തിലാണ് വാരണ്ണഘേട്ടിച്ചു താഴിവിലിരുന്ന ഒന്നാമതു യോഗിയായെടു ഷാപ്പിൽ പ്രത്രക്കു

மாயது. எதான் யோரியாரேயும் நோக்கிபோயிடு ஒக்லி குளிர் மூண்டவோடுளை தாஶெகுடிய ரோரிக்கலூக்கை ஏதோடு வில வோலும் வெற்றுத்தொயிடது.

ரோரிகரி:—நினைவு ஹதுவரை ஏவிடெங்காயிடுனா?

நினைவு ஹபோரும் யோரியாரை கங்கோ?

எதான்:—எதான் ஹவிடெயிலூயிடுனா: ஹாாளை வாறு. வாறு யோரியாரை நம்முடை யோரியாரை கண காளா மென்வெழு ஒக்லித்தெவா. அபோரும் அஞ்சேஷன் நந்துரியிட்டு கடன் / வாதிலாத்தூத்துக்காரு கங்கு ஜபி க்காங்கென்று மந்திலாக்கி எதான் தாஶெ ஹிரண்மீபோனா.

ரோரிகரி:—ஜபிக்கான் வழிரை ஸமயம் பிடிக்கமோ?

எதான்:—ஹதொனாம் நினைவு ஹதுவரை மந்திலாக்கிடு பே? ஏரிவாந்து ரஷ்டங்காஷிக. ஜபா வருத்து ஒட்டுநுனேய கஷியென்கம்பேன ராருமதுது.

ஒரு ரோரிகரி:—நாடுகாரைக்கிலும்பரியதெடு. ஹஞ்சேதெது பீபூலெ ஒரு மஹா யோரியை அருத களிலிக்கன், ஹண்டினெ ஒரு யந்தெ காளான் ஏது புஸும் சென்றுளை.

மரெராராமி:—அங்கதொனாம் பரயேஞ்சா. ஹு மஹாதெ திஷ்பிக்கந்வதை ராவு கரித்துபோகு.

ஒரு ரோரிகரி:—ஶிவ, ஶிவ ஹந்துரோலும் ஹுயதுள்ளது.

கஷ்டிஷு, ஒரு அவுவது மதிக்கா அதுதிலூ. ஏதெந்தா ய பிகிதையானை. மோரத்தின்ற பேஷக்ட்டாக் குதி. அங்போரும்தெனை குதை பருத்துக்குதினரை

പോയി. ഇങ്ങിനെ ഒരു മഹാത്മാവിനെ ഞാനിതു വരെ കണ്ടിട്ടില്ല.

ഞാൻ:—ഈന്ത്രാരാജ്യം മുഴവനും കെളിയുള്ള മഹാന്മുഖം ചില്ലറക്കാക്ഷഭരംഗം അതുസാധിച്ചു എന്ന വജ്രമോടു ഒരു രോഗി:—അംഗേഷം കൊട്ടക്കണാതൊക്കെ മരനാല്ലോ എന്തെങ്കിലുംബണ്ടാ പിഴച്ചുപോയിട്ടു?

ഞാൻ:—വിഷദൈവദ്യം, ജോതിഷം, മന്ത്രം എന്നിവയിൽ അംഗേഷം വിഭാഗംസാം പോലും. അംഗേഷത്തിനു റിംഗ്രൂക്കുടാത്തതു, ദന്തം തന്നെ ഇപ്പുന്ന പരിധാം. രഹിഃ:—ചാന്യാടന്ന് ചാമനേൻ്റെ ഭാനുമാരിയ അളള്ലു!

അംഗേഷിൽ എത്തെല്ലാം വൈദ്യുമാരം മന്ത്രവാദി കൂളം നോക്കി ശീംഗ്രൂക്കപ്പോയതാണ്.

ഞാൻ:—ദിവ്യതപമുള്ളവർക്ക് എന്താണ് സാധിപ്പാൻ കഴിയാത്തതു?

ഇങ്ങിനെ ടീടത്തുനിന്നു തേജംബോക്കെ രോഗാന്തകായോഗിയാതുടെ അമാനഷശക്തിയെപ്പറ്റി പ്രശ്നസിക്കുന്നു കടാ പടാ എന്ന മാധ്യവൻ നായർ ഇൻഡസ്ട്രിയം-നാട പോലീസുകാരം ഷാപ്പുടിൽ കേരിവന്നു. കാഞ്ഞത്തിനേൻ്റെ എതാനം വിവരം മാത്രമണായിരുന്നു രോഗിക്കും പോലീസുഭ്രാന്തമാരും അന്യാളിച്ചുവുകാണ്ടു നോക്കിനിന്നു. പോലീസിനേൻ്റെ വരവു കണ്ടപ്പോൾ എന്നിക്കും അസ്വാദം അതുകൂട്ടത്തെണ്ടായി.

ഇൻഡസ്ട്രിൽ:—എ കൂളംനെവിഭവെയോ?

ഞാൻ:—എത്ര കൂളംനീ?

ഇൻ:—രോഗാന്തകയാശിയാർ എന്ന വിഴുച്ചുവരുന്നു പെട്ടെന്നുള്ളൂ.

ഞാൻ:—അന്തേ സാർ! ആ ദിവ്യഗ്രഹപ്പറി അങ്ങിനെ
പറയുന്നതു വലിയ പാപമാണ്.

ഇൻ:—പാപമാകെ, പിടിച്ചു അതമമിട്ടുവോരം കാണാം.

ഞാൻ:—യോഗശക്തിയുള്ള ആളിഡേണ. ഒരുപ്പം ചെയ്യും
മെന്ന വിചാരിക്കുന്നതു.

ഇൻ:—അതേ. അതേ. അവൻറെ ഭോഗങ്ങളിനു നല്ല
ശക്തിയുണ്ട്. ജൈലിലിൽ കിടക്കാനാണ് ചെയ്യാണ്.

ഞാൻ:—എന്നാക്കയോണിച്ചപരാ നിങ്ങൾ പറയുന്നതു.
അദ്ദേഹത്തെ തൊടാൻ തന്നെ സുക്ഷിക്കണം.

ഇൻ:—തൊട്ടാലെത്തു മറ്റൊരുക്കാണെന്നോ. എനിക്കുകേൾ
ക്കുണ്ടോ. ആ കൂഴിപ്പുംബുവിട്ടു?

ഞാൻ:—ഈതു ആക്ഷേപവിച്ചു പറയുണ്ടോ കാഞ്ഞുവോണ?
അദ്ദേഹം മുകളിലെ നടമറിയിൽ നിന്നു ഒപിക്ക
യാണ്?

ഇൻ:—ജപമാക്കേ ജൈലിലിൽ നിന്നാക്കാം. കണ്ണു
ബിഹിമാരോക്കേ വരും.

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു നാലു പോലീസുകാരേയും കൂടി
ഇൻസ്പെക്ടർ മുകളിൽ വെന്നു. ഞാൻ ആജനകം രോഗി
കളും പിന്നാലു പോയി. നടമറിയിലെ വാതിൽ അട
ച്ചതു കണ്ണിട്ടു ഇൻസ്പെക്ടർ വാതിലിനു ഉറക്കേ ഒട്ടി, വാതി
ൽ തുരക്കാൻ യോഗിയാരോടാവശ്യപ്പെട്ടു. ജപിച്ചു തീരം
വരയും ദോഷിയെ പരന്ന ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നതെന്ന ക്രാഡ്രൂട്ട്
അപേക്ഷ ഇൻസ്പെക്ടർ ചുണ്ടാക്കി വകുവെച്ചില്ല. അദ്ദേഹം
കണ്ണുബിഹിമാരോടു വാതിൽ ചവിട്ടിന്തുരക്കാൻ
പറഞ്ഞു. പോലീസുകാർ കരേ ദൗത്യത്തോടും അല്ലപോ
നിച്ചു വാതിൽ ചുവിട്ടിപ്പുംചുച്ചു. ഇൻസ്പെക്ടർ റണ്ട്

പോലീസുകാരം അക്കര്ത്ത കടന്ന. തങ്ങളുടെ ചുറവേ നിന്നുകൊണ്ട് മരിയുടെ ഉള്ളിലേക്ക് പാളിനോക്കി. മുൻ സ്റ്റൂട്ടർ മരിയുടും, അടച്ചുറപ്പുണ്ട് പാക്കം, ഇങ്ങനും ഇട്ട് മരിക്കിയ ജനലും വിസ്തൃതാവത്തോടെ നോക്കി. അ പുഴയേലു ത്രഞ്ചികൾക്കെ വിവരം മനസ്സിലായതു? എന്നോ ഒ മഹാവിസ്യയം! എത്രൊക്കെ ഭയക്കരദിപ്പത്പാ! രോഗാന്തകയോഗിയെ അം മരിയിൽ കാണാൻശോധിക്കുന്നില്ല.

മുൻ:—ഈത്തന്നു കമാ! യോഗിയെ ഇവിടെ കാണാൻ സിദ്ധ്യൂ?

ഞാൻ:—മരിയിൽ കടന്ന വാതിലടയ്ക്കുന്നതു ഞാൻ കണ്ണി രിക്കുന്ന.

പോലീസ്:—ജനലുകൾക്കൊക്കെ ഇങ്ങനും ഉണ്ട്. പാക്ക് പൊളിച്ചും തന്നെ ഓടിംമരകളിൽ തുടക്ക മാത്രം ചുറ്റു പോകാൻ സാധിക്കുന്നു.

രോഗികൾ:—ചുറ്റു പോയിട്ടില്ലെന്ന ത്രഞ്ചിലുംപുരുഷും കാണിരിക്കുന്ന. ത്രഞ്ചി തന്ത്രങ്ങൾ കിനിക്കുന്ന മരിയിൽ ക്രൂട്യയല്ലാതെ ചുറ്റുതെക്കെ വഴിക്കില്ല.

മുൻ:—പിന്നോ ഈ കൂട്ടിന് എങ്ങുമെന്ന മരംശുകളുണ്ടു.

ഞാൻ:—ഈനിയെങ്ങിലും കുറേ വെള്ളമാനമായി സംസാരിച്ച ക്രൂട്യയും.

മുൻ:—നീ നിന്നു പാട്ടംകുറഞ്ഞ പോടാ. ഈ പാട്ടു മറ്റും നീനു നല്ലവല്ലും പരിശോധിക്കു.

ഈതുകേട്ടിട്ടും പോലീസുകാർ വീടിന്നു പാക്കിട്ടു. കട്ടിമേൽ കേടിനോക്കി. അവിടെയുണ്ടാം ആരുരെയും കാണില്ല. ഒരു പോന്തിച്ചു പോയതാബന്ധിയിൽ ചുറഞ്ഞ നിന്നും ദാനകും ആരുള്ളുകൾ കാണാതിക്കില്ല. യോഗിശ്വരൻ

എങ്ങിനെ മറത്തുകളാത്തനെ അക്കഷം അപമില്ലാതായി. ഇൻസ്റ്റേഷൻ പോലീസുകാക്ഷം യോഗിച്ചപരനേക്കറിച്ചു ഉള്ളാലെ ഭവും ബഹുമാനവുണ്ടായി. ലജ്ജകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിനുംകൊണ്ടും തന്നെത്താനവിധാതെ തരിച്ചുപോയ ഇൻസ്റ്റേക്കർ മേശമേൽ ഒരു ചെറിയ എഴുത്തു കുടക്കുന്നതു കണ്ടു. അതു താഴെക്കാണുന്ന പ്രകാരമായിരുന്നു.

മാനൃനാട്ടുകാരേ!

“എന്നോ അന്നുമാ ശങ്കിച്ചു അവമാനിക്കാൻ പുരൈച്ച ഫന രാജുത്തിൽനിന്നു തൊൻ തിരസ്സുരണിവില്ലകൊണ്ടു മറത്തുവന്നേടത്തു പോയിരിക്കുന്നു.

എല്ലാവക്ഷം വന്നുനും

എന്ന്,

രോഗാന്തകയോഗി.

കൂത്തു വായിച്ചുകൊടപ്പോൾ അവിടെ കുടിയിൽനാവ കുട അദ്ദേഹത്തിനു സ്വീമിയുണ്ടായിരുന്നാലും. രോഗാന്തക യോഗി ഒരു ദിവ്യനാശനനു ദിവാധം നാട്ടുകാരേവക്ഷം ഉണ്ടായി. ഇൻസ്റ്റേക്കുങ്ങം പോലീസുകാരം ലജ്ജയോടും ഇല്ലാംഗത്തോടും മടങ്ങണ്ടിവുന്നു.

തൊൻ നിരത്തിനേൽക്കു ഇരഞ്ഞിയപ്പോൾ, തെങ്ങരി നിരത്തിനേൽക്കു ഒരു പുരാഖാരംതന്നു തുണ്ടാക്കിയുന്നു. ഒരു ഗാന്ധകയോഗിയുടെ സൂരികവയ്യുംതു ഗ്രഡാന്തല്ലെന്നും സകലരേയും ഒരുപോലെ അദ്ദേഹത്തുപെട്ടുണ്ടായി. ആ ദിവ്യ കേപ്പറി പ്രശംസിക്കാത്തവർ അവിടെ അങ്ങാതനു ഇല്ലായിരുന്നു. അടച്ച മരിക്കിയിൽനിന്നു അളവിന്നാതെയും വാതിൽ തുറസ്സാതെയും രൂഡിങ്കു പട്ടംപുക്കൽ പോകാൻ

സാധിച്ചാൽ അയാൾക്ക് എന്നാണ് സാധി ആക്കാത്തതു? ക്രൈവാര മുരം നടന്നപ്പോൾ യോഗിയുടെ അതിശയകര മായ ഗമനത്തപ്പറി കേട്ടിട്ട് വിഷാദകോണ്ട് വിവര നായ കിട്ടുന്ന ലാറിവത്തനാരുകളും. ഒക്കവസ്പാമി ഷാസ്ത്രം പുട്ടി അതിന്റെ കോലായിൽ എകനായി, ആക്കാരമൊഴു കണിയ പട്ടാണിയെപ്പോലെ ധാതോയെ സംഭന്ധവുമില്ലോ തെ ഇരിക്കകയായിരുന്നു. മുഖ്യൻ എന്നൊ കണ്ടപ്പോരം ഏതുനോക്കേണ്ടുവോ ഹരവാൻ ഭാവിച്ചു. തൊൻ തല്ലാബം നേനം മിണ്ടത്തെന്നാണവെന്ന ആരംഗ്രംകോണ്ടിരിച്ചു. മുഖ്യൻറെ ഇവത്തു സമിരമായ ഒരു സങ്കടം കെട്ടിനിന്നിരുന്നു. തൊൻ ദൈക്ഷരവും മിണ്ടാതെ അവനേയുംകൂടി കടപ്പറത്തുവണ്ണം, തേങ്ങരം തണ്ടാളും കടപ്പറത്തു ആരും ഇല്ലാത്ത ദൈനന്തത്തു ഇരുന്നു.

ഞാൻ:—എന്താ മുഖ്യാ! വത്തമാനം? എൻ്റെ യുക്തി ഫലിച്ചു?

മുഖ്യൻ:—എൻ്റെ പൊന്ന ചണ്ണാതീ! തൊൻ എത്തു പറ്റയട്ട. എന്തിക്കു സങ്കടംകൊണ്ടു തൊണിവിറച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നു പറഞ്ഞതുകൂടാ.

ഞാൻ:—എത്തു? എൻ്റെ യുക്തി ഫലിച്ചില്ലെന്നാ? രോ ഗാന്തകയോഗിക്ക വരവെന്നും ഉണ്ടായില്ലെന്നാ?

മുഖ്യൻ:—നിങ്ങളുടെ യുക്തി ശരാശരിക്കു ഫലിച്ചിരിക്കുന്നു. അയാൾക്ക് നാല്ലുവുലക്കിം ഉറപ്പുകയുടെ വരവു സംഭായിട്ടുണ്ട്.

ഞാൻ:—പിന്നെ എത്തു വെകല്ലുമാണുണ്ടായതു?

മുഖ്യൻ:—തൊൻ അദ്ദേഹത്തോട് ചോദിച്ചു പണമൊന്നും വാങ്ങിയില്ല.

ഞാൻ:—എന്തുകൊണ്ട്?

കൃഷ്ണൻ:—ഈദേഹം ഇതുവേഗം മറഞ്ഞുകളിയുമെന്ന വിചാരം എനിക്കില്ലായിരുന്നു.

ഞാൻ:—കുഞ്ചി! ശ്രദ്ധിപ്പിച്ചു എന്ന പ്രമാണം നീ മരിക്കുവരു.

കൃഷ്ണൻ:—ഈദേഹം! ഏനൊന്നിങ്ങും അടിച്ച കൊന്നാലും കുട്ടി എനിക്ക വേദമില്ല.

ഞാൻ:—എനിട്ടുപബലം?

കൃഷ്ണൻ:—ഈദേഹം എനിന്തു നിസ്സാരനായ ജീവ്യങ്ങളായി പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതു കൂടിവെറിയാനും എനിക്കിനെ നോക്കാതെ പൊന്തനാണും എനിക്കിനെ.

ഞാൻ:—നീ ഇതുവേഗം ഇതോക്കെ ആയിപ്രോത്സാഹിയോ?

കൃഷ്ണൻ:—എന്ന ശരിയായി പഴിച്ച പറവാൻ തങ്കൾക്കുള്ളിൽ പരിപ്രേക്ഷണം ചെയ്യാം എനിക്കു മലയാളഭാഷയിൽ കാണാം.

ഞാൻ:—അതുടെ എന്നാൽ പഴിച്ച പറവാനോതോക്കെ ഇനി തമിഴ് പരിച്ചതിന്റെ ശൈലീകാം.

കൃഷ്ണൻ:—നിങ്ങൾ ഈ മഹാ കൂർഖ്ലനം പിപിയമായ എന്നു വെച്ചജാതെ, എന്നോടു സംസാരിക്കുന്നതിലാണ് എനിക്കാശവും.

ഞാൻ:—വെച്ചതത്രുക്കൊണ്ടും പഴിച്ച തുരുക്കൊണ്ടും നമ്മുടെ കാര്യം വരുമോ?

കൃഷ്ണൻ:—സാധിച്ച കാര്യമല്ലെ എൻ്റെ മോശംകൊണ്ടു വിട്ടുപോയതു്.

ഞാൻ:—വിട്ടുപോയി എന്ന നീ ഉറപ്പുകവിയോ?

കുദ്ദീൻ:—മറൊരാ, ഇന്തി ആ ദിവ്യന എവിടെ കാണും?

തൊൻ:—കാണാനൊരു വഴി കണ്ടിട്ടിക്കണം.

കുദ്ദീൻ:—ഹരെത്തംവിനെ സാധിക്കുന്നു?

തൊൻ:—സാധിക്കാത്തതു ക്രൈസ്തവ നിന്മാകരണം.

കുദ്ദീൻ:—നിങ്ങളുടെ ശാന്തത എനിക്ക് ഭാഗതാണ് പിടി പൂഖ്യമായു.

തൊൻ:—എഡോ, ശാന്തതയും ഭാഗ്യവും എത്രയോ വിജലു വസ്തുക്കളുണ്ടെന്നു നീ അറിയിപ്പേ?

കുദ്ദീൻ:—അംതെ, നിങ്ങളുടും ഒക്കാനംപോലെ വ്യത്യസ്ത ദ്വീപുകൾ വസ്തുക്കളുണ്ടെന്നു എനിക്ക് ബോബ്ലൂമായി.

തൊൻ:—എനിട്ട് നമ്മൾ രണ്ടാള്ളും എത്ര ചുക്കുമത്ര അലിംഗം നടക്കുന്നതു.

കുദ്ദീൻ:—ഭാഗ്യത്തുവരുടെ ഭാഗ്യംകുടി നിങ്ങളുടെനാൽ നശിച്ചുപോകി.

തൊൻ:—എനിട്ടെടുത്താ നിന്റെ ഭാഗ്യ അംതനിലയിൽ തന്നെ നില്ക്കുന്നതു?

കുദ്ദീൻ:—എന്റെ ഉപേക്ഷകൊണ്ട് തുംനും നിങ്ങളുടെ രക്ഷ പോക്കിയില്ല.

തൊൻ:—എത്രുപേക്ഷ. നിന്റെ പണം വാങ്ങാതെ തുവേ ക്ഷയോ?

കുദ്ദീൻ:—അതുതന്നായല്ലേ തൊൻ ഇതുവരെ പറഞ്ഞതു.

തൊൻ:—അതു സാരമില്ല.

കുദ്ദീൻ:—എത്രുക്കാണ്ട് സാരമില്ല?

തൊൻ:—അതിനെ രോഗാന്തകയോഗിയെ കണ്ണാൽപോരു.

കുദ്ദീൻ:—കണ്ടുകൊണ്ടില്ല പ്രധാനം.

ഞാൻ:—ഈതിനും നീ ഒരു മാർഗ്ഗം കാണേണ്ടതു?

കൃഷ്ണൻ:—യാത്രാം മാർഗ്ഗവും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടപ്പേണ്ടോ എന്ന് ഒരു ദ്വീപാട്ടമുണ്ടായാൽ.

ഞാൻ:—ഇല്ലെന്ന നീ പറയുന്നോ?

കൃഷ്ണൻ:—സത്രമായിട്ടും ഏതുക്കണ്ണിനെന്നും തോന്തരം നാശം നാശം.

ഞാൻ:—എ അട്ടിന്തലയിൽ കൊണ്ടുവന്ന കുറേനാൽ സുപ്പിരിക്കണം.

കൃഷ്ണൻ:—ഹത്തന്തിനും?

ഞാൻ:—നിംബക തലച്ചോറില്ല.

കൃഷ്ണൻ:—ഞാൻ നല്ലവന്നും ഫോട്ടോ തിന്നുന്ന അതും നാശം.

ഞാൻ:—രോഗാന്തകയോഗിയെ നീ വിചാരിച്ചാൽ എഴുത്തിൽ കാണാം.

കൃഷ്ണൻ:—നിങ്ങൾ എന്ന കളിയാക്കങ്ങളും.

ഞാൻ:—രോഗാന്തകയോഗിയെ നീ കാണാനാണോ.

കൃഷ്ണൻ:—ഹപ്പോഴോ?

ഞാൻ:—അരതേ.

കൃഷ്ണൻ:—(കടപ്പുറത്തും അരക്കൂട്ടും നാമ്പാറയും സുക്ഷിച്ചു നോക്കീടു) ഇല്ലെന്ന ഞാൻ സത്രം ചെയ്തു പായാം.

ഞാൻ:—ഉണ്ടെന്ന തോന്തരം സത്രം ചെപ്പണ്ടാം.

കൃഷ്ണൻ:—ഇല്ലാത്തവരെ ഉണ്ടെന്ന വാദത്തി നിങ്ങൾ അഞ്ചു കുക്കൂട്ടാക്കേണ്ടും.

ഞാൻ:—**ഭാഗ്നുക്കാണ്ടി** ഉള്ളവരെ ഇല്ലെന്ന നീയും വരു തേരും.

കുമ്മൻ:—എന്നാലോന്ന അയാളെ കാണിച്ചു തന്റെ എന്ന കലിപ്പുംഴകിലും പന്നത്തിനു ചെന്ന ചോദിക്കം മല്ലോ.

ഞാൻ:—കണ്ണിട്ടുട്ടി കാണുന്നില്ലെന്ന വിഷാദിക്കന്നതി നും ഞാനെന്നോ വേണ്ടതു.

കുമ്മൻ:—നന്ന കാണിച്ചുതയവിൻ. സത്യമായിട്ടും ഒന്നു കാണിച്ചു തയവിൻ.

ഞാൻ:—നിന്നുറ മുമ്പിൽ കാണുന്ന ആഴ്ചക്കുതന്നു നിന്നു കൈ തിരിയില്ലെന്നോ?

കുമ്മൻ:—എൻ്നും മുമ്പിൽ കാണുന്നതു ഇപ്പോൾ നിങ്ങളെ എല്ലാം.

ഞാൻ:—എങ്കാ വക്കാ! ഞാൻതന്നെയല്ലോ രോഗാന്തക യോഗിയാർ.

കുമ്മൻ:—നിങ്ങൾക്കോ?

ഞാൻ:—മറരാരാണോ? വടക്കേ ഇന്ത്യൻഡിനും ചെങ്കു നും മുള്ളുണ്ണായ ഒരുവൻ എൻ്നുറ എഴുത്തു കിട്ടിയ മാത്രയിൽ ഇവിടെ വാടി എന്തുമെന്നോ?

കുമ്മൻ:—ഇംഗ്ലേഷ്! ഇപ്പോൾ എന്നിക്കേ കൂത്തുകൊല്ലാം മനസ്സിലായി.

ഞാൻ:—വെള്ളതേ ധൂത്തുടരയേണ്ടാ. നിന്നു മനസ്സിലാക്കാതെ കാത്തുക്കാം ഇന്ത്യും വളരെ ഉണ്ട്.

കുമ്മൻ:—നിങ്ങൾ പറയേതു തന്റെ.

ഞാൻ:—പേരത്തെതാനം പറയാനില്ല. ഞാൻ ഒരു ദേശ ഗ്രാമത്തെ വേണ്ടവും കെട്ടി കോയുവത്തുരിയ്ക്കിനിനം ചുറ്റപ്പെട്ട്.

കുമ്മൻ:—എന്നിട്ട്.

ഞാൻ:—ഈവിടെ ഇംഗ്ലീഷ്യത്തിന്റെ ശാഖമുള്ള വിവര മെറ്റക്കു സ്ഥിരിക്കില്ലോ?

കുമ്മൻ:—നിങ്ങൾ കാണാതാണ്ണോയ്ക്കു മാത്രം ഞാൻ കണ്ടില്ല.

ഞാൻ:—അതാലേ ഞാൻ പ്രധാനിച്ച മുഹമ്മദും.

കുമ്മൻ:—അംഗത, അന്തേരിട്ട് മയ്യാഡപൂകാത്തവർ ആ തം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഞാൻ:—അതു സാധിച്ചുതോ എത്ര എഴുപ്പാണിൽ.

കുമ്മൻ:—നേരോടി?

ഞാൻ:—അക്കംഗ്രൂ. ഞാൻ മുൻകൂട്ടിന്തനാന അപിഷ്ടനാ മുാധ്യത ഒരു കാഡറം ധാരക നിംബി അതിന്റെ അട്ടത്തുള്ള ഉത്തരത്തിനേൽക്കു ഒരു ചുള്ളണ്ണക്കയർ കെട്ടിത്തുകൾക്കിട്ടിയ്ക്കുണ്ട്. ചെന്ന കയറുന്ന ആ വാലു മുറിയിൽ, ഒരു വർഷയുടെ പുതിയ തീ കത്തിക്കണം ഓടിയുന്നതും അതിന്റെ സമീപം ഒരു മട്ടിയും കണ്ണേ അഞ്ചികളും ഇട്ടിയുന്നതും നീ കണ്ണിട്ടില്ലോ?

കുമ്മൻ:—അംഗത, അവരുടെ അത്ഭുദ്ധത്താട്ടുനുടയാണു നീ ആണു അന്ന മനസ്സിലാക്കിയില്ല.

ഞാൻ:—പ്രധാനമാണില്ലെന്നു കമ്മന്തരിൽ ഞാൻ സമയം കൂടിയുണ്ടാ? എന്ന നീ നല്ലവള്ളും അറിയുമോ?

ക്രൂഷ്ണൻ:—അനുസാരം കണ്ട പരിചയമുണ്ട്.

തൊൻ:—വാസ്തുവത്തിൽ അതുമാതൃക നീ അറിയുന്ന ഇള്ള.

നീ കേരംക്രൂ. എന്ന പിടിക്കാൻ വരുന്നാണെങ്ങനെ അറിവുണ്ട് ദിവസം ജപിക്കാനാണെന്ന ഭാവത്തിൽ തൊൻ മുകളിൽ കയറി താടിയും മടിയും കാശം യവും മറ്റും അതു തീയിൽ ഇട്ട് ചുട്ട. കുപ്പ് രം ഇട്ടിൽ നാതുകൊണ്ട് ചുറ്റുന്നും ഉണ്ടായില്ല. പിന്നു അവിടെ ഉണ്ടായിങ്ങനു മടിയും അരുണ്ടിക്കളും ഒക്കക്കലൂടും തൊൻ നട്ടുവരിയിൽ കടന്ന വാതിലുടെ പ്രക്രിയയും പിടിച്ച ഒരു നിഖിഷ്ടകൊണ്ട് നീക്കിവെച്ച പാക്കി ലൂടെ തട്ടിങ്ങലെത്തിക്കയറഴിച്ചുട്ടതു പാക്ക രണ്ടു മത്തും അതിന്റെ സ്ഥാനത്തുവെച്ചു അരുണ്ടായിട്ടു തന്ന ആം. അവിടുന്ന ചാലുമുറിയിൽ ഇംഗ്ലീഷ് എഞ്ചിനീരും മിക്കം പ്രശ്നം ഇട്ടും ഇട്ടു, തൊൻ തൊനായിത്തുന്നു ഒരു മരു ഹാസതേതാട്ടുട്ടി താഴീന്തിരംമാണി. ഇറഞ്ഞി വന്നായു കൂടാൻ മുന്നേ ജപിക്കാൻ ഫോയിങ്ങനു രോഗാന്തകയും ഗിരയാണെന്നു അനുയാദം അറിവുണ്ടതുമില്ല.

ക്രൂഷ്ണൻ:—എങ്ങീനെ അറിയും?

തൊൻ:—അന്തക്കല്ലു തൊൻ ഫോറിക്കണ്ണതു.

ക്രൂഷ്ണൻ:—നീഡേഡുടെ അഭിനയം സമർത്തിക്കണം.

തൊൻ:—അഭിനയം മുഴവന്നാണ്ടു. താഴെ എത്തിയതിൽ പിന്നു ബാക്കിയുള്ള വരുടെ സംസാരത്തിൽ ചെന്ന കൂടി അവക്കു രഹിക്കലും സംശയം ജനിക്കാത്തവിധി തീയിൽ ഓഫോനു തട്ടിവിട്ടു പിന്നു ക്രമുകേ ഫോട്ടോ ക്രോണോടു

കൃഷ്ണൻ:—സത്രമായിട്ടും ഒരു വലിയ കളിക്കാവാൻ നി അദി ചുഡിയാംകൊണ്ടും ദയാലുനാണ്.

ഞാൻ:—അംഗ്ലീ, ഏതു കളിവാണ് ഞാൻ ചെയ്യുതു?

കൃഷ്ണൻ:—ഇന്നേഴ്സ് പണം അപഹരിച്ചില്ലോ?

ഞാൻ:—ഇന്നേഴ്സ് സ്പെശൽ യായി പണം കൊണ്ടുതന്നു
അ അപഹരണമാണോ?

കൃഷ്ണൻ:—മറേറാ?

ഞാൻ:—എന്നാൽ, അവർ എൻ്റെ ചികിത്സയും അപ
ഹരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കൃഷ്ണൻ:—എനിക്കാശങ്കിൽ ഇങ്ങിനെ ചെയ്യാനറിയുണ്ട്.

ഞാൻ:—എനിക്കാശങ്കിൽ അഭാവത്തു തടവിൽ ചെറ്റി
രിക്കാനും ഉറയ്ക്കില്ല.

കൃഷ്ണൻ:—ഇനി ആ മാതിരിക്കാനും ഉറയ്ക്കേണ്ടതില്ലപ്പോ

ഞാൻ:—അതോക്കെ എൻ്റെ ഉറപ്പുകൊണ്ടുതന്നുയോ.

കൃഷ്ണൻ:—അതു ഉറപ്പുതന്നു. പണമെക്കു എവിടെ
വെച്ചു?

ഞാൻ:—ഇന്തിരിയൽ ബേക്കിൽ.

കൃഷ്ണൻ:—എക്കേൾക്കും എത്ര ഉണ്ടാകും?

ഞാൻ:—അതിനൊട്ടും കരവില്ല.

കൃഷ്ണൻ:—കരവില്ല എന്ന എനിക്കു ബോല്ലുമണം.

ഞാൻ:—എന്നാൽ കരവുണ്ട് എന്ന ഞാൻ പറയുന്നു.

കൃഷ്ണൻ:—എത്ര, നിങ്ങളിൽതന്നു രണ്ടും പറയുന്നോ?

ഞാൻ:—എന്നു പറഞ്ഞതാൽ?

കൃഷ്ണൻ:—അതു പുറ്റാപരവിൽല്ലമായിരിക്കും.

ഞാൻ:—അഞ്ചിനെയല്ലാതൊക്കും?

കൃഷ്ണൻ:—എങ്ങിനെ എന്ന കേടംശിശ്ച.

ഞാൻ:—എന്നാൽ ഒക്കും ആണും കരിച്ചുപോയി എന്നായ കറവുണ്ട്.

കുമാർ:—എത്ര വലിയ സംഖ്യയും അതിജ്ഞം വലിയ സംഖ്യയോട് കണക്കാക്കിയാൽ കറവായിരിക്കും.

ഞാൻ:—ഹോ, കണക്കശാസ്ത്രത്തിലെ ഒരു നിയമം നീ ഇതുവേണ്ടം ഉണ്ടാക്കിക്കഴിഞ്ഞതാ?

കുമാർ:—നിഷ്പദി രണ്ടുനൂലുക്കും ഉണ്ടാക്കിയ വേഗത നോക്കിയാൽ ഇതൊന്നു എടുത്തുപറവാനുണ്ടോ?

ഞാൻ:—ഞാൻ പണ്ണാഡിജ്ഞാക്കംതോടു ബുദ്ധിക്കു സൃഷ്ടിക്കുന്നതു കുടുന്നതു നിന്നക്കാണോ.

കുമാർ:—എന്നാൽ എന്റെ കുമ്മബുദ്ധിക്കു നോറിയേണ്ട തുടർച്ചാ.

ഞാൻ:—എന്താണോ?

കുമാർ:—ഈ പണ്ണാമൊക്കെ എന്തു ചെല്ലാന്നും ഭാവം?

ഞാൻ:—വാരി കടലിൽ എറിവാനൊന്നും ഭാവമില്ല.

കുമാർ:—അതു വെറും അധികംഭാവമായിപ്പോകും.

ഞാൻ:—വരുന്നാവക്കാക്കു വാരി എറിഞ്ഞെടുക്കാട്ടപ്പുണ്ണും ഭാവമില്ല.

കുമാർ:—എന്നാൽ നോമതു വാരി കടക്കാക്കു എറിഞ്ഞു കൊടുക്കുക.

ഞാൻ:—രൈ, രൈ, നോമതു കടക്കാരെ തോട്ടിക്കാണ ഇതു മാർപ്പം തന്നൊയ്യാണും കാണേണ്ടതു.

കുമാർ:—അതു പുതിയ മാർപ്പം എന്തായിരിക്കും?

ഞാൻ:—ങ്ങൾ പുതിയ വേങ്കിനീൻറെ സ്ഥാപനം.

കുമാർ:—ബേങ്കബേജ്ഞായാൽ കടക്കാക്കു തോന്ത്രമയാണോ? ഇയമ്പേ.

ഞാൻ:—ആദ്യം ഇയം പിന്ന തോന്ത്ര.

കുമ്മിൻ:—അതെങ്ങെന്ന?

ഞാൻ:—ഒഹമാ, നിന്റെ ബുദ്ധിക്ക കുമ്മത പോര്.

കുമ്മിൻ:—നിങ്ങൾ കുറെക്കുടി പണം ഉണ്ടാക്കു. കുമ്മത കരെക്കുട വല്ലിക്കട്ട.

ഞാൻ:—അഴപ്പും നി പിന്നയം കാത്തുനില്ക്കേണ്ട.

കുമ്മിൻ:—എന്തിനു കാക്കുന്ന. നിങ്ങൾക്ക ക്ഷണം കഴിക്കയില്ല?

ഞാൻ:—ചരവതുതയംപോലെ അതു ക്ഷണം സാധിക്ക കില്ലപ്പോ.

കുമ്മിൻ:—എന്നാൽ ദയവുചെയ്യു പരവതുതയു.

ഞാൻ:—കൈപ്പാക്ക, നീം കുടം തീക്കുക. പിന്ന കുടം കൊട്ടക്കുക. പലതവണ്ണയായി ചിന്നായം പണം കൊട്ടക്കുക. അന്നവയി വിധി സാമ്പാദിക്കുക. നാലും അന്നുമായി വാരാണ്ഡക്കുക. ഖജകിന്നയാണ് അവരെ പററിക്കാൻ വിചാരിക്കുന്നതു.

കുമ്മിൻ:—അവരെ പററിക്കാൻ നോക്കിട്ട നിങ്ങളുടെ പണം പററിപ്പോകുണ്ട.

ഞാൻ:—പററാൻ തക്ക പര എൻ്റെ, പണത്തിനേൻ്റെ കാണംകയില്ല. അതു നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കിക്കൊ.

കുമ്മിൻ:—പശയില്ലാത്ത പണംകൊണ്ട് സ്വന്നാവിക്കുന്ന ബോങ്കേതാണ്?

ഞാൻ:—ബേക്കിന്റെ പേര് കേട്ടാൽ തന്നെ ആളുകളിൽ കൈ നട്ടണിക്കുപ്പാക്കണം.

കുമ്മിൻ:—എന്നാൽ പേരുവിളിക്കാൻ ശേഷഗിരി പ്രളഭവാ ടൊനു ആശലാചിച്ചുംലോ?

തൊൻ:—എന്തിനു? തൊൻ പോരാങ്ങിട്ടോ?

കൃഷ്ണൻ:—നിങ്ങൾ മതിരേ എന്ന ആ പേര് കേട്ടാലപ്പേ
നിയുധിച്ചതുട.

തൊൻ:—പേരെട്ടക്കുന്ന പേരെട്ടക്കാൻ എന്നിക്ക യാതൊയ
അല്പചൗവും കാണുന്നില്ല.

കൃഷ്ണൻ:—എന്നാൽ അതു പറയുവാനെന്തിനാണ് ഇതു
അല്പപാനം.

തൊൻ:—എഴുപ്പുത്തിലായാൽ വീഞ്ഞും കിറഞ്ഞുപോകം

കൃഷ്ണൻ:—എന്നാൽ വീഞ്ഞുത്താട ഒന്നു പറത്തുകളിയ.

തൊൻ:—പറയാം. രോഗാന്തകയോഗിബേക്ക്.

കൃഷ്ണൻ:—പേരസ്സുലാളി.

തൊൻ:—ബേക്കിലെ നിയമം ഇതിലും ശാസ്സുലാണ്.

കൃഷ്ണൻ:—അതെന്താ?

തൊൻ:—പണ്ടം ബെച്ചിട്ടുമാതൃം ഇം ബേക്കിൽനിന്നു പണ്ടം
കൊടുക്കയില്ല.

കൃഷ്ണൻ:—പണ്ടം ബുച്ചിട്ട് പണ്ടം കൊടുപ്പാൻ സാധി-
ക്കുംഹാ.

തൊൻ:—മഹാനം വഴിയില്ല?

കൃഷ്ണൻ:—ഉറപ്പുജി വഴിവാനും തൊൻ കാണുന്നില്ല.

തൊൻ:—സീ കള്ളപ്പട്ടിഞ്ഞുന്ന ഇരുന്നൊളി. വെറും ഫ്രോ
ണ്ടുമേരു മാത്രം ഇം ബേക്കിൽനിന്നു പണ്ടം
കൊടുക്കയുള്ളത്.

കൃഷ്ണൻ:—അതുകൊണ്ടുതാ നമ്മു?

തൊൻ:—നുന്നാമതു അരുരാഞ്ഞർ പണ്ടം സുക്കിക്കേണ്ടുന്ന
ഭാരമില്ല.

കൃഷ്ണൻ:—പിന്നെയോ?

ശാന്തി:—പിന്നേതേതദ്ദേശ കേരംകേണ്ടതു. ബാക്കിയുള്ള ബേജുകളുടെ ശാന്തി പൊഴിക്കുന്നതു നീ കണ്ണം. ഒരു മാസംകൊണ്ട് പൊഴിക്കില്ലോ.

കുമ്മിൻഡ്:—എത്തു കുമിനലായംപ്രവൃത്തിക്കാൻഭാവമുണ്ടോ. ശാന്തി:—ഒരിക്കലും ഇല്ല.

കുമ്മിൻഡ്:—പിന്നു എങ്ങിനെ പൊഴിക്കം?

ശാന്തി:—എംബോ! പഞ്ചംവാങ്ങാത്താൽ പഞ്ചം ഉള്ളടക്കം ഇല്ലെങ്കിലും ഇല്ലാം എല്ലാം നമ്മുടെ ബേജുക്കിലല്ലാതെ വരുമോ? ഭാഗമാരല്ലാതെ മറവളും ബേജുക്കിലല്ലാതെ മറവളും അവരുടെ ബേജുക്കിനേറ്റയും, എറാട്ടി ബേജുക്കിനേറ്റയും മാനേജർമാരക്കൊണ്ട് ശാന്തി ഒക്കെ പാടിപ്പിക്കുന്നതു നോക്കാം.

കുമ്മിൻഡ്:—അവർ ചാട്ടേംബാധം ശാന്തി കേരംക്കാണ് പോകാം.

ശാന്തി:—ശാഖാനെ പോയ്ക്കാം. നീ അതിനു മാത്രം കൊള്ളോ.

കുമ്മിൻഡ്:—അതിനു കാരുടുമാ? എന്നുറ പെയ്ക്കാംലു മറഞ്ഞോ? എന്നിക്കു പിശന്നിട്ട് നിന്നുത്തിയില്ല
ശാന്തി:—ഈ കാരം ഒരു അതിനു കൊള്ളോ. ശാന്തി:—ഈ കാരം ഒരു അതിനു കൊള്ളോ. ശാന്തി:—ഈ കാരം കുമിനിക്കാം. ഓസ്റ്റു കാലീൻക്കാലിയുടെ പിംഗ്കൂറിയാ ദഹനപ്പുരുഷപ്പെടുത്തുന്ന നോക്ക. അവി കുന്നേ നല്ല സാധനമുണ്ടോ കിട്ടുകയുള്ളോ.

ചെരുക്കമകൾ.

കമാകലികകൾ	1—
ഹ്രനീവം	1—
നവോദയങ്ങൾ	1—4-
അംബു നല്ല കമകൾ	1—4-
ആഭിലാഖം	1—0-
വഴിവകിൽ	1—4-
വികാരാങ്കരം	1—0-
പൃഥ്വി	0—8-
കമാസദനം	1—0-
മേഖവൻറ തന്ത്രവും കരിക്കകൊള്ളാത്തരാ	
യുക്തിയം	0—4-

നാടകങ്ങൾ.

നൃശാമാല	1—4-
പ്രധിസ്ത്രഹിതയം അമവാ ശ്രോണം	1—4-
ആസാംമലയിലെ അവലിംഗനം	1—0-
പ്രമധ്യജ	1—0-
രാഗസൗഖ്യം	1—0-
ജേതാകൾ	1—8-
നാടകത്തിള്ള	1—0-

കെ. ആർ. പ്രസ്സ്,
കേരളീഷ്കാട്

